

Khánh Vân

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 1

Du giờ tay bấm chuông. Có lẽ cái đường dây chuông này dài ghê lắm, nên tiếng kêu của nó lọt thỏm vào đâu đâu xa lắc.

Tùng đứng cạnh anh, tay xách nách mang linh kính đủ thứ. Nào là máy chụp hình với cả bộ chân khung, nào là phao bơi chưa thổi hình cái ca nô với cặp bơi chèo. Du nhìn bạn buồn cười. Chỉ cần rủ một tiếng băng quơ đi miền Trung thăm bà cô, là Tùng hăm hở đòi theo ngay, hấn vốn khoái màn phiêu lưu miền đất lạ mà.

- Sao mày không để hành lý trong xe, cửa mở mình lái thẳng vào sân, gánh gồng mà làm gì ? - Anh hỏi.

Tùng lơ ngơ nhìn lại mình:

- Ờ há, bộ cái sân rộng lắm hả mày ?

Phụ bạn bỏ trở lại hành lý vào băng sau, Du nhún vai:

- Có biết đâu. Đã nói tao ra đây lần đầu tiên mà. Nhưng nghe nói bà cô hơn nửa đời người không giao tiếp với ai, đợi người ta ra mở cửa cũng lâu lắc, cứ ôm đồ đứng đợi đến bao giờ ?

Tùng gật gù ngắm cánh cổng to lớn với giàn hoa tím buồn tẻ. Anh

định hỏi Du điều gì đó thì bỗng nghe tiếng động lách tách làm Du đang dựa vào xe cũng phải quay lại nhìn.

Cánh cổng sắt nặng nề mở ra từ từ, chậm chậm với tiếng đèm theo làm anh nghe rợn ngườì.

Tùng mở to mắt nhìn khung cảnh trước mặt. Một con đường nhỏ trải sỏi dài hun hút từ sau cánh cổng dẫn đến một ngôi nhà kiểu cổ ở tít bên trong. Hai bên con đường sỏi ấy cây cối mọc theo hàng lối khá đẹp.

Du lên tiếng hỏi người mở cổng, một ông già, có lẽ là người làm vườn vì đôi tay vẫn còn cầm cái kéo xén cỏ.

- Chào ông! Xin hỏi đây có phải là biệt thự Thủy Hoa không ạ ?

Ông ta gật đầu, mắt nhìn dò xét:

- Các cậu từ Sài Gòn ra phải không ? Hãy vào trong. Bà chủ đã mong đợi từ mấy ngày nay rồi.

Ông mở rộng thêm cánh cổng để Du lái xe vào. Tiếng sỏi lạo xạo dưới bánh xe, cây cảnh và những hàng hoa màu sắc trôi chậm chậm hai bên cửa kính làm Tùng xuýt xoa. Khung cảnh thật đẹp!

Một người đàn bà độ sáu mươi mặc tấm áo màu xám đứng chờ hai người ở ngôi nhà chính, trên bậc tam cấp mời họ vào trong gian phòng khách rộng mênh mông với bộ bàn ghế gỗ chạm trổ và la liệt tranh họa trên tường mang phong cách cổ xưa.

- Mời hai cậu ngồi, tôi sẽ vào báo với bà chủ - Bà lên tiếng.

Tùng đặt mớ hành lý xuống sàn nhà, tiếng động tuy khẽ, nhưng cũng vang vọng khắp phòng.

- Ngồi tạm đi mày - Du nói - Thấy giống cảnh ra mắt vua chúa trong phim không ?

Tùng cười, đưa mắt ngó quanh.

- Nhưng ở đây đẹp thật chứ. Tao đâu có ngờ mà còn có một bà cô ở ngoài này. Ở ẩn mà như thế này giống tu tiên quá.

Người đàn bà giúp việc khi nãy đã trở ra, cắt ngang mẫu đối thoại của hai người:

- Xin hỏi, cậu nào là cháu bà chủ ?

Du nhướng mắt:

- Tôi đây.

- Bà chủ đòi gặp cậu ngay, mời cậu vào trong.

Để Tùng lại với đám hành lý giữa gian phòng khách rộng mênh mông, Du theo người đàn bà giúp việc vào một hành lang nhỏ.

Căn phòng bên trái đang mở cửa, một vị bác sĩ với áo choàng trắng và túi đồ nghề thầy thuốc bước ra gật đầu chào Du.

- Bà cụ muốn gặp riêng cậu. Cậu hãy vào một lát đi. Có cần gì cậu cứ nói, chúng tôi ở ngoài này.

Du bước vào phòng, ánh nắng chiều chiếu le lói từ cửa sổ làm anh hơi chói mắt:

- Sao không đóng cửa lại ?

Giọng nói khẩn trương của người nằm trên chiếc giường cạnh khung cửa sổ làm Du giật mình.

“Lời chào đón nồng nhiệt ghê chưa!” – Du tự giễu trong khi tạm nghe lời đóng cửa phòng lại.

- Hãy đến đây.

Câu nói thứ hai cũng chát chúa không kém làm Du cau mày. Nhưng anh cũng bước lại gần giường, ngắm nhìn cho rõ người đó.

Nằm bẹp giữa đám chăn nệm là một bà già tám mươi một tuổi có hơn, thân thể nhỏ bé, gầy guộc, bệnh hoạn, nhưng gương mặt thì đang cau có, đôi mắt soi mói nhìn thẳng vào Du.

- Anh là Nguyễn Duy Du, con trai thằng Quý phải không?

Câu hỏi xách mé khi gọi tên ba mình làm Du phiền lòng, anh lẳng lặng gật đầu.

Người bệnh nhìn chòng chọc vào Du một lúc khá lâu nữa, sau đó bà lẩm bẩm:

- Phong thái thật có khác chi lắm, cũng một phường ong bướm hoang đàng ngu ngốc.

Nghe tiếng được tiếng mất, Du nghiêm giọng hỏi lại:

- Bà cụ nói gì vậy ?

- Ta là cô của anh – bà quát lên giận dữ – Anh phải gọi là bà cô, nghe chưa? Hồn hào, dám gọi cụ này cụ nọ.

Du kinh ngạc. Trời đất ơi! Cái bà cô ở ẩn này sao mà dữ quá xá vậy trời. Vậy mà Tùng vừa rồi còn ca ngợi rằng tu tiên. Tiên mà thế này chắc nhân gian loạn quá.

La lối Du một tràng, bà cô có vẻ hơi mệt, nên phải thở dốc, mắt vẫn lờm lờm nhìn vào thằng cháu không rời. Được một lúc, bà lại nói tiếp

- Bọn đàn ông các người thật y như nhau, ngu si mà còn vô tình, vô nghĩa.

Du thở ra chán ngán:

- Bác sĩ nói vào gặp bà cô ít thôi vì bà còn mệt, bà cô nghỉ đi. Cháu xin phép ra ngoài.

Ngay khi Du vừa quay lưng, một tiếng quát đã vang lên the thé:

- Đứng lại đó. Ta chưa nói xong. Ai cho phép anh đi ?

Du ngán ngẩm hết sức, nhưng nhớ lời dặn của ba mẹ, chủ yếu đến một lần phải ráng chịu bà cô nổi tiếng trái tính trái nết này nên anh đành phải nghe theo.

Ra về hài lòng khi thấy anh chịu quay trở lại, bà cô trở vào cái ngăn kéo ở tủ thấp kê gần giường.

- Mở nó ra.

Du lẳng lặng làm theo. Trong ngăn kéo chỉ thấy một cuốn album cũ, một phong bì Duán kín cũng cũ mèm.

Bà cô ra hiệu, anh liền mở cuốn album ra trước, và liền lập tức nổi kinh ngạc hiện lên trên nét mặt. Hình ảnh của cuốn album đâu có lạ. Đó chính là anh, chỉ toàn là anh. Mỗi một hình đều ghi số tuổi của anh lên đó và năm được chụp, đều đặn mỗi tám một năm từ mới chào đời cho đến tám mới nhất. Tất cả bộ sưu tập anh đúng bong hai mươi tám tấm.

- Cái này có nghĩa là... - Anh nhú mày.

- Đó có nghĩa là cuộc sống của anh đã được ta theo dõi sát sao kể từ lúc lọt lòng. Vì thế cũng đủ để biết con người anh ra sao. Ăn chơi, trai gái tùm lum, nếu bỏ đi tài giao tiếp làm ăn, thì anh chỉ là một giống đực huênh hoang, rỗng tuếch mà thôi....

Du hết kiên nhẫn nổi, anh cười gằn:

- Phải! Đây đúng là bản tính rất thật của tôi, nhưng bà cô nhần tôi ra đây gấp mà làm gì? Cho một bài học đạo đức muộn màng ư? Thật vô lý khi tôi cứ bị thúc giục ra đây bằng điện tín mỗi ngày một lá. Nể lời ba mẹ, tôi phải ra, bỏ hết công chuyện làm ăn, để rồi đứng đây nghe bà mắng mỏ, chửi rửa. Tại sao bà cô theo dõi cuộc sống của tôi? Tại sao tìm hiểu về tôi trong khi từ nhỏ đến lớn chưa hề liên lạc với gia đình tôi?...

Bà cô ngắt lời Du bằng một câu nói gọn:

- Vì anh là người mà ta chọn để thừa kế gia tài.

Như hiểu rõ câu nói của mình mạnh mẽ đến độ đủ làm Du im bật và

trố mắt nhìn, bà cô cười khẩy, nói rành mạch:

- Ta đã chọn anh trong đám cháu họ mà ta có, vì dù anh có cứng đầu, hoang đường đến đâu, anh cũng phù hợp để làm một công việc ta giao phó sắp tới.

Hiểu ra, Du nheo mắt:

- À, thì ra một mớ gia tài và một điều kiện.

- Không phải một mớ mà là hầu hết toàn bộ tài sản của ta, toàn bộ tranh họa của ta đó, đồ ngu – Bà lão giận dữ quát lên.

Ngừng một lát để thở và cũng để quan sát diễn biến trên nét mặt Du, ánh mắt bà lóe tia hài lòng khi thấy anh tỏ ra kiên nhẫn hơn. Bà thông thả nói:

- Chút nữa đây, luật sư của ta sẽ báo cho anh biết một số sơ lược trị giá phần tài sản đó. Nó cũng bỏ công anh thực hiện yêu cầu của ta.

Bà nheo mắt nhìn Du, một cái nhìn sắc bén:

- Ta cũng đã có điều tra ra anh đang có tham vọng làm một nhà phân phối hàng Việt Nam ra nước ngoài nhưng hiện tại đang thiếu vốn, thiếu người đầu tư. Cho nên ta nghĩ, đề nghị hôm nay của ta là cái phao cho anh đó, anh hiểu chưa?

Du im lặng. Anh trầm ngâm giây lát như cân nhắc những con toán trong đầu.

Bà cô nói không sai. Anh quả thực từ lâu vẫn có dự định làm một nhà phân phối độc lập và tầm cỡ. Anh muốn sau khi chọn lọc một số mặt hàng có chất lượng và thế mạnh sản lượng ở Việt Nam, anh sẽ thương lượng với các công ty đó để được làm nhà phân phối độc quyền ở nước ngoài. Tự tin ở tài giao tiếp và đầu óc kinh doanh, anh muốn mình sẽ làm việc và giới thiệu được hàng hóa Việt Nam ra các nước.

Đó đúng là một tham vọng, mà muốn có kết quả tốt phải có đầy đủ sự ủng hộ và vốn và phải làm việc năng động hết sức mình.

Làm việc thì Du có dư nhiệt quyết, nhưng còn vốn? Ba mẹ thì vẫn luôn cho rằng tham vọng của anh là hảo huyền, là xa vời quá so với cái siêu thị của gia đình. Bạn bè cùng chí hướng thì lấy đâu ra vốn để đầu tư. Câu hỏi về vốn luôn làm Du đau đầu, và cũng là nguyên nhân chính mà dự định của anh bất thành.

Vậy mà hôm nay, một bà cô xa lắc xa lơ, sống cách biệt từ lâu với gia đình, dòng họ lại khơi gợi lên tham vọng cũ ấy.

Thừa kế ư? Thoạt đầu, Du đã cười nhạo xem thường. Công việc của anh, gia đình của anh không đến nỗi nào, để mất làm gì những chuyện tài lộc vô có rơi từ trên trời xuống như vậy. Nhưng bây giờ... đây đâu còn là một con số nữa, mà chính là vốn đầu tư cho dự án của anh, là chìa khóa mở cánh cửa để bước vào thương trường nước ngoài. Có là ngu ngốc, điên rồ không nếu anh lại dưng dưng từ chối cơ hội này.

Trong lúc anh suy nghĩ, bà cô già vẫn không ngừng soi mói vẻ mặt anh, như để ước đoán những gì anh nghĩ.

Du ngẩng lên nhìn thẳng vào bà, anh nói chậm từng tiếng:

- Tôi được đề nghị công việc gì ?

Gương mặt bà cô nhẹ nhõm hơn:

- Đó mới đúng là một câu hỏi thông minh. Công việc này chọn anh làm rất phù hợp, anh đừng lo.

Bà đưa tay ra hiệu cho Du:

- Hãy mở phong bì đó ra.

Cái phong bì cũ kỹ vẫn còn nằm trên tay Du. Anh đặt cuốn album lên chiếc bàn nhỏ gần đó, rồi xé mở phong bì. Bên trong có một tấm ảnh

trắng đen khổ nhỏ, nước ảnh đã hơi vàng màu với thời gian.

Trong ảnh là một bé gái mắt tròn, mũi hơi hếch đang cười, nhe hàm răng sún quá nửa. Cô bé có lẽ chừng vài ba tuổi thôi.

- Hãy xem kỹ phần ghi chú phía sau.

Giọng bà cô vang lên. Du làm theo. Mặt sau tấm ảnh có vài dòng chữ nhỏ mà Du phải cố nheo mắt mới nhìn ra được. Anh lẩm bẩm theo hàng chữ mờ mờ đó:

- Lê Thị Hạnh Quân. Ngày sinh 8 tháng 3 năm 1975. Cha Lê Hòa Đức. Mẹ Thái Mỹ Hạnh.

Hàng chữ vồn vện có thể. Du ngược nhìn bà cô ngạc nhiên:

- Tấm ảnh này là năm nó được năm tuổi – Bà cô giải thích – Năm nay đã lớn. Ta đã muốn cho người vào Sài Gòn tìm cách chụp tấm ảnh mới nhất của nó, nhưng vì bệnh cũ cứ tái phát nên phải hoãn lại. Ta không ghi địa chỉ, vì ta nghĩ với tiếng tăm của cha mẹ nó, hiện nay, anh có thể tìm được, hướng chi theo điều tra của ta, anh từng có quan hệ làm ăn với cha nó.

Du gật nhẹ đầu:

- Đúng vậy. Ông Lê Hòa Đức khá nổi tiếng trong giới thời trang, và tôi cũng từng biết cũng như làm việc chung với ông ta. Nhưng... - Anh so vai – Con gái của ông ta thì tôi chưa gặp bao giờ, và cũng không để ý đến.

Bà cô nhếch môi:

- Vậy thì bây giờ anh cần để ý đến nó, cần phải thế. Đứa con duy nhất của gia đình đó.

Mắt Du nhướng lên như một câu hỏi. Bà cô hiểu ý trả lời ngay lập tức:

- Vì đó là đối tượng của công việc mà tôi giao cho anh làm. Tôi muốn

mượn anh để trả một mối hận, một oán hờn lên con nhỏ đó. Ta muốn đòi một món nợ từ nó.

Giọng bà lão khô khốc, cay độc làm Du cau mày. Còn gì kinh ngạc hơn khi yêu cầu quá đáng như vậy? Bà điên rồi chắc.

Anh nghiêm giọng, tức giận nói:

- Đó là loại công việc gì vậy? Bà nghĩ thời đại bây giờ ra sao rồi? Trả thù? Thanh toán? Xin lỗi, tôi ra ngoài đây. Cuộc nói chuyện của chúng ta chấm dứt rồi. Bà hãy giữ lại tài sản của mình.

Vừa quay lưng, Du đã nghe tiếng quát tháo thật lớn phía sau:

- Đứng lại ! Mi phải đứng lại cho ta.

Đi thẳng ra cửa, Du không đáp trả. Tiếng la the thé của bà cô vọng ra tận hành lang. Anh đóng cửa lại sau khi bước ra ngoài, và bình thần đi qua những đôi mắt ngơ ngác, lo sợ của bà quản gia và vị bác sĩ già.

Anh đi qua phòng khách ra đến bậc tam cấp, những màu sắc tươi của hoa cỏ và mùi hương pha trộn trong gió làm Du thấy nhẹ nhàng, tỉnh trí hơn.

Cuộc nói chuyện đem lại cho anh sự bức bối lẫn khó chịu. Một bà lão đã tám mươi tuổi rồi, vậy mà vẫn nuôi một mối thù oán của thời xa xôi nào đó, để rồi mộng một ngày được trả thù. Bà chờ đợi gì?

Thanh toán kiểu xã hội đen ư? Bà cần một người làm điều này, bà dõi theo cuộc sống của anh từ lúc mới ra đời, và đã chọn anh. Anh, một “sát thủ” của bà?

Ý nghĩ vừa buồn cười vừa bức mình, Du lắc đầu. Hẳn bà cô của anh đã điên mất rồi.

Có tiếng động khẽ của máy chụp hình gần đó. Du nhìn qua mấy chậu cây kiểng bên trái. Tùng đang ngấm nhìn anh qua máy ảnh, hân hào

hứng la lên.

- Cười cái coi, Du! Làm gì mà nhăn nhăn khó coi vậy.

Bước xuống bậc tam cấp, Du đi về phía Tùng. Hắn cười khoe với anh:

- Hoa kiểng ở đây cũng đẹp ghê. Tao đã tốn gần hết cuốn phim cho tòa nhà và vườn hoa ngập nắng chiều này đó. Mai sáng sớm mình ra biển chụp cảnh mặt trời mọc đi Du.

Yên lặng một chút, rồi Du nói:

- Chắc bỏ qua dịp này rồi Tùng, ta chỉ ngủ ở đây một đêm. Sáng mai thu xếp ta về lại Sài Gòn.

Tùng ngạc nhiên:

- Gì vậy? Sao lại về? Mình dự tính đã ra rồi thì ở lại vài ngày mà?

- Tao đổi ý rồi. Chắc mình phải về thôi.

Tùng phản đối:

- Nhưng mà tụi mình đi đường xa mệt thấy mồ...

Du ngắt lời:

- Tao biết. Nên tao mới nán lại một đêm nghỉ lấy sức, sáng mai về.

Tùng nhìn anh chăm chăm, nhỏ giọng hỏi:

- Bộ ... có chuyện gì à?

- Ừ – Du gật đầu, vẫn còn vẻ đăm chiêu.

- Bà cô họ gì đó của mày không muốn mình ở lại lâu ? – Tùng dò hỏi.

- Không phải. Chỉ tại....

Du ngần ngừ với câu nói, rồi anh ngừng ngang để hỏi:

- Hành lý của tao đâu rồi?

Tùng ngó ra:

- Cái bà quản gia chỉ tao phòng cho tụi mình trên lầu, một cái phòng rộng lắm. Tao đem hành lý hai đứa lên đó hết rồi. Không phải ... mà

muốn đem xuống để về liền chứ?

Du phì cười, lắc đầu:

- Không đâu tao đã nói sáng mai rồi mà. Tội mình về phòng đi, có chuyện hơi khó chịu để tao kể mày nghe.

Đề nghị hấp dẫn. Tùng gật đầu đi với Du, lòng chắc mềm sắp biết được lý do vì sao thằng bạn mình quạu quọ đòi về rồi.

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 2

- Mày nói thật đấy chứ?

Tùng trợn mắt hỏi lại. Trước mặt anh, Du vẫn nghiêm chỉnh trong khi kể lại sơ lược cuộc nói chuyện của anh và chủ nhân tòa biệt thự Thủy Hoa.

- Chuyện gì kỳ quá vậy ? – Tùng kinh ngạc – Giống phim ảnh quá.
Du tặc lưỡi:

- Tao cũng nghĩ vậy. Chắc bà cô tao gần đất xa trời nên lẫn thần vậy thôi. Lúc vừa nghe chính tao cũng bất ngờ.

- Nhưng cô Hạnh Quân gì đó mới có hơn hai mươi tuổi, sao lại có thù oán gì với bà cô ở ẩn của mày? Mày nói bà ấy đã gần tám mươi rồi mà. Du nhún vai:

- Có biết đâu. Không chừng bà cụ tưởng tượng ra một mối oán thù nào từ kiếp trước.

Tùng phân vân:

- Không phải quá lẫn thần đâu, vì bà ấy đã theo dõi cuộc sống của mày từng năm, sắp đặt sẵn sàng mày sẽ báo thù giúp bà ấy mà. Chẳng những thế, bà ấy lại còn có ảnh cô gái đó với đầy đủ năm sinh họ tên và cả lai lịch từ cha mẹ nữa.

Du cười, nói tếu:

- Phải chi tao cầm ra cho mày coi. Tấm ảnh đó đem dự thi “bé đẹp bé ngoan” bảo đảm rót đài – Anh lắc đầu – Tội nghiệp cô gái đó, xấu gì mà xấu ngay từ bé mới chết chứ.

- Tệ lắm à – Tùng tò mò.

- Ủ, xấu như ma lem.

- Mày có lần làm ăn với ông Đức, có gặp qua cô con gái chưa?
- Chưa từng. Thậm chí chưa từng nghe qua ông có một đứa con gái duy nhất – Du nói.

Tùng đứng dậy mở túi xách lấy quần áo chuẩn bị tắm, không để ý đến những câu lảm bảm đứt quãng của bạn.

Anh nói với lại trước khi vào nhà tắm:

- Đi suốt đoạn đường dài, mệt quá! Tao tắm và đánh một giấc sớm đây. Mặc kệ bà cô lảm thần với những dự định trong đầu.

Ngồi lại một mình với những suy nghĩ của riêng mình, Tùng như có điều gì đó lo ngại. Thằng bạn thân của anh, anh biết cũng khá rõ.

Hắn cũng là con một, đứa con trai duy nhất của gia đình. Ba mẹ Du làm chủ hai cái siêu thị lớn trong thành phố này. Và riêng Du cũng khá giỏi trong việc giao dịch, kinh doanh cho gia đình.

Tùng biết bạn mình từ lâu ấp ủ một hoài bão là làm một nhà kinh doanh lớn, một nhà buôn xuất hàng Việt Nam ra thị trường quốc tế.

Du có lý tưởng, có tham vọng, có tài thực sự, chỉ tiếc là thiếu vốn mà thôi. Gia đình Du tuy cưng con, nhưng không bao giờ đủ tin tưởng để giao hết tài sản cho hắn đánh một canh bạc lớn như vậy. Cho nên tham vọng ấy cho đến bây giờ vẫn còn là dự án của riêng hắn.

Và rồi, bỗng dưng hôm nay, một bà cô họ từ thuở xa xưa chưa hề gặp mặt hay liên lạc, nay một hai lại nhấn nhấn ra đề nghị cho một số tài sản lớn. Hắn sẽ ra sao? Hắn đã nghĩ gì?

Tùng bần thần đi tới đi lui trong phòng, cho đến lúc hết chịu nổi, anh đến bên cạnh cửa nhà tắm hỏi vọng vào:

- Mày đã trả lời sao, hả Du?

Tiếng hỏi của anh bị tiếng nước chảy át đi, nên Du nghe không rõ, anh la lên:

- Mày hỏi gì?

Tùng hét lần nữa:

- Tao hỏi rồi mày đã trả lời sao với bà cô của mày về đề nghị kỳ cục đó?

Có tiếng tắt nước, cánh cửa nhà tắm vụt mở hé ra. Tùng thấy cái đầu tóc dẫm nước của Du với bộ mặt cau có, bực bội thò ra ngoài.

- Mày lằng nhằng cái gì vậy? Mày nghĩ đi đâu rồi, chẳng lẽ mày cho tao nhận lời bà cô trái đời đó đi làm sát thủ thanh toán một cô gái không quen? – Du gần giọng.

- Vậy là mày từ chối? – Tùng hỏi lại.

Lần này thì Du tức giận quá sức, anh quát vào tai bạn:

- Tất nhiên rồi. Mày tưởng tao điên hay sao? Sao lại hặc hỏi tao như vậy?

Tiếng quát giận dữ của Du mới ghê làm sao, Tùng thối lui một bước gật đầu lia lịa:

- Được rồi được rồi. Tao chỉ thắc mắc vậy thôi. Đừng giận tao. Thôi tao không làm phiền mày nữa. Đóng cửa lại tắm tiếp đi. Không thôi bà cụ quản gia vào đây bắt gặp mày ... hơ ... thế này, bà ấy chạy ra ngoài la làng hết.

Câu pha trò miễn cưỡng của anh tạm thời được Du chấp nhận, anh khẽ hừ một tiếng rồi đóng sập cửa phòng tắm lại.

Tùng thở phào, lắc đầu cho cái tính cộc muôn thuở của bạn.

Du là thế, vậy mà đất người yêu mới lạ. Làm như thời nay mấy cô thích mầu đàn ông con trai cộc tính hay sao ấy. Tùng thì lịch sự nhã nhặn, ăn nói mềm mỏng lấy lòng các cô, nhưng lại chả có hiệu quả gì. Trong khi thằng bạn thân của anh, hấn cứ trưng cái bộ mặt làm lì khó gần ra, mà biết bao cô vây quanh thi nhau ngã vào vòng tay hấn.

Tùng chép miệng, tự dừng lại nghĩ lan man về vấn đề này. Thôi thì anh đã có câu trả lời của Du, đã an tâm hơn với nó. Số tiền ấy có thể lớn thật, nhưng may quá, nó vẫn chưa mua được Du.

Tùng ngã người trên nệm ghế, thấy nhẹ nhõm hấn. Những lo sợ khi nãy đã tiêu tan, anh gật gù hài lòng. Thằng bạn anh cho dù có tiếng là ham chơi, lại lạnh lạnh, nhấn tâm với phụ nữ, hấn cũng chưa đến nỗi vì tiền mà làm điều tệ hại, tương tự như yêu cầu oái oăm vừa được nêu ra với nó chiều nay.

Tùng cứ nằm dài trên ghế vắn vơ, cho đến khi Du tắm xong bước ra, thì thằng bạn mình đã ngủ tự lúc nào.

Du thức dậy vào hơn bảy giờ. Định lay gọi Tùng dậy chuẩn bị ra về thì chỗ của hấn đã trống từ lâu.

- Thằng quỷ, lại giờ trò nữa rồi – Du nhăn mặt.

Đúng như anh dự đoán. Tờ giấy Tùng đặt dưới bàn cho anh biết, hấn dậy từ rất sớm đã đem máy ảnh đi chụp cảnh mặt trời mọc rồi. Hấn còn viết rằng sẽ về trước buổi trưa để cùng về Sài Gòn với anh.

Du tức giận, nhưng không biết làm sao hơn, đành phải đợi vậy. Anh làm vài động tác thể dục, xương cốt vẫn còn mỏi nhừ sau chuyến đi ra tận đây hôm qua. Anh xuống dưới nhà, vườn hoa ngập nắng sớm thật đẹp. Gió làm rung rinh những cánh hoa còn đọng hơi sương.

- Chào cậu.

Du giật mình quay lại. Bà quản gia đứng sau lưng anh cười hiền lành.

- Chào bác – Du gật đầu chào lại.

- Mời cậu vào trong ăn sáng.

Lời mời của bà làm Du nhớ tới từ chiều hôm qua đến giờ anh chưa có gì vào bụng. Tối qua vì mệt, nên khi người ta gõ cửa mời ăn tối, cả anh lẫn Tùng đều cất tiếng ngáy ngủ từ chối, vì chân tay không tài nào nhấc lên nổi, đừng nói gì đến việc rời cái giường êm ấm.

Theo bà vào phòng ăn, Du nghe bà góp chuyện trong khi bày dọn phần ăn của anh lên bàn.

- Từ sáng sớm, bạn cậu đã xuống dùng bữa rồi, còn bảo cậu rất mệt nên đừng đánh thức. Cậu Tùng đó còn bảo cậu thích ăn bánh mì điểm tâm. Bánh mì này do tôi tự làm, có lẽ không ngon bằng thành phố, cậu dùng thử nhé.

Du mỉm cười:

- Cám ơn bác.

- Hãy gọi tôi là bác Hoàng – Bà nói – Vợ chồng tôi ở đây đã lâu. Ai cũng gọi thế.

Hớp một ngụm café, Du hỏi:

- Bác Hoàng biết bà cô lâu rồi chứ ạ?

- À, vâng, từ khi còn nhỏ. Trước đây vai trò nấu bếp này của dì ruột tôi. Bà chủ khó tính nhưng thật ra rất tốt. Bà lo cho dì tôi khi dì ấy mất, dựng vợ gã chồng cho tôi. Vợ chồng tôi quý bà cụ, nên vô ở đây chăm sóc cho bà.

- Bà cô thực sự không qua lại giao tiếp với người ngoài sao bác Hoàng? – Anh hỏi lấy lệ.

Bà Hoàng cười:

- Chỉ rất ít người, mà chỉ toàn người quen thôi. Ngoài vợ chồng tôi, bà chủ cũng chỉ đôi lần gặp mặt ông bác sĩ và ông luật sư riêng của bà thôi. Cho nên đã lâu lắm, tòa biệt thự này không có khách.

Du im lặng. Vậy ra anh và Tùng đang là những người khách hiếm hoi bao năm ở đây. Bà cô thật kỳ lạ. Đóng cửa không giao tiếp từ lâu, bây giờ lại liên tục điện nhắn, mời bằng được đứa cháu xa lạ ra đây với lời đề nghị kỳ khôi không kém.

Vẻ mặt trầm ngâm của Du làm tan biến niềm vui chuyện vãn của bà Hoàng. Khi thấy anh cạn nốt tách café, bà e dè nói:

- Bà chủ bảo khi cậu dùng xong điểm tâm, mời cậu vào gặp bà một tí.

Du cau mày:

- Để làm gì? Chẳng lẽ hôm qua bà cô chưa hiểu hết ý của tôi?

Bà Hoàng ngại ngùng:

- Tôi... cũng không biết. Chỉ nghe bà bảo vậy. Bà nói... nhất định mời cho được cậu vào.

- Thôi được – Du nói – Để tôi vào vậy.

Vẫn căn phòng ngập đầy không khí bệnh hoạn, buồn tẻ, có khác chẳng là lọ hoa cúc vàng trên bàn làm gian phòng như có chút sinh khí tươi trẻ, vui mắt.

Bà cô anh vẫn nằm trên giường, gật đầu tỉnh táo ra hiệu bác Hoàng lui ra. Bà chỉ chiếc ghế cạnh giường đã kê sẵn, bảo anh ngồi.

Đội Du đã ngồi xuống, bà chú mục nhìn anh, nhìn rất kỹ. Du bình tĩnh, thản nhiên trước cặp mắt sắc bén của bà. Thời gian trôi qua mấy phút, anh vẫn không nao núng, vẫn ngồi kiên nhẫn giữa gian phòng đầy mùi thuốc men, thiếu ánh sáng.

Cuối cùng rồi bà cô cũng lên tiếng, giọng của bà với âm vực cao thật khó nghe:

- Hôm qua anh đã hiểu lệch ý ta.

Du hơi nhướn mắt. Bà không bảo rằng hiểu sai mà là hiểu lệch. Anh cười nhẹ:

- Vậy ư? Vậy thực ra ý bà cô là sao?

Cách hỏi không thiện cảm của Du làm bà cụ hơi phiền lòng, nhưng bà không quát tháo như hôm qua. Bà bảo:

- Tất cả những gì tôi nói với anh hôm qua đều đúng là ý muốn của ta. Duy chỉ có một điểm nhỏ sai biệt. Đó là ta đâu có điên đến độ sai anh đi thanh toán hay giết hại đứa con gái đó, làm như vậy làm sao mà anh hưởng gia tài của ta.

Du cau mày:

- Vậy là sao ?

Bà cô nhếch miệng cười:

- Hôm qua ta có bảo việc này cũng phù hợp với anh, với lối sống của anh kia mà. Làm thân con gái có nhiều khi gặp phải cảnh khổ sở, đau lòng, lúc đó sống còn hơn chết nữa. Mà anh thì.... rất có khiếu, có tài trong lãnh vực này.

Du đứng bật dậy:

- Thì ra bà cô...

- Đúng vậy – Bà cao giọng – Ta bảo anh hãy đi tán tỉnh con bé, làm mọi cách cho nó yêu thương anh, để rồi sau đó hay ruồng rẫy nó tàn nhẫn và thật vô tình, để cho nó nếm vị cay đắng, khổ sở của phận đàn bà. (trời bà già này sắp xuống lỗ rồi mà còn dã man quá xá)

Mặt Du nhìn bà cô một cách khó chịu:

- Ý tưởng hay đấy, nhưng tôi không làm đâu. Tôi không vì tiền mà làm hại người khác.

Anh bước ra khỏi ghế và quay lưng đi. Bà cô nói to hơn:

- Đừng có đạo đức giả mà nói những câu như thế. Vậy những cô gái mà anh gạt qua bên lề cuộc đời anh, anh có dám nói là anh quen họ

vì tình yêu không?

Du đứng sững lại, anh ngạc nhiên trước câu hỏi của một bà lão tám mươi tuổi. Quả thật xưa nay chưa hề có ai hỏi anh một câu hỏi tương tự, và anh cũng chưa từng tự hỏi mình rằng yêu các cô gái là vì cái gì? Tình yêu ư? Có lẽ phải phá lên cười khi nghĩ đến điều đó. Tiền ư? Cũng không. Vì công việc của anh, gia đình anh không thiếu tiền. Chỉ có thể nói rằng có lẽ do tự các cô ngã vào vòng tay anh. Tình yêu đối với anh là hai từ xa lạ, cho nên chỉ cần cảm thấy phiền, cảm thấy chán ngán với những ghen hờn của cô gái nào đó, anh thản nhiên nói lời chia tay ngay. Nước mắt lẫn những trách hờn không mấy may làm anh mềm lòng, thay vào đó là sự khó chịu hơn mà thôi.

Một số bạn bè thân mặc dù rất quý Du, nhưng cũng luôn bài bác cách sống của anh. Họ nói anh tàn nhẫn. Anh chỉ cười trừ, không hề tức giận. Họ không hiểu anh, anh nghĩ vậy.

Nhưng giờ đây, ngỡ ngàng trước câu hỏi của bà cô anh chợt nhận ra dường như chính anh cũng còn chưa hiểu được mình.

Bà cô như thấy rõ hiệu quả của câu hỏi, bà tấn công thêm:

- Nếu từ xưa đến nay anh đã thế, yêu đương nhăng nhít không vì cái gì, thì bây giờ sao anh không thử tán tỉnh và yêu đương có mục đích. Bà cướp lời khi thấy anh định phản bác.

- Đừng nghĩ đến chuyện tiền, mà hãy nghĩ đến dự định trong kinh doanh của anh, hãy nghĩ đến tham vọng khó khăn, nhưng có thể thực hiện được của anh. Để đánh đổi lấy cơ hội có đủ điều kiện thực hiện tham vọng đó, lời đề nghị của tôi còn nhỏ bé lắm, phải không? Thấy Du nín lặng, bà tiếp lời, giọng dịu xuống:

- Có khó gì đâu, đó là cuộc sống thường ngày của anh kia mà. Tính cách thường ngày, thói quen thường ngày mà thôi. Thế nào? Anh nghĩ sao?

Câu hỏi cuối cùng của bà cô êm như ru. Hình ảnh trở thành nhà doanh thương tầm cỡ Việt Nam trên thương trường quốc tế làm Du hoang mang chưa trả lời được.

Bà cô vẫn kiên nhẫn chờ câu trả lời.

Du đứng sững giữa phòng, lần đầu tiên trong đời không thể quyết định được. Nhận lời, hay từ chối? Cơ hội có phải đang trong tầm tay với của anh?

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 3

Có một ngày trong ba trăm sáu mươi lăm ngày của năm mà Hạnh Quân ghét nhất đó là ngày “lễ tình nhân” mười bốn tháng hai.

Một ngày mà những đôi lứa yêu nhau chào đón hoan hỉ, tổ chức những buổi tiệc hai người lãng mạn nhằm kỷ niệm, đánh dấu tình yêu của họ. Đáng ra là một ngày dành cho hạnh phúc thì ngược lại đồng thời cũng mang cay đắng ê chề đối với những thân phận lỡ làng, cô độc như Quân.

Ngày hôm đó, những người yêu nhau sẽ tìm đến nhau, tay trong tay âu yếm. Và cũng ngày đó, những ngôi sao cô đơn lại càng lẻ loi, cô đơn hơn trên bầu trời, cũng như giữa cuộc đời.

Thời gian vẫn phải tiếp nối, và hôm nay lại là Lễ Tình Nhân.

Từ thuở nhỏ cắp sách đến trường, Hạnh Quân vẫn nhớ in cái lần đầu cô được khen thưởng là học sinh xuất sắc. Cô đã cảm sỗ liên lạc về khoe ba mẹ và ông nội. Những lời khen, những gương mặt rạng rỡ, nụ cười hãnh diện của người thân làm cô vui sướng. Cô đã tự hứa với mình sẽ giữ nguyên vị trí vinh quang đó để làm hài lòng những người thân.

Suốt những năm dài cho đến trung học và bây giờ là đại học, cô vẫn cố gắng như thế, cho nên những chuyện tán tỉnh, yêu thương trai gái cô gạt phắt ra ngoài lề cuộc sống của mình.

Khó khăn nhất ở giai đoạn trung học, không ít lần cô phát phiền với những cây si làng nhàng, dai dẳng. Cô tìm mọi cách để lãng tránh những lời tán tỉnh hoa mỹ si mê. Càng ngày cô càng có kinh nghiệm đối phó với những trò làm quen, và vì vậy ở những năm đầu đại học này cô được xem như lập dị, kỳ khôi.

Không gọi là lập dị, kỳ khôi sao được, khi là con gái nhà thiết kế thời trang danh tiếng Lê Hoài Đức nhưng Hạnh Quân chỉ thích mặc những bộ jean xé gối bụi đời. Đôi lần những chàng sinh viên khóa trước mào đầu làm quen, Hạnh Quân cũng đáp trả lại bằng gương mặt tỉnh bơ, cái cười lạnh nhạt, khó gần, thế là họ cũng đành bỏ cuộc.

Thế đó, Hạnh Quân hài lòng vì né tránh được những phiền toái buồn phiền của chuyện tình yêu, những bạn gái thân chỉ vài người lại dần có đôi, có bạn, cô dần rơi vào cô đơn với những ngày đi rong, những chiều dạo phố.

Ngày thường thì chả sao, vì việc học chiếm hầu hết tâm trí cô, nhưng

chán nhất là Lễ Tình Nhân. Những đóa hoa trao tay nhau tình tứ trong giăng đường như cổ tình nhắc nhở Hạnh Quân rằng cô đã hai mươi hai, rằng cô đơn lẻ, và ráng hãy coi chừng vì thời gian không chờ đợi một ai, nó như bóng câu vút qua cửa sổ.

Hạnh Quân hơi ghen tị một tí khi thấy mẹ có bó hồng lộng lẫy sáng nay. Ba cô vẫn ngồi tằm tằm đọc báo bên tách café, nhưng cô biết chắc tác giả, chủ nhân bó hoa là ba đó thôi. Và giờ thì có lẽ hai người đã bên nhau trong một nhà hàng sang trọng với chiếc bàn đặt chỗ trước, để kỷ niệm tình yêu qua bao năm tháng.

Hạnh Quân nằm khoèo ở nhà. Trước khi đi mẹ cũng có hỏi han con gái, bảo cô có thể đi cùng, nhưng cô cũng lịch sự chán, đâu muốn làm kỳ đà cản mũi ba mẹ. Cô đã cười toe cho mẹ yên tâm rằng cô có một lô phim hoạt hình rất hay để xem.

Giờ đây trước mắt cô, cái T.V. vẫn đang mở, các con thú nhảy nhót ca hát nhộn nhịp, nhưng Hạnh Quân nhìn vào màn hình như nhìn vào chỗ trống vô tận.

Cô buồn hiu hiu riêng mình ở nhà, cô tủi thân. Và rồi để khỏi bật khóc mà không dám lý giải tại sao mình khóc, cô đành trở dậy, lập cập mặc vào cái áo thun ngắn màu đen u tối và quần jean rách gối để ra đường. Trời hơi lạnh, Hạnh Quân tiếc là mình quên cái áo khoác jean, nhưng ngán chuyện quay về, cô tặc lưỡi co ro bước đi.

Giam mình vào bốn bức tường yên ắng thì sợ chán đến phát khóc, những bước chân xuống phố thấy bao cảnh tình tứ, âu yếm xung quanh cũng không dễ chịu gì.

Ngang qua một rạp hát, ánh đèn chớp nháy quảng cáo một bộ phim mới, cô vừa chậm bước, vừa nheo mắt nhìn lên tấm panô trên cao. Chỉ trong tích tắc lơ đãng vậy thôi, thế mà Hạnh Quân lại va vào một người nào đang đi ngược chiều trên hè phố. Món đồ người ấy cầm trên tay văng xuống đường.

Kịp nhìn thấy như là một bó hoa, Hạnh Quân hấp tấp bước xuống định nhặt lên thay cho lời xin lỗi vì sự bất cẩn của mình. Cô quên mất mình đang ở trên một con đường đầy xe cộ, Hạnh Quân chỉ ý thức được sự nguy hiểm khi tiếng rít bánh xe đã sát bên. Cô hốt hoảng đến đờ cả người không kịp phản ứng gì nữa.

Trong nháy mắt, một cánh tay mạnh khỏe kịp chụp lấy vai cô và Hạnh Quân thấy mình bị lôi tuột vào lề.

Cái lề cao làm cô sắp suýt ngã nhào tới trước. Lại cũng người ấy đưa thân đỡ lấy cô. Ngã ập vào vai người ta tất nhiên là đỡ hơn ngã xuống nền ciment khô nhám rồi. Vậy mà cái cầm của Hạnh Quân cũng bị va đập đến đau điếng.

Nhưng tay lái suýt gây ra tai nạn đã chạy tiếp sau khi ném lại những câu chửi rửa tặc tằn. Cứ thoát hiểm vừa rồi khiến Hạnh Quân mất cả hồn vía. Đến khi một bàn tay vỗ nhẹ vai cô với câu hỏi sát bên tai, cô mới thức tỉnh.

- Thế nào? Không sao chứ?

Giọng nói trầm trầm, hơi lạnh đã làm cô hoàn hồn.

Bây giờ cô mới nhận thức được này giờ cô đang ở trong vòng tay một người lạ mặt. Người mà cô bất cần tông phải đến rơi cả bó hoa của người ta xuống lòng đường, cũng là người kịp với tay kéo cô thoát khỏi tai nạn trong đường tơ kẽ tóc.

- Cô không sao chứ ?

Đang lơ ngơ nhìn, câu hỏi thứ hai có vẻ khô khan lắm Hạnh Quân giật mình. Lùi lại một bước, tránh không dựa vào người đàn ông đó nữa, cô đỏ mặt ấp úng.

- Xin lỗi, tôi vô ý quá.

Người đàn ông kia không nói gì. Anh ta chỉ chăm chú nhìn Hạnh Quân. Cái nhìn là lạ rất bình tĩnh, hơi kẻ cả, và còn một cái gì đó khác lạ mà Quân chưa hiểu nổi.

Anh ta bực bội chẳng khi bị làm phiền?

Anh ta khó chịu chẳng khi bó hoa trên tay bị đụng văng xuống đất.

Nghĩ đến bó hoa, Hạnh Quân với quay ngoắt lại nhìn. “Chúa ơi” cô suýt kêu lên. Bó hồng rụng rơi. Nếu vậy... mắt Hạnh Quân lia nhanh, nhận ra cạnh rạp chiếu phim có một tiệm bán hoa.

Ngược lên nhìn người ấy, Hạnh Quân nói nhanh:

- Anh có thể đợi ở đây một tí không, tôi sẽ mua đền lại bó hoa khác.

- Không cần.

Câu nói buông ra cộc lốc. Hạnh Quân nhú mày, càng quyết tâm thực hiện ý định...đến mua bó hoa hơn.

Cô nói nhanh:

- Chỉ một phút thôi, xin anh đợi dùm nhe.

Không kịp chờ phản ứng của người ấy, Hạnh Quân rào bước đến tiệm hoa.

Thật đúng là ngành kinh doanh hái ra tiền vào những dịp lễ lạc, tiệm hoa giờ này vẫn còn vài người khách hàng đứng mua, toàn là đàn ông con trai.

Thấy cô là khách hàng nữ duy nhất, họ ngạc nhiên nhưng cũng lịch sự nhường cô mua trước. Bà bán hàng với đôi lông mày xăm hình lưỡi liềm (lông mày gì ghê dзі) tươi cười hỏi Hạnh Quân.

- Em muốn mua hoa gì? Cứ lựa đi.

Cô háp tấp nói sau khi gạt đầu tỏ vẻ cảm ơn anh khách hàng nam

gallant:

- Dì làm ơn gói giùm một bó hoa...hơ....hoa hồng, thật to. Gói đẹp nhe dì.

Bà bán hàng tươi cười hơn:

- Hoa gì hả em? Hồng nhung, hồng Pháp, hay hồng...

- Hồng gì cũng được, đừng hồng nhung, dì ạ! Em ghét hồng nhung lắm. Hạnh Quân buột miệng nói. Lời nói ra rồi cô vội nhớ là hơi lảng nhách. Có phải bó hồng của cô đâu mà ghét hay ư, đây là cô đền cho người ta kia mà. Không chừng bạn gái của anh ta cũng như số đông phụ nữ thích hồng nhung với sự trang trọng, quý phái của nó thì sao?

Nhưng cũng không kịp đổi ý, vì người đàn bà ngồi sau quầy hàng đã nhanh tay lựa một tá hồng Pháp mảnh cánh, bà ta đang gói nó lại trong một tờ giấy bóng to màu nâu nhạt thật điệu nghệ.

- Đây, xong rồi đây, bó hoa của em – Bà bán hàng nói to vui vẻ – Em cho dì tám chục ngàn nhe.

Tám chục ngàn? Hạnh Quân trợn mắt. Trời ơi! Chỉ có một tá hồng? Ngày thường có hai ba ngàn một bông chứ mấy, hôm nay giá lại vọt lên gấp ba. Gì mà kinh khủng vậy?

Nhưng cô kêu rên gì thì Hạnh Quân cũng dám kêu rên trong bụng. Bà bán hàng tuy cứ toé toét cười nhưng thấy không hiền chút nào nếu cô phàn nàn về giá cả.

“Phải trả thôi”, Hạnh Quân chắc lưỡi tự nhủ, cô thò tay vào túi quần. Và ... trời ơi! Đột nhiên cô lạnh cả sống lưng khi phát hiện ra một sự thật....đau lòng, đau lòng hơn cả cái giá cửa sổ của bó hoa.

Cô hốt hoảng loay hoay luồn tay vô khắp túi trước, túi sau của cái quần jean đang mặc, như muốn kiểm tra lại coi có may mắn sót vài tờ bạc nào trong túi không

Khổ nỗi sự thật vẫn là sự thật. Cô xuống phố như một ngẫu hứng, đâu có mục đích gì, nên cái ví còn nằm ở nhà, không mang theo người rồi. Chết thật!

Mồ hôi tươm ra hai bàn tay, nhỏ thành giọt trên trán, cô đã soát lại cái túi quần lần thứ hai rồi, mà vẫn lúnh quýnh soát lại lần thứ ba. Đôi lông mày vòng nguyệt đằm lè của bà bán hàng đã biến thành dấu ngã, bà ta cau có nhìn Hạnh Quân đang rối lên trước mặt. Cái quần còn te tua thế kia thì cứ lục tung lên cũng chẳng có một xu teng nào đâu.

Hạnh Quân tuyệt vọng lục loạn cả lên như chờ một phép lạ. Bà bán hàng thì tin không hề có một phép lạ nào xảy đến, nhưng bà vẫn nhếch mép cầm bó hoa chờ đợi, cho đến giây phút cho cô bé lang

thang túi không tiền kia một bài học, đã không tiền mà còn dám vào quầy hàng của bà chỉ trở. Những cánh hoa hồng mắc tiền mà bà đã ra công gói cho đẹp, giờ đây cũng có thể chờ bán cho người khác, nhưng nhất định bà phải mắng đứa con gái kia một trận ra trò mới được.

Lúc mà Hạnh Quân hết còn tin vào vận may của mình, thì phép lạ lại xuất hiện. Một bàn tay từ sau lưng cô chìa ra bốn tờ bạc hai mươi ngàn trước mặt bà bán hàng.

Nụ cười lập tức trở lại với bà ta, hơi gượng gạo một tí, và dĩ nhiên không dành cho Hạnh Quân mà là dành cho người hào phóng sau lưng cô, bà ta trao bó hoa cho Hạnh Quân.

Thờ phào một cái và ráng trấn tĩnh, cô định ninh là một trong các đáng nam nhi lịch sự xung quanh đã ra tay nghĩa hiệp, nên để sẵn một nụ cười tặng và lời cảm ơn trên môi khi xoay lại.

Gương mặt thần tiên, cô mở cửa cô vụt ngơ ngác khi cô lại nhận ra vị cứu tinh của cô không là ai xa lạ, chính là người đàn ông khi nãy. Người mà cô ra về ta đây bảo đứng đợi bên lề đường, để cô mua đèn anh ta bó hồng khác.

Hạnh Quân sửng người giữa tiệm hoa, tay cô còn ôm bó hoa hồng to mua để bồi thường. Người kia không nói, điềm tĩnh kéo tay cô, cô lú lú ra khỏi tiệm theo người ấy, thấy mình thật không biết mếu hay cười đây.

Bước trở ra hè phố, cô ngần ngừ giữa những câu cảm ơn và phân trần, sao cho người ta thông cảm và hiểu rõ rằng cô thật sự để quên tiền ở nhà, rằng cô thật sự muốn mua đèn anh ta một bó hoa khác cũng to, đẹp và đắt tiền cũng như vậy.

Giữa lúc cô hít một hơi dài để quả quyết nói tiếng reo vang nhỏ rí của máy điện thoại di động ở đâu đó trong người anh ta làm cô nín bật.

Người kia rút điện thoại ra nghe và thờ ơ trả lời một câu duy nhất.

- Được rồi, anh đến ngay.

Nhấn nút tắt điện thoại, anh ta nhìn Hạnh Quân, cô nhanh trí hiểu ra, vội dúi vào tay anh ta bó hoa.

- Xin lỗi làm trễ giờ của anh. Đây trả anh bó hoa...

Câu nói vội vàng không kịp nghĩ của cô làm người kia nhướng mày, Hạnh Quân càng thiếu não hơn với sự đoảng vội, lảng duyên của mình. Vô duyên thật, cô vừa đèn anh ta một bó hoa mua bằng ... tiền của anh ta. Vô duyên là thế mà còn bày đặt lạnh chanh ra vẻ mình lịch sự, hào phóng lắm.

Người kia đã rời mắt khỏi Hạnh Quân, anh ta nhìn đóa hoa hồng như có gì suy nghĩ trong vài giây.

Hạnh Quân thấy cần phải nói thêm điều gì đó, cô lấy lại tự nhiên hắng giọng:

- Thành thật mà nói tôi cảm ơn anh rất nhiều. Số tiền ấy tôi nhất định sẽ hoàn lại cho anh. Anh có thể cho tôi địa chỉ không? À, hay số điện thoại của anh cũng được.

- Không cần đâu – Người kia lắc đầu.

Ngần ngừ một chút, anh ta nói thêm:

- Xe tôi đậu đằng kia. Tôi có việc phải đi rồi. Cô có cần ...

Nói đến đây, anh ta bỗng nhiên nín lặng, Hạnh Quân chờ cho câu nói đủ ý, nhưng chờ mãi mà anh ta không nói tiếp nữa.

Dĩ nhiên cứ hiểu ý anh ta muốn nói là “cô có cần tôi đưa về không?”

Hay đại loại gần như vậy. Nếu anh ta nói thế, cô dự định sẽ lấy lại phong độ con gái mà mỉm cười trả lời anh ta rằng “dạ thôi, cảm ơn, nhà tôi cũng gần đây” để cho anh ta biết rằng cô khó gần và không dễ dãi gì khi leo lên xe một người đàn ông lạ mặt mới gặp.

Nhưng mà chờ hoài anh ta cũng không nói luôn ý, chỉ nhún vai như tự giấu mình. Tự dưng Quân thờ dài, cô phác một cử chỉ diễn tả, nói luôn cho rồi ý của mình:

- Nhà tôi gần đây thôi.

Người kia mỉm cười, kết thúc mẫu đối thoại bằng cái gật đầu hồ hững:

- Vậy thôi chào.

Anh ta quay lưng bước sải đến một chiếc xe hơi mui trần màu đen tuyệt đẹp đậu dưới lòng đường chéch cạnh rạp chiếu phim. Ngồi vào tay lái, anh ta lái đi, ngang qua chỗ Hạnh Quân đứng, anh ta nói với lại với cô.

- Có lẽ tốt hơn cô nên về nhà đi. Bây giờ không còn sớm nữa đâu.

Chiếc xe đã lao đi hòa theo dòng xe trên đường, mang theo người đàn ông ít nói đến lạ lùng và bó hoa hồng thật đẹp.

Hạnh Quân sau vài phút đứng lại bên đường, cô nhún vai bước tiếp. Một buổi tối thật lạ lùng. Cuộc gặp mặt lạ lùng, con người đó cũng lạ lùng, và cô nữa, Hạnh Quân thoáng đỏ mặt khi nhớ lại những tình huống dở khóc dở cười mà tính đĩnh đoảng của cô gây ra. Hôm nay cô làm sao ấy nhỉ? Xử sự và nói những câu không đâu.

Đúng là mình vô duyên tệ! Ra phố quên tiền lại còn tông vào người ta, mở miệng ra thì toàn là xin lỗi và cảm ơn. Chưa bao giờ trong một ngày mình nói nhiều câu cảm ơn và xin lỗi đến như vậy.

Gió đêm lạnh làm Hạnh Quân rùng mình, cô ngó lại đồng hồ ở tay.

Chà hơn mười giờ rồi, phải về thôi. Cô co ro quay bước trở về nhà, ngoài phố đã dần thưa người, thế là sắp hết một ngày, ngày lễ tình

nhân.

Ngôi nhà với cánh cổng màu xám trắng xa xa đang mở cửa. Có lẽ ba mẹ vừa về, Hạnh Quân rào bước, cuộc phiêu lưu xuống phố của cô đã chấm dứt rồi. Đêm đã dần khuya vắng. Đầu đó vắng vắng một khúc tình êm dịu ru lòng người.

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 4

Đang nghiêng ngó để tìm một chỗ tốt trong góc thì Hạnh Quân tìm thấy một gương mặt có vẻ quen thuộc. Cô nhận ra người ấy ngay. Đó là người đàn ông mà cô đã gặp trên phố cách mấy tuần trước. Trên tay anh ta cũng có một bó hoa, không phải hoa hồng như hôm trước. Anh ta đang ngồi vào cái bàn kê ở góc phòng, chỗ ngồi tốt nhất của cô.

Tần ngần một chút, Hạnh Quân quyết định lại thăm hỏi anh ta một tí. Dù gì hôm trước cô thật sự đã làm phiền anh ta rất nhiều, đó là chưa kể số tiền mua hoa mà cô đã hứa sẽ hoàn lại. Vả lại hôm nay cô vui vẻ, bình tĩnh, chắc chắn sẽ không xử sự ngốc ngếch và vô duyên như hôm đó để sợ phải bẽ mặt.

Nghĩ thế nên cô len qua những cái bàn vuông nhỏ đầy những người để đến phía bàn anh ta.

Buổi biểu diễn thời trang thường kỳ của ba mẹ lúc nào cũng đông khách. Ba mẹ cô đã tổ chức như một buổi tiệc nhẹ chiêu đãi giới kinh doanh hàng may mặc và giới thượng lưu. Họ quen biết nhau hầu hết và rất ăn diện, nên giờ đây phải khổ công len lỏi giữa những bộ veston dềnh dàng và những bộ đầm xòe rườm rà, bởi vì nếu cô chỉ đứng khể họ thôi là có thể làm mất lòng họ ngay vì nhẵn hết nếp áo cầu kỳ của họ.

Khi chỉ còn cách một khoảng ngắn nữa thôi là đến chỗ người kia, thì anh ta lia mắt về phía cô. Hạnh Quân mỉm cười và gật đầu chào anh ta. Có vẻ nhận ra cô, anh ta cũng chào lại bằng cái gật đầu nhẹ.

- Chào anh, không ngờ lại gặp lại anh ở đây – Hạnh Quân tươi cười nói trước.

- À vâng, cũng không ngờ gặp cô ở đây. Mời cô ngồi.

Câu nói anh ta giống như lặp lại câu của cô vậy, nhưng ánh mắt liếc nhanh cố làm cho ý nghĩ của câu nói thành khác hơn.

Hạnh Quân nhìn xuống mình. Cũng cái quần Jean và cái áo thun lửng, có điều cái quần không rách gối te tua như hôm trước thôi. Cô phì cười. Anh ta lạ lùng cũng đúng thôi, vì thời trang của ba mẹ dành cho giới thượng lưu mà thôi, vả lại những buổi biểu diễn như thế này vé mời rất hạn chế. Chắc anh ta không thể tưởng tượng ra một người có thể ăn mặc như thế mà lại có mặt ở nơi đây, không thích hợp chút nào.

Cô nói vui:

- Tôi không phải là khách mời ở đây đâu, nên có lẽ không cần phải ăn mặc sang trọng.

Người kia mỉm cười:

- Thật ra quần áo hợp với ý thích của mình và mình có được sự thoải mái khi mặc nó là tốt nhất, chứ không phải nó đắt tiền hay bắt mắt, cô cũng đừng ngại.

Hạnh Quân che miệng cười:

- Vậy quần áo anh thích nhất là quần sẫm màu, áo sơ mi lúc nào cũng cài kín cổ và treo lên đấy cái cravate chứ gì?

Anh chàng kia ngó người ra rồi cũng phải cười xòa. Quả thật hai lần chạm mặt, anh đều đang đóng bộ rất nghiêm túc, câu nói có vẻ rao giảng của anh đã bị cô bắt bẻ một cách khôi hài.

“Cô gái này cũng tinh quái lắm đây, chứ không nhút nhát, khờ khạo như lần trước gặp mặt” – Anh nghĩ thầm.

- Này, tôi có hơi qua lỗ chăng? – Hạnh Quân hơi e ngại hỏi.

- À không đâu, hoạt bát và vui tính như vậy rất hay.

Người kia chỉ nhẹ lắc đầu.

Hạnh Quân nháy mắt ranh mãnh:

- Thật ra lóc cha, lóc chóc là tính của tôi, chứ còn hôm bữa trước... e hèm! Tôi cũng không biết tại sao mình lại ngớ ngẩn và tệ đến như vậy. Thật đã làm phiền anh quá nhiều.

Đang định nói thêm thì Phúc, ông anh họ của cô đang rê máy chụp hình ngang qua vổ vai cô.

- Ti... dì tìm nhỏ này giờ kìa – Rồi quay qua người khách, Phúc nhe răng cười – Xin lỗi nhé, anh Du.

Du – vị khách trầm tĩnh, mỉm cười:

- Không sao.

Hạnh Quân nheo mắt cười sau khi ông anh họ của cô rời đi:

- Thì ra anh cũng quen biết với anh Phúc.

Du gật đầu:

- Cũng biết sơ thôi, Phúc còn trẻ nhưng tay nghề cũng khá lắm.

Hạnh Quân gật gù đồng tình. Rồi như nhớ ra, cô vội vàng đứng lên:

- Ý quên mất. Mẹ tôi gọi tôi phải vào ngay. Xin lỗi anh nhé.
Rồi không kịp đợi phản ứng của Du cô hối hả quay lưng đi. Nhưng chỉ được vài bước Du lại thấy cô quay lại, miệng cười tươi.

- Tôi quên mất tự giới thiệu tên cho anh biết, tôi...

Du cắt ngang vui vẻ:

- Tôi biết rồi, Ti chứ gì?

Hạnh Quân trở mắt ngạc nhiên rồi chợt nhớ ra khi nãy Phúc đã chẳng vỗ vai gọi cô là gì, cô nhún vai cười xòa.

- Thì.... là Ti, anh gọi thế cũng không sai. Còn tôi thì biết anh tên Du rồi đấy. Thôi tôi vào nhé, hẹn gặp lại.

Du mỉm cười gật đầu:

- Hẹn gặp lại.

Nhìn dáng nhỏ nhắn lanh lẹ lách qua đám người đứng ngồi trong phòng, Du thấy sao mà cái tên cô nhỏ này hợp với cô đến thế. Giữa lúc này đây hầu hết tất cả đàn bà con gái trong gian phòng này đều mang giày thật cao. Nếu tính luôn những cái đầu tóc búi cho thật cao thì dường như ai cũng cố rướn cho cao hơn, như muốn được ngang bằng với chiều cao của người mẫu hay sao ấy.

Vì vậy mà giữa họ, cô gái nhỏ có cái tên Ti thật bé tí ti và đơn giản hồn nhiên với đôi sanda Lan mỏng, bộ quần áo gọn nhẹ. Dõi theo cái đuôi tóc cột nhổng đã ngúc ngoắc xa dần, Du đoán chắc cô là cô gái nghịch ngợm của một ai đó trong hậu trường. Điều bộ dễ thương và trẻ con của cô nhóc đó cứ làm anh nhớ đến khoảng thời gian ngây ngô ở mái trường trung học, nhất là cái lần gặp đầu tiên, cách đây vài ngày. Du đã thoáng ngạc nhiên, rồi sau đó thú vị với phong cách vô tư, bụi bụi của cô nhóc lạ lẫm đó. Kể cả cái tính đãng trí mà anh đoán là bản tính của cô.

Nếu so với những cô gái xinh đẹp, khôn ngoan thì cô gái nhỏ anh mới quen quả thật khá độc đáo.

Hôm đó Du cũng thấy lạ cho cách xử sự của mình. Với cái tính cục cố hữu, anh đâu dễ gì thản nhiên như không có gì khi bó hoa hồng nhưng thật đẹp bị cô gái lạ lòng đựng văng ra đường trở thành một bãi rác thảm thương.

Vậy mà anh đã giúp đỡ cô nhỏ một cách nhanh chóng và máy móc, không một lời phàn nàn hay cau có, khó chịu. Đã vậy, khi cô đòi đền anh bó hoa khác, anh đã kèm mình không bỏ đi. Vì lúc đó, bỗng dưng anh tò mò về cô gái nhỏ đó, anh không muốn lần gặp đó là thoáng chốc, vì thế anh mới có dịp theo cô vào tiệm hoa, cứu vãn cho cô khi tình thế bất ngờ xảy ra. Cô nhóc buồn cười thật! Du lắc nhẹ đầu mỉm cười. Và anh nữa chứ, cũng buồn cười luôn. Tùng mà

biết được anh cũng ngỡ ngàng lạ đời vậy, chắc hẳn nó sẽ trở mắt ra kinh ngạc dữ lắm. Nhắc đến Tùng, anh thầm chặc lưỡi. Tính anh dửng dưng, ít nói. Gia tài có một thằng bạn thân nhất, hẳn vừa là quân sư vừa là nhà phân tích đủ thứ sự kiện trên đời. Với cái bản tính nói nhiều và lắm khi suy diễn lung tung, nhiều lúc làm anh nổi cáu. Nhưng bây giờ, khi mà hẳn đi du lịch ở Úc và Mỹ tới mấy tháng, chuyển đi mà hẳn hào hứng gọi là vòng quanh nửa trái đất đó, anh còn lại một mình giữa Sài Gòn, mới thấy nhớ nhớ hẳn, mới nhận ra tình bạn bấy lâu đã thân mật, quen thuộc đến độ nào. Không biết giờ này ở nơi xa, hẳn có cùng tâm trạng như anh?

Trên sân khấu được thiết kế bằng những bức cao nổi thành chữ T để biểu diễn thời trang, đã thấy người chủ chương trình, ông Lê Hòa Đức đã ra nói vài lời trước micro để mở đầu.

Tự nhiên Du thấy thèm một điều thuốc. Khán phòng quá kín và không cho hút thuốc, từ nãy đến giờ anh đã phải nhịn. Bây giờ ngồi một mình, lại thấy thèm chút khói, và hơi hơi buồn. Ước gì cái cô nhóc Ti kia lại đi lảng quăng đâu đây, để anh có dịp chuyện phiếm với cô nhỏ. Nếu được vậy thời gian sẽ trôi qua nhẹ nhàng và dễ chịu hơn.

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 5

Bước nhanh vào hậu trường, Hạnh Quân phải khéo léo né tránh các cô người mẫu đang đứng ngồi rải rác và những hàng quần áo thời trang được móc vào giá đầy ngang đến đầu.

Ngang qua vài cô người mẫu quen, các cô cười chào Hạnh Quân vui vẻ.

- Ê, chào Ti.

- Ủa Ti, nãy giờ hông thấy, tưởng nhỏ hông tới chứ.

- Hi, Ti ... Dàn phòng kỳ này vẽ đẹp lắm. Có lời khen đó nha.

Mấy nhóc người mẫu thiếu nhi cũng đang đùa giỡn trong phòng, thấy Hạnh Quân chúng bu lại vò vỉnh:

- Chị Ti, chị Ti cho tụi em singum đi chị Ti.

- Sô cô la M&M cũng được, chị Ti.

Hạnh Quân le lưỡi:

- Muốn chị Ti bị la nữa hả ? Máy kỳ trước, tụi em không chịu cần

thận, nhét sô cô la vô túi ra diễn rồi quên luôn. Mấy bộ quần áo mới toanh bị kiến bu quá trời. Đó là còn chưa kể ăn gum xong trét dán tùm lum, làm chị bị la.

Mấy đứa nhỏ còn nhao nhao, kỳ kèo, Hạnh Quân liền suyt khế:

- Chị Ti có việc gấp đây. Chỉ giùm chị mẹ chị Ở nơi ..."mô" ?

Mấy người mẫu nhí liền chỉ tay:

- Trong phòng hóa trang đó chị Ti.

"Phòng hóa trang?" Hạnh Quân ngạc nhiên. Sao mẹ lại trong phòng hóa trang nhỉ ? Thường ngày, mẹ chỉ ở ngay đây để kiểm soát chung về các lượt quần áo cần biểu diễn và chương trình ở ngoài thôi. Sắp đến giờ diễn rồi, mà sao mẹ còn trong phòng đó ?

Đẩy nhẹ cánh cửa vào phòng hóa trang, Hạnh Quân thấy mẹ cô đang hối hả hướng dẫn Vinh, anh thợ làm tóc, chải bới cho một cô người mẫu.

- Mẹ gọi con hả ? – Cô hỏi.

Bà Mỹ Hạnh ngẩng đầu nhìn con gái:

- May quá, con đây rồi. Mau giúp mẹ đánh phấn lên người Bích Lan đi.

Cầm hộp phấn mẹ vừa dúm cho, Hạnh Quân quay tìm Bích Lan. Cô nàng đang ngồi hút thuốc và đọc báo ở đầu dãy ghế hóa trang:

- Bỏ tờ báo qua bên đi, Lan – Cô nói.

Bích Lan định nhăn nhó vì bị cắt ngang cái mục tin đang hấp dẫn cô, nhưng nhận ra Hạnh Quân cô cười:

- Ti hả lại bị vịn vào mấy việc trời ơi này à.

Hạnh Quân ứ hự:

- Chắc thiếu người. Bộ Lan vô trễ hay sao mà giờ này sắp diễn rồi, còn ngồi đây chưa trang điểm xong? – Cô hỏi.

Ngước cổ cho Hạnh Quân dậm thêm phấn và để thả khói lên trần, Bích Lan nói:

- Đâu phải Lan đi trễ, dì Phụng bị hành thai nên ra về hồi nãy rồi. Bây giờ còn có hai thợ trang điểm và bà thợ làm tóc thôi, mà lại không có dì Phụng chỉ đạo nên nãy giờ cứ lụp chụp, rối tinh rối mù lên. May mà có Mỹ Hạnh vào cầm quân điều binh khiển tướng mới đỡ một chút đó.

Hạnh Quân thắc mắc:

- Nhưng các anh chị đó đều đã rành nghề quen việc lắm rồi mà.

Bích Lan nhìn cô chế nhạo:

- Con gái bà chủ mà ít vô đâu thành ra cũng không biết gì hết. Cái phòng hóa trang này giống như cái nhà bếp vậy, biết không? Nhà bếp đãi tiệc nhất định không thể thiếu một đầu bếp kinh nghiệm để

sai khiến, chỉ vẽ cho nhóm thợ bếp. Hay cũng giống như công việc vẽ phong của Ti vậy. Ti muốn phong thể hiện ra sao thì phải phân công nhóm bạn, người vẽ mảng màu này màu nhạt, người kia đậm hơn v. v. ... nếu không có một người chỉ huy, mạnh ai nấy làm sẽ tùm lum hết, biết không?

Hạnh Quân phì cười:

- Biết rồi, cái tật “biết không”, “biết chưa” của Lan chưa bỏ được sao ?

Bích Lan cũng cười:

- Ừ, chưa bỏ được. Biết là nói chuyện như vậy xấu lắm, nhưng – Cô nhún vai – nó cứ như sẵn trong miệng vậy.

Bích Lan vốn là người hay đổ mồ hôi. Hạnh Quân rất cực khi phải phủ phấn lên phần cổ, phần vai và lưng hờ của cô sao cho đều.

Hạnh Quân phải lau mồ hôi cho Bích Lan vừa rịn ra, rồi mới phủ phấn lên, thế mà còn bị bết bết đôi chỗ.

Thấy đôi lông mày Hạnh Quân cau lại cực nhọc, Bích Lan dụi tắt điều thuốc còn cả phân:

- Thỉnh thoảng làm bổ sung công việc này có hơi oải thiệt, nhưng không chừng mai mốt Ti sẽ có kinh nghiệm với son phấn, với trang điểm tốt hơn đó, đừng có mà nhăn nhó, nhó nhó thế.

Hạnh Quân trề môi:

- Có kinh nghiệm trang điểm cái gì, Ti ngán nhất là trang điểm quá công phu như vậy. Phấn đánh dày sao cho ra đèn đẹp hơn, mắt vẽ cũng đậm lè, chưa kể còn phải đánh phấn lên người như vậy cho ra đèn sáng da, mượt da. Tốn cả tiếng đồng hồ cho trang điểm và làm tóc, mệt chết đi được.

Bích Lan cười ngất:

- Trời ơi, ra diễn thì phải làm đậm lên rồi. Đi chỗ ngày thường tất nhiên là nhẹ hơn một chút chút, nhưng mà đậm hay nhẹ thì cũng cốt làm đẹp hơn để phù hợp từng chỗ, từng lúc thôi. Đàn bà con gái là vậy, chứ lúc nào cũng để mặt trần như nhỏ Ti thì nhột nhạt lắm, ngó không bắt mắt chút nào.

- Vậy sao ?

Hạnh Quân thoáng dừng tay lại ngạc nhiên. Có thật mặt cô nhột nhạt, buồn tẻ lắm.

Bích Lan tròn mắt:

- Chứ sao nữa. Nói cho Ti biết, thời nay, phụ nữ và mỹ phẩm phải đi đôi với nhau. Người ta chế mỹ phẩm để làm gì? Chỉ để làm tăng sắc đẹp phái nữ thôi, biết không? Mình là phái nữ, lại qua cái tuổi mười lăm, mười sáu rồi, có quyền và cần phải dùng son phấn để đẹp thêm

chứ, phải không?

Rồi cô lắc đầu nói với Hạnh Quân:

- Mà Lan cũng không hiểu sao cô Mỹ Hạnh rất sành trong việc sử dụng mỹ phẩm và cả cách để giữ gìn sắc đẹp mà sao cô không hướng dẫn Ti nhỉ ? May mà nhờ Ti có nước da trắng mịn, chứ ngăm ngăm như Lan mà hồng son phấn như Ti thì thua, chìm lỉm ngay.

Hạnh Quân phân trần:

- Đâu phải mẹ không chỉ, mà tại Ti chưa thích trang điểm đó thôi – Cô cười hi hi – Cô làm mặt nạ thì khác, cái này Ti thích lắm. Đắp dưa leo, trông trắng hột gà ở nhà hay đi theo mẹ đến tiệm massage mặt, đắp thạch cao cũng đều thích.

Bích Lan ngạc nhiên:

- Ủa thích thật sao? Với Lan, mấy vụ đó là Lan ghét nhất. Nằm yên một chỗ cả tiếng đồng hồ với cái mặt nạ đầy những thứ gì đắp lên. Lăn qua, trở lại đều không được, đến mỗi như cả người.

Hạnh Quân láu táu:

- Vậy ê? Ti chỉ Lan nè. Kiếm cái gối mềm gối đầu lên trước, một cái gối khác kê ở chân, sau đó mở nhạc êm êm bài nào mình thích, mở nhỏ thôi. Vậy rồi cứ nằm thư giãn. Mặt thì mát mát, nhạc du dương – Cô xuyết xoa – Ôi chà, ngủ luôn lúc nào không hay, lúc tỉnh dậy sáng khoái hết biết.

- Vậy mới vật liệu đắp trên mặt đâu, lúc nhỏ ngủ dậy ấy ? – Bích Lan hỏi.

Hạnh Quân ngớ người ra:

- Có... biết đâu... thông thường thì Ti bò dậy mặt đã trơn tru rồi.

Bích Lan cười sặc:

- Trời ơi, cù lần. Tại nhỏ có cô Hạnh canh chừng. Gần nửa tiếng là cô lấy ra cho mi rồi. Nhỏ ngủ phê quá nên hồng biết, chứ đợi nhỏ ngủ dậy thì dưa leo thôi cũng đủ khô cứng và dính luôn vô mặt, khỏi gỡ luôn. Hèn gì nói khoái làm mặt nạ.

Hạnh Quân nguýt dài:

- Xạo hoài. Thôi, Ti phủ phẩn đều hết rồi đó. Để hỏi mẹ coi còn giúp gì nữa không rồi Ti ra ngoài.

Bà Mỹ Hạnh đang tắt bật gần đó, nghe được câu nói của Hạnh Quân liền bảo:

- Con xong Bích Lan rồi thì mau qua phủ phẩn cho cô Mai Tiên đi.

“Mai Tiên?” Hạnh Quân ngạc nhiên. Mai Tiên nào nhỉ ? Có phải cô á hậu miền biển năm rồi ?

Như đoán được sự tò mò của Quân, Bích Lan cười khẩy:

- Mới gia nhập làng người mẫu đó nhỏ Ti ơi. Nếu đánh phẩn cho nhỏ

này mà Ti còn than thở thì tới “người ta” nhỏ còn mệt hơn đó. Không để ý lắm đến lời Bích Lan, Quân nhìn qua hàng kiếng ốp sát tường. Kia rồi, cô nàng Mai Tiên với bộ tóc màu hung đỏ được chải búi công phu, môi thì đánh màu nâu sậm gần như đen luôn, nhìn kỳ quái lạ lắm đến độ khó nhận ra. Chả hiểu thời trang cái kiểu gì... tóc đen thì nhuộm đỏ, còn môi người ta thoa son đỏ, cô nàng này lại quệt son đen.

Thân cô nàng đang quàng một cái khăn choàng tạm màu trắng. Chả biết bên dưới có mặc gì không? Hạnh Quân tặc lưỡi ôm hộp phấn đến bên. Cô ta đang nghe điện thoại bằng máy cầm tay. Quân kiên nhẫn đứng chờ.

Sau một hồi lú lo đẩy đưa qua máy điện thoại, cô nàng cúp máy xoay ghế nhìn nghiêng về phía Hạnh Quân bằng góc mắt.

- Gì đó ?

Hạnh Quân hơi cau mày, cái giọng nói của cô nàng này cực kỳ xác láo. Tuy biết tương đối rõ về giới người mẫu đa số là kênh kiệu vì sắc đẹp hơn người, nhưng cô chưa từng thấy ai có tư cách khiến người khác có ác cảm như cô cỰu á hậu này.

- Tôi giúp chị phủ phấn lên người – Quân nói nhẹ giọng.

Mai Tiên nhìn từ đầu đến chân Hạnh Quân một cái nhìn đánh giá. Rồi cô nàng phân vân đảo mắt khắp gian phòng, có lẽ tìm người để kiểm tra cái vai trò “chuyên viên phủ phấn” của Quân. Bà Mỹ Hạnh đã ra ngoài để chuẩn bị cho nhóm người mẫu trẻ em mở màn chương trình. Những người còn lại trong gian phòng hóa trang đều loay hoay với công việc của mình, không ai để mắt tới cô ta. Mai Tiên có vẻ hậm hực.

- Nếu chị không thích hoặc không có thể tự phủ phấn thì thôi vậy.

Hạnh Quân buông câu nói trước khi xoay lưng đi ra.

- Khoan đã. Đợi tí.... thì...

Hạnh Quân thản nhiên quay lại chờ đợi. Cuối cùng, cô nàng á hậu kênh kiệu kia cũng xuống nước một tí, tuy làm ra vẻ kẻ cả hát hàm nói như ra lệnh cho Quân:

- Được rồi, lại đây. Hôm nay thôi không có người, cô làm thử một bữa vậy.

Cười nhạt một cái Hạnh Quân cũng chịu khó đến cầm hộp phấn lên. Ngoài kia tiếng nhạc trỗi lên theo lối ra mắt của ba cô. Sau tiết mục vừa múa vừa biểu diễn thời trang của đội người mẫu thiếu nhi là phần thời trang mùa hè của thanh niên. Cô nàng á hậu này, Quân đoán là một trong những gương mặt mới nhưng giữ vị trí chính trong chương trình, mà giờ này, còn chưa chịu thay đồ cho thì trực trặc

mất. Quân tự nhủ cô phải nhanh tay hơn để kịp thúc cô nàng ra thay áo.

Vừa nhìn kỹ phần vai trần của Mai Tiên, Hạnh Quân đã muốn nhăn mặt phát phì. Cô nàng chắc vừa từ Vũng Tàu tắm biển mới về. Cả thân nước da nâu đen vì ăn nắng, chỉ có hai vệt mảnh trên vai hình cái áo tắm là trắng. Chỉ mới nhìn mà Hạnh Quân nản quá. Chỗ đen chỗ trắng như vậy làm sao phủ phần cho đều.

Cô bậm môi quyết định nhanh, đổi hộp phấn nâu nhạt chứ không dùng hộp phấn trắng nữa. Chỉ hơn hai phút, phần vai và cánh tay để hở của Mai Tiên đã xong.

Thấy cô làm quá nhanh, nhưng nhìn kỹ vẫn đều màu da, Mai Tiên miễn cưỡng chấp nhận, không bắt bẻ được Quân. Cô nàng vớt vát một câu trích thượng:

- Cũng khá đó chứ. Đã có kinh nghiệm một chút về trang điểm phải không ?

Đặt hộp phấn lại, Hạnh Quân nhún vai nói trống như vậy:

- Có lẽ đó là nhờ kinh nghiệm sơn phết mấy cái phong màn ngoài kia thôi.

Mai Tiên trợn mắt kinh ngạc. Quân cười căn phòng, Bích Lan cười khanh khách. Vài người còn lại trong gian phòng cũng tủm tỉm cười. Cô nàng á hậu mím môi tức giận, nhưng không biết phát tiết vào đâu. Cô đứng dậy đi ra ngoài mặc áo và buông lại một câu:

- Mai mốt tôi sẽ mang theo một thợ trang điểm riêng. Không cần tay thợ vẽ phong màn như cô đâu.

Cả gian phòng cười nghiêng ngả. Vinh, anh thợ vừa làm tóc vừa lắc đầu:

- Trời ơi, mấy năm nay làm việc ở đây. Người mẫu trái tính nào cũng gặp qua và cũng chịu được. Kệch cớm như cái con nhỏ này thì anh mới gặp lần đầu đó. Nhỏ Ti xui rồi, ở đây lâu lâu thiếu người, phải nhờ vả nhỏ, mà nhỏ lại vướng ngay vào cái con ếch đó.

Mấy cô trở mắt nhao nhao lên:

- Ủa, sao gọi cô ta là ếch, anh Vinh?

Vinh nháy mắt:

- Chứ tụi em chưa thấy qua con ếch hả, cái thân bủng beo, lớn bằng nắm tay mà khi mở miệng thì cứ uênh uệch, uênh uệch điếc cả một vùng trời đó mà.

Hiểu ý châm biếm của Vinh, cả phòng cười thích chí. Người trợ lý cho bà Mỹ Hạnh thò đầu vào suyt khẽ.

- Màn trình diễn của mấy đứa nhỏ sắp xong rồi kìa. Các cô chuẩn bị đi. Nghe vậy, các cô gái lục tục đứng dậy ra ngoài. Ngang qua Hạnh

Quân, các cô bàn tán với nhau

- Hình như chương trình của mình hôm nay có mời mấy ca sĩ vừa đoạt giải giọng ca sinh viên gì đó, không biết họ đã đến chưa?

Nói đuôi theo nhóm người mẫu, Hạnh Quân cũng ra ngoài. Mẹ cô đang khăn trương sau cánh gà để chỉ huy đêm trình diễn, không làm rộn mẹ, cô theo một ngã riêng để đi ra hành lang bên hông tòa nhà. Nãy giờ trong căn phòng hóa trang đầy người và ngột ngạt, bây giờ ra đây, không khí thoáng đảng làm cô thấy dễ chịu.

Chống tay ngồi lên thành lan can, mùi cây cỏ thoảng trong gió dịu dịu nồng nồng. Bên trong vang ra tràng pháo tay, có lẽ tán thưởng cho một bộ quần áo thời trang nào đó của ba. Hạnh Quân hơi tò mò không biết mẫu áo nào của ba lại sắp được các bà, các cô đua nhau mặc? Cô dự dự rồi lại tặc lưỡi ngồi yên. Cô đang hưởng một làn gió đêm thanh khiết mát mẻ, tội gì lại chui vào cái chỗ mà đủ mùi hương của các loại nước hoa trộn lẫn vào nhau với bầu không khí bị nhốt của máy lạnh.

Thế là mặc cho bên trong tiếng nhạc sôi động, hào hứng, Hạnh Quân ngồi dựa vào một cây cột to, khoan khoái lặng mình ngắm màn đêm. Cô cởi sợi dây thun nhỏ ra, thả tóc cho bay trôi trong gió. Hôm nay lại sắp đến rằm, trăng sáng quá, thật đẹp.

- Ti ti đang bắt liên lạc với “ở nhà” phải không ?

Hạnh Quân giật mình vì giọng nói sát bên cạnh, suýt té khỏi thành lan can mà cô đang vắt vẻo ngồi trên đó. Thủ phạm phá rối sự yên tĩnh của cô vội chụp lấy vai cô giữ lại.

Khi Quân đã lấy lại thăng bằng ngồi xuống chỗ cũ, Du nói, vẻ e ngại:

- Xin lỗi đã làm cô giật mình.

Chùi hai tay vừa dính bụi bẩn vào cái quần jean của mình đang mặc, cô cười:

- Không có gì, tôi chỉ hết hồn chút thôi.

Rồi cô thắc mắc:

- À, hồi nãy anh vừa bảo cái gì mà liên lạc với ở nhà.

Du cười cười:

- Tại vì tôi thấy cô ngồi đây ngó ngơ ngẩn đến xuất thần lên trời, bỏ ngoài tai và không thèm để mắt đến những mẫu thời trang đẹp nhất của trung tâm thời trang Đức Hạnh. Vậy đích thị cô là một cô gái người hành tinh rồi...

Quân cắt ngang, vui vẻ:

- Và tôi đang ngược lên trời để bắt liên lạc với “ở nhà”, một ngôi sao nào đó, có phải ý anh nghĩ vậy không?

Du gật đầu trước vẻ nhanh nhạy của cô nhỏ. Chưa kịp nói gì thêm,

anh đã bị truy ngược:

- Tôi quả là người hành tinh đây. Vì không cùng loại nên tôi để ý làm gì đến thời trang? Còn anh, anh là người trái đất trăm phần trăm vậy sao anh cũng trốn ra đây hóng gió?

Du đành cười trừ vì không giải thích vì sao anh bỏ ra ngoài này. Có lẽ vì thấy vô nghĩa trước những tràng pháo tay tán thưởng những mẫu thời trang dành cho cô Á hậu có dáng vóc bốc lửa năm nào, một phần vì ánh mắt của cô ta khi phát hiện ra anh ngồi trong góc cuối của khán phòng.

Đôi mắt cô đuôi thật sắc và nụ cười khiêu khích kia cứ cố ý lia về phía anh. “Cái bầy đã cũ” anh cười khẩy với mình và bỏ ra ngoài, để lại bó hoa định tặng chúc mừng ông Lê Hòa Đức trên bàn.

- Này, bộ câu hỏi của tôi khó giải thích làm sao mà nãy giờ nhăn nhăn trán thế? – Hạnh Quân trêu.

Du sực tỉnh anh cười:

- Không khí trong đó ngọt ngào quá, dĩ nhiên không bằng sự thoáng đãng ở đây rồi, nên tôi cũng như cô, cũng trốn ra đây một lúc. Vả lại chương trình hôm nay tôi không hào hứng lắm.

Hạnh Quân nheo mắt:

- Anh còn ngán không nếu tôi mách chủ nhân buổi biểu diễn rằng anh chê họ?

Du hỏi nhướn mắt, như không tin cô nhỏ có thể thực hiện lời nói này. Cô tiếp lời:

- Nhưng mà cũng thú thật với anh rằng những buổi biểu diễn trước đây tôi rất thích thời lượng vừa phải nè, khách mời vừa phải nè, nhạc cũng hay nữa. Chứ còn buổi thời trang mùa đông hồi cuối năm và hôm nay nữa, khách mời nhiều quá nên ngộp phải biết, đã vậy chương trình kéo dài thêm với mấy ca sĩ nghiệp dư và chuyên nghiệp, điều khiển chương trình cho thông cũng mệt ghê lắm.

Du nhìn cô ngạc nhiên, như không tin cô nhỏ bụi đời này có thể đứng đây, trong khuôn viên của nhà tạo mẫu nổi tiếng kiêm giám đốc công ty may mặc thời trang Đức Hạnh mà phát biểu hơi chân thật như vậy. À, mà cô nhỏ vừa nói gì nhỉ ? Những buổi biểu diễn trước ư ?

Anh hỏi lại cô:

- Những buổi biểu diễn trước đây của Trung tâm Đức Hạnh, Ti cũng có dự à ?

- Ờ có chứ. Ngay từ khi khai trương cách đây tám năm, lúc ấy công ty này chưa có tầm cỡ và chỉ là một tiệm may nhỏ với vài người thợ mà thôi.

- Đúng rồi – Du trở mắt ngạc nhiên – Hầu như tất cả các buổi biểu

diễn của ông Lê Hòa Đức tôi đều có tham dự, vậy mà sao chưa lần nào tôi gặp cô nhỉ?

Hạnh Quân cười:

- Thì tại anh không để ý một con nhóc lem luốc lẫn quần đâu đó thôi.

Du phì cười:

- Ủ ờ nhỉ, bảy tám năm trước thì chắc cô chỉ mới là một cô nhóc tí tẹo.

Quân phản đối:

- Không nhóc đến thế đâu, lúc đó tôi cũng đã mười bốn tuổi rồi chứ bồ. - Vậy sao – Du nhìn cô lạ lẫm – Vậy bây giờ cô đã ...

- Hai mươi hai tuổi rồi đấy – Quân nhếch mặt hãnh diện nói – Sinh viên sắp bước vào năm cuối.

Nghiêng người dịch ra một tí, Du lia mắt nhìn kỹ Quân. Dưới ánh sáng của đèn trắng, mái tóc xõa làm cho Quân có vẻ lớn hơn chút so với cô nhóc Ti nhí nhảnh hồi nãy. Nhưng cánh mũi hơi hếch và đôi mắt to trong veo lại cho cô một dáng vẻ trẻ con khờ khạo và dễ thương chi lạ.

Du phải mất mấy giây để sực nhớ lại rằng anh đang nhìn chòng chọc vào một cô gái, rằng anh vừa như lạc mắt hồn đi đâu một chốc khi bắt gặp thoáng ngáy thơ mà lại chững chạc ở cô. Và rằng như vậy là ngớ ngẩn, là bất lịch sự lắm đối với một cô gái hai mươi hai tuổi.

Anh cười lúc lắc đầu như chưa thẹn:

- Cô thật là cô nhỏ hai mươi hai tuổi không ?

Quân tròn mắt:

- Thật chứ sao không?

- Tôi xin lỗi, vẻ ngoài của cô thật nhỏ hơn số tuổi ấy nhiều. Tôi cứ tưởng cô chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi là cùng.

Quân cười thích chí:

- Tôi nhỏ con từ bé mà, bởi vậy mới có cái tên là Ti. Về ngoài thì không đáng tin lắm đâu, giống như anh vậy đó.

- Tôi thì sao cơ ? – Du hỏi.

- Thì vẻ ngoài của anh làm người khác cứ tưởng anh ít nói, khó tính lắm.

Du ngờ ngác, thì tính anh là vậy chứ còn gì nữa. Anh hỏi dò:

- Vậy chớ cô nhận xét ra sao ?

Vung tay lên để diễn tả thêm cho ý của mình, Quân nói vui vẻ:

- Hôm trước gặp anh tôi cũng tưởng là anh lảm lì, cộc tính vì bị phiền, nhưng hôm nay thì tôi hiểu ra không phải vậy. Nãy giờ anh cũng nói chuyện rất vui, dù chỉ là chuyện phiếm với một cô nhóc anh cho là mười mấy tuổi. Vậy là có thể suy ra anh là một anh chàng dễ tính, cởi mở, lịch sự và...

Cái tính bốc đồng làm Quân suýt tí nữa thì buột miệng nói luôn ý nghĩ của mình là “lịch sự và ... rất đẹp trai” rồi. Nhưng ngay sau khi nhớ ra, cô đã kịp thời ngừng ngay cái câu nói giản dị mà thật tình ấy. Hai mươi hai tuổi rồi mà chưa chín chắn một chút nào, Quân mắng thầm mình.

Du đang đi trên mây với những lời khen tặng của Quân. Nào là dễ tính, cởi mở, lịch sự và ... gì gì nữa. Chẳng hiểu Tùng sẽ nghĩ sao khi nghe cô nhỏ trước mặt mình đây thật thà mà nhận xét như thế. Từ trước đến nay anh chỉ thường nhận được những từ “tim lạnh”, “kiêu ngạo”, “khó chịu”, “cộc cằn” ... từ bạn bè anh và nhất là các cô nàng anh từng có thời gian cặp kè đều cho là anh như thế. Thậm chí, anh cũng dự biết rằng mình là thế. Vậy mà hôm nay, anh quả thực đã thay đổi hơn thường ngày làm sao? Để cô nhỏ kia có thể tin cậy nhận xét như vậy.

Nghiêm lại mình, Du cũng lấy làm lạ. Hôm nay anh dường như... nói có hơi nhiều, mà lại chỉ toàn nói dóc chơi với một cô gái nhỏ. Kỳ lạ thật, nhưng dầu sao anh cũng thấy vui vẻ, nhẹ nhõm khác thường. Có lẽ nhờ vẻ khờ khạo, ngây ngô một cách vô tình của cô nhỏ. Liếc nhìn lại cô, Du ngạc nhiên, và thấy hình như cô có việc gì e thẹn, đôi gò má cô hây hây đỏ, mắt băng quơ ngó đầu đầu. Sao thế nhỉ?

Anh tăng hắng để tiếp nối câu chuyện:

- Chỉ có cô mới nghĩ tôi tốt và vui tính thế thôi, chứ ngày thường tôi có tiếng là quạu quọ đó – Ngần ngừ một chút, anh cười – Chắc là bên cạnh cô, tôi vui vẻ hơn, nói chuyện thoải mái hơn.

Quân gật gù:

- Ý của anh về cái phương tiện tán dóc tôi và anh hợp với nhau chứ gì.

Cách nói của cô làm anh thích thú, anh nói thêm:

- Đúng rồi, cứ như cô là một người quen thân lắm vậy đó. Điều này khá ngộ nghĩnh với tôi vì tôi không có nhiều bạn thân.

- Tôi cũng vậy – Quân buột miệng.

Bỗng dưng cả hai như thoáng có ý nghĩ nào đó chợt nảy ra trong đầu, vụt ngẩng lên nhìn nhau. Rồi như thấy thái độ của mình biểu hiện vừa khớp với người kia, nên cả Du lẫn Quân đều phá ra cười.

Lát sau khi đã ngớt cơn cười, Du lên tiếng trước:

- Tôi biết cô đang có ý nghĩ gì đây, có thể nói thử ra không ?

Ngấm nghĩ một tí, rồi Quân lắc đầu:

- Thôi, nhường cho anh nói trước đó. Anh nói ý anh ra trước đi ?

- Cũng được – Du mỉm cười thông thả nói.

- Tôi muốn nói là vừa nảy ra ý định là nếu chúng ta cảm thấy vui vẻ và phù hợp với nhau như vậy, sao ta không ...

- Kết nghĩa anh em, hay kết bạn? – Quân mau mắn cướp lời.

- Phải rồi – Du gật đầu mắt nhìn cô đăm đăm – Ý tôi chỉ là thế, không biết...

Quân cười hì hì:

- Thì tôi cũng có ý đó thôi. Có điều con gái mà nói thế hình như người ta cho là dạn dĩ quá, nên tôi đành phải nhường anh nói trước. Bây giờ thì khỏe rồi, anh hỏi, tôi chỉ việc đồng ý thôi.

Du sáng mắt:

- Vậy có nghĩa là cô đồng ý ?

- Sao lại không – Quân trả lời bằng một câu hỏi ngược lại và bàn tay thân thiện chìa ra – Mình kết nghĩa anh em đi.

Chụp lấy ngay bàn tay nhỏ nhắn trước mặt, như sợ cô nhỏ đổi ý, Du cười nhẹ nhõm:

- Vậy từ nay em gọi là anh Du nhé, tên của anh là Nguyễn Huy Du.

Còn phần em, anh có thể gọi nhỏ là Ti Ti, có được không ?

- Ti Ti ? – Quân mở to mắt – Trời ơi, một chữ Ti thôi đủ làm em thấy mình thiếu thớt tấc lăm rồi, anh còn đệm thêm một chữ Ti nữa thì em thành con bé tí hon trong truyện cổ tích mất.

Du nhướng mắt ra vẻ đàn anh:

- Nhưng anh thích gọi thế, có được không ?

Quân nháy mắt kéo dài giọng:

- Được rồi, chiều ý ông anh mới sướng được, em cho phép anh gọi sao cũng được. Ti Ti, Tí Ti, Tì Tì, hay là Tỷ Tỷ em còn khoái hơn nữa là khác

Du hàm hè:

- À, chưa chi đã muốn gác anh rồi. Tương em nhóc kể thế mà đòi làm chị người ta à.

Bộ mặt ra vẻ hình sự của anh trông thật khó coi và hài hước quá, nhát chuột con không sợ nói chi đến Quân. Cô cười rũ rượi nói điều này cho anh nghe, làm anh xù mặt. Vai ông anh oai vệ bị thất bại ngay từ bước đầu thế này thì tệ thật.

Cả hai lại lôi chuyện hươu chuyện vượn ra tán dóc xen lẫn vào là những tiếng cười vui. Quân lẫn Du đều không để ý rằng bên trong, buổi biểu diễn đã chấm dứt. Chỉ đến khi khách khứa lục tục kéo về, họ mới hay biết.

Du nhìn thấy ông Lê Hòa Đức và bà vợ đang tiễn khách ở bậc tam cấp, vỗ nhẹ vai Quân, anh nói nhanh:

- Này, đợi anh một tí nhé Ti Ti. Anh lại chào chủ nhân một tiếng mới

được. À, khi này em đến đây với ai?

- Thì với...

Như không kịp đợi câu trả lời đầy đủ của cô, anh nói như ra lệnh trước khi bước dọc theo hành lang để đến trước ông Đức.

- Yên đấy nhé, đợi anh đưa em về.

Quân ngơ ngác mất một giây, mới nhớ ra rằng với anh, cô là một cô gái tên Ti, anh đâu có biết khi này cô đến đây với ba mẹ, những người mà anh đang bước lại chào hỏi.

Nhảy xuống khỏi bờ lan can, phủi sơ áo quần. Quân cũng tiến lại sau lưng Du.

Cô thấy anh đang bắt tay thân mật với ba, lịch sự khen chương trình của mẹ, và hứa hẹn sẽ đưa đơn đặt hàng gì đó.

Cái làm cô chú ý và ngạc nhiên là Du gọi ba bằng “anh” và mẹ bằng “chị”. Ái chà, sao anh lạ lùng thế nhỉ, thế mà vừa kết nghĩa với con gái người ta xong. Phải “sửa đổi” cách xưng hô này của anh mới được. Nghĩ vậy nên Quân đến sát Du hơn và ló mặt cạnh góc vai anh cười toe với ... ba mẹ.

Bà Mỹ Hạnh kêu lên:

- Ủa Ti này giờ trốn ở đâu mà tiệc nhẹ giữa chương trình cũng không thấy? Làm mẹ cứ tưởng con bỏ về rồi.

Câu hỏi của mẹ làm Quân chợt nhớ ra một lô thức ăn được bày sát tường bên trong sảnh mà khi này đầu giờ cô đã thòm thèm muốn trộm vài món mà chỉ sợ mẹ rầy nên thôi. Nãy giờ chuyện văng với Du, cô có nhớ gì đâu. Cô gái đâu đến bên mẹ.

- Hơ, con quên mất rồi, thế mẹ có chừa ... ?

Bà Mỹ Hạnh lắc đầu:

- Chừa cái gì, cứ tưởng con mệt bỏ về rồi.

Hạnh Quân phụng phịu níu tay mẹ, mắt cô chợt lia qua Du. Anh đang sống người nhìn cô và mẹ. Ánh mắt anh biểu lộ một sự kinh ngạc cùng cực. Thái độ của anh thật kỳ lạ, khác hẳn bản tính điềm tĩnh của anh mà cô biết qua. Chuyện gì xảy ra với anh vậy? Tự dưng Quân lo lắng một cách mơ hồ về một chuyện gì đó mà cô chưa hay biết.

Ông Đức hơi ngạc nhiên với cảnh tượng trước mắt, ông vỗ vai Du:

- Để anh giới thiệu nhé, đây là Quân con gái của anh – Quay sang Quân, ông nói – Còn đây là một trong những khách hàng thường xuyên của ba đấy, Huy Du là chủ của Sài Gòn siêu thị, Gia Định siêu thị và Chợ Lớn siêu thị. Con gọi là chú Du nhé.

Đã bình tĩnh lại đôi chút, Hạnh Quân cười với ba:

- Ba giới thiệu trễ rồi, nên đừng bắt con gọi là chú nhé.

- Ủa vậy là...

Quân ngẩng đầu nói một hơi như báo với ba cô một cách hài hước:

- Hôm trước con có làm quen với “ảnh” rồi, và mới khi nãy tụi con còn bắt tay kết nghĩa anh em luôn rồi. Tụi con cần phải “ăn mừng” cái sự kiện vui vẻ này, tại vì mẹ chả có chừa phần ăn cho con và hiện giờ cái bụng rỗng của con nó kêu dữ quá, nên ba mẹ cho phép con đi với anh Du ra ngoài ăn một chút, nha ba mẹ.

Bà Mỹ Hạnh và ông Đức ngó nhau ngạc nhiên, chưa kịp nói gì thì Du đã lên tiếng:

- Xin lỗi anh chị, em thật sự không biết ... Ti Ti ... là con gái của anh chị.

Ông Đức cười xòa:

- Thôi, xin lỗi cái gì, thanh niên thời nay giao tiếp quen biết nhau là chuyện thường mà. Vậy là hai đứa đã làm quen và gì nữa nhỉ? Kết nghĩa anh em rồi, phải không? Vậy cũng tốt.

Vỗ vai Du, ông nói tếu:

- Thế thì tùy cậu nhé, vẫn gọi tôi là anh như trước đây cũng được, hay chê tôi già nâng lên thành chú bác gì cũng được, chỉ có điều như cậu hứa trước rồi đó, đơn đặt hàng của cậu hãy gọi đến tôi sớm nhé, và mai mốt đây đừng vì cái tính mưa nắng của con bé Ti nhà anh mà không làm ăn nữa.

- À, không đâu anh Đức.

Vừa thốt ra câu nói Du lại nhớ ra. Thật khổ cho anh khi phải lẩn cẩn với cách xưng hô đã trở thành quen thuộc thế này.

Ông Đức cười dễ dãi:

- Thôi không sao.

Vài người khách về muộn lướt qua bên họ, cất tiếng chào vợ chồng ông. Sau khi xởi lởi chào lại, ông nháy mắt với Du và Hạnh Quân:

- Hai cô cậu xin phép đưa nhau đi ăn mà, sao không đi đi ?

- À, cảm ơn ba – Quân reo vui.

Níu lấy tay Du, cô định kéo anh đi theo sau tốp khách mà ba mẹ đang tiễn ra tận xe, nhưng cái níu tay cô bị hẫng đi một phút. Quân quay lại nhìn Du, anh đang khựng lại trước Mai Tiên. Cô cụp Á hậu với bộ đầm màu xanh chuối đúng một thời trang và với khuôn mặt giữ nguyên son phấn trang điểm đậm đà, sắc sảo, đang chiếu tia mắt khiêu khích vào Du. Cô ta không cười, nhưng ánh mắt lại như cười cợt một cách tự tin. - Có chuyện gì vậy anh Du ? – Quân khều nhẹ tay áo anh, hỏi nhỏ.

Đôi lông mày đang cau lại khó chịu của Du bỗng giãn ra khi nghe Hạnh Quân hỏi. Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, anh nói:

- Có gì đâu, Ti Ti ta đi thôi.

Rồi ngẩng lên nhìn cô gái mà chiều cao và đôi giày cao gót cả tắc làm cô gần như ngang bằng với anh, anh thản nhiên:

- Xin lỗi, cô làm ơn tránh đường.

Mai Tiên nhìn sững Du, rồi lia tia mắt xuống dáng vóc bé con cạnh anh. Cô như không tin vào tai mình, như không nghĩ ra mình phải làm gì thì Du lịch sự lập lại.

- Xin lỗi cô.

Đã hiểu ra, Mai Tiên chậm chạp né qua một bên và nhìn theo Du và Quân bước xuống bậc tam cấp đi ra cổng.

Dáng Du cao cao, bước chân vững chãi. Bóng dáng quen thuộc một thời với cô. Vậy mà sao câu nói nghe lạnh lùng, nhạt nhẽo quá vậy.

“Làm ơn tránh đường ư”? Tránh khỏi đường đi hay tránh khỏi đường đời của anh? Bóng anh đã khuất tầm nhìn, mà Mai Tiên vẫn còn thần người đứng lại ở bậc cửa.

- Nè tránh giùm cái cửa đi. Hết giờ biểu diễn rồi, đâu cần phải tạo dáng để gây ấn tượng chỗ này.

Giọng nói chanh chua cắt lên sát bên làm Mai Tiên giật mình. Mấy cô người mẫu đã chùi hết son phấn, thay đồ gọn nhẹ để ra về. Cô đứng ở đây quả là ngáng đường đi của họ.

Hất mặt lên kênh kiệu, Mai Tiên lấy lại tư thế, liếc nhìn từng người trong nhóm. Kinh nghiệm đối phó với sự ghen ghét của đàn bà, con gái cho cô biết chắc người vừa chanh chua nói câu vừa rồi là cô gái hút thuốc liền tay tên Bích Lan. Bên cạnh cô ta là tay ca sĩ sinh viên mới hát bài hát kết thúc chương trình.

Bích Lan trợn mắt châm biếm:

- Ủa sao vậy kìa ? Năm ngoái ban giám khảo cuộc thi hoa hậu bỏ quên khám tài của thí sinh dự thi hay sao ?

Vài tiếng cười khúc khích từ tốp người mẫu quanh đó làm Mai Tiên trừng mắt giận dữ. Cô chưa trả đũa lại câu nào thì Bích Lan đã sẵn đến vượt qua Mai Tiên để ra cổng. Vừa đi cô vừa hô hào:

- Thôi về đi mấy bồ ơi, thông cảm cho cô nàng “á khẩu” mới vào làng người mẫu nên tập dượt luôn cả đến giờ này chưa chịu nghỉ ?

Nhóm của cô gái còn lại những cười đùa hưởng ứng lời Bích Lan, các cô tuôn ra ngoài, ngang qua Mai Tiên, không quên huých vào hông cô vài cái.

Mai Tiên va từ bên này đến bên kia khuôn cửa. Tốp các cô người mẫu tràn qua hết để bước xuống bậc tam cấp ra con đường sỏi dưới sân thì cô cũng bị té ngồi xuống đất. Đôi giày cao gót bị chen lấn, xô đẩy đến vẹo cả gót, hông cô đau điếng bởi mấy cú huých cố ý của

các cô gái.

“Lũ con gái ganh ghét ngu ngốc”. Cô nghiêng rằng vịn thành lan can đứng dậy. Cô tức mình vì ăn nói luôn là điểm yếu nhất của cô, khi này bị khích bác, cô không tài nào động não để tìm ra lời lẽ cay độc hơn mà trả đũa Bích Lan và bọn con gái dấm dớ đó. “Tao dở miệng lưỡi, nhưng tao giỏi thứ khác để rồi tụi bây từ từ xem”. Cô làm bầm nói như tự nhủ với mình.

Phải, xưa nay cô chẳng phải giỏi nhất về việc trả thù một cách êm thấm bọn người nào khinh khi cô, coi thường cô đó sao.

- “Mày coi chừng, Bích Lan. Tao không có cái miệng nhanh nhẩu, nhưng tao có cái đầu nhớ dai vô cùng. Thái độ của mày hôm nay, mai sau mày sẽ phải trả giá”.

Mai Tiên tập tễnh bước đi trên đôi giày vẹo một gót, răng nghiêng chặt tức tối. Chiếc taxi khốn kiếp mà từ này cô bảo đợi đã chạy đi đâu mất. Lục túi xách lấy điện thoại gọi taxi, cô nhìn suốt con đường mà khi này xe đậu thành hàng nhộn nhịp, sang trọng bây giờ vắng tanh, lạnh ngắt. Tổng đài taxi cô gọi có đến mười phút nữa mới có xe, cánh cổng của công ty thời trang Đức Hòa đã được ông già bảo vệ đóng lại sau lưng cô. Mai Tiên chửi thề một tiếng. Hôm nay đúng là ngày xui xẻo, đen đúa của cô.

Tiếng làm bầm khó chịu thoát ra từ miệng cô gái xinh đẹp, ăn mặc hấp dẫn, như tan loãng trong không gian vắng lặng của đêm.

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 6

Bỏ qua bữa ăn sáng và ánh mắt dò hỏi của mẹ, Du đã trả lời quấy quá rằng anh không sao rồi nhanh bước ra xe.

Anh lái chậm trong ánh nắng sớm của buổi sáng đẹp. Không khí trong lành làm anh tỉnh táo đôi chút. Đưa mấy ngón tay dài xoa quanh viền đôi mắt mỗi mệt, anh thở hắt ra bực dọc.

Anh không biết phải bực bội với ai và có nên trách mình không, suốt đêm qua, anh thật khó mà ngủ được.

Ti Ti là cô gái đó. Ti Ti chính là Hạnh Quân? Những tưởng anh vừa có thêm một cô bạn nhỏ dễ thương, một cô em gái thông minh, lanh lợi, thì sự sắp đặt của số phận thật là vô lý. Anh vừa bắt tay giao ước

kết anh em với cô, thì chỉ một lát sau lại biết cô chính là cô gái mà bà cô giàu có nhưng quái dị của anh thù hận.

Tại sao lại là cô nhỏ Ti Ti được nhỉ? Tấm ảnh đó là của một con bé mũi hỉnh, trán vồ, sún răng nham nhở, đâu thể nào là cô nhóc Ti Ti dễ thương, xinh xắn được. Ti Ti không hề giống một tí gì tấm ảnh đó. Vậy mà...

Hôm qua, khi được ông Đức giới thiệu lần nữa cô con gái cứng, Du đã bàng hoàng ngơ ngác mất một lúc. Đưa cô đi ăn tối, anh cứ loay hoay quanh mấy ngã đường như không định hướng mình sẽ xử sự thế nào với cô em gái mà lại mang thêm cái tên Hạnh Quân này.

Ngồi cạnh anh, cô tươi tắn, hồn nhiên quá, cô cũng đang vui vì có được một ông anh. Cô có hiểu gì đâu điều anh đang nghĩ ngợi.

Cô chỉ cho anh một chỗ ăn cháo khuya, mà các cô người mẫu sau các sô diễn thường rủ nhau ra đây, anh ghé vào. Một màn giới thiệu hãnh diện ông anh kết nghĩa của cô được diễn ra. Các cô nhao nhao đòi anh khao. May mà gặp và sôi nổi chuyện trò cùng tốp người mẫu nên Hạnh Quân không để ý đến thái độ lừng khừng của Dự Anh đã đưa cô về tận nhà, mỉm cười khi nghe cô ríu rít chúc ngủ ngon, nhìn theo bóng cô lụp xụp chạy vào nhà mà hoang mang với chính mình vô cùng.

Đêm qua đối với Hạnh Quân anh đoán chắc là cô ngủ rất ngon lành, còn với anh là cả một cực hình, cho nên mỗi bận tâm của Du đêm qua đã để lại dấu ấn mệt mỏi trên gương mặt anh sáng nay. Bực thật. Sải những bước dài về văn phòng, ngang qua cô thư ký đang ngồi mân mê mãi tô thêm son lên môi, anh ra lệnh cộc lốc:

- Tìm gấp Catalogue chào hàng của công ty Đức Hạnh gửi đến tuần này. Tôi muốn tài liệu đó nằm trên bàn tôi năm phút nữa ?

Cánh cửa văn phòng anh đã đóng lại một tiếng khô, gọn để lại phía bàn ngoài cô thư ký thè lưỡi sợ sệt, giấu thỏi son vào ngăn bàn.

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 7

- Anh Du ơi, Anh Du ơi ời !

Giọng Hạnh Quân lãnh lút vang lên ở cầu thang làm Du phải tròn vội vào cái áo thun rồi ở cửa phòng thò đầu ra lên tiếng:

- Anh đây nè. Gì mà réo anh inh ỏi vậy Ti Ti?

Hạnh Quân đã đến trước cửa phòng anh, lè ra một hột me trên tay, cô xuýt xoa nói :

- Mẹ anh với em mới làm thành công món me ngào đường, mẹ anh nói em lên kêu anh xuống ăn thử chấm điểm.

- Món gì kia ? – Du ngờ ngác.

Hạnh Quân mút một miếng me nào đó còn dính ở tay, cô nói lại :

- Me ngào đường.

Du kêu lên :

- Trời đất, anh là đàn ông con trai, đâu có thèm chua. Sáng tới giờ nhỏ với mẹ rủ nhau đi chợ, về lúi húi gì đó trong bếp là chỉ để nấu món này sao?

- Thì đúng rồi – Hạnh Quân gật đầu tỉnh queo.

Du vỗ tay lên trán hồi ới.

- Trời ới! Me ngào đường. Cái món chỉ có con nít mới ăn. Em tốn công làm gì, tới mấy trường tiểu học mua là được rồi, nếu quá thèm.

Hạnh Quân tròn mắt:

- Người ta làm đâu có ngon bằng em với mẹ anh đâu. Mình cho thêm gừng nè, thêm mè nè. Ăn với bánh tráng tôm nhỏ nhỏ, vừa ngon hơn vừa hồng sợt đau bụng.

Du lắc đầu ra vẻ chịu thua. Hạnh Quân kéo nài:

- Thôi mà, xuống đi anh. Xuống ăn thử đi. Công mẹ anh với em nấu này giờ.

Du đành chép miệng, giọng cô nhỏ ngọt ngào quá, làm sao anh từ chối được.

- Thôi được rồi, xuống thì xuống.

Bước song song với Quân, anh nói như than phiền:

- Từ khi biết nhỏ, mẹ anh mừng còn hơn bắt được vàng, cứ hễ rảnh là gọi điện rủ nhỏ tới làm bánh trái, mà toàn là bánh trái quái chiêu không, hai người hợp nhau như thế chắc mai mốt mẹ cũng hết nhớ có thằng con trai này luôn.

Quân phản đối :

- Hê! Không được đâu nhe, chưa chi mè nheo, ganh tị với em rồi. Em có dành mẹ anh với anh đâu mà anh sợ.

Du phì cười. Quả thật Quân có kiêu xưng hô rất lạ. Bà mẹ ruột suốt ngày mê mải với công việc và bà mẹ của anh người mà đã yêu thương cô ngay khi anh mới đưa về nhà giới thiệu, đã được cô gọi rõ ràng là “mẹ anh” và “mẹ em” nghe lạ tai hết sức.

Bước chân vào phòng ăn, bà “mẹ anh” đang nở nụ cười chờ đón Du.

Trên cái bàn ăn dài hình chữ nhật là một cái tô to đầy những me ngào đường, bên cạnh đó là cái đĩa bằng mây đựng bánh tráng

nướng màu đỏ đỏ thường hay bán trước cổng trường tiểu học.

- Lại ăn thử đi con, mẹ và Ti Ti mới làm xong đấy – Mẹ anh bảo, giọng vui vẻ.

Ngần ngừ một chút, Du cũng đành ngồi xuống. “Phe địch” đến hai người, trong khi “phe ta” chỉ có mình anh. Nhắm không thắng nổi thì, chịu thua là tốt nhất.

Bà Hải múc me ngào ra mấy cái chén kiểu nhỏ, chia cho Quân và Du mỗi người một cái. Du nhón lấy cái bánh tráng nhỏ, quét miếng me ngào màu nâu đen lấm tấm những hạt mè lên miếng bánh tráng.

Xong, anh bỏ chửng vào miệng.

Quân ngồi đối diện, mắt lom lom ngó anh. Cách anh quét từ tốn miếng me lên bánh tráng làm cô nuốt nước miếng phát thèm.

Đợi anh nuốt xong miếng đầu tiên, cả cô lẫn bà Hải háo hức hỏi Du:

- Sao anh?

- Sao con?

Du nhúm mày, mắt nhìn lên trần, miệng chép chép y như chuyên gia ngành ẩm thực đang định vị để phân tích. Sau cùng, anh đưa mắt nhìn hai người và gật đầu phán:

- Ăn mà cứ tưởng như mình lúc còn nhóc ké mới vào lớp một, lớp hai.

Quân định phản đối câu nói lảng xẹt của anh thì bà Hải vỗ tay cười :

- A ha! Ti Ti ơi, nó nói như vậy là công nhận mình thành công rồi đó.

Thấy cô ngờ ngác như chưa hiểu, bà giải thích:

- Thế này nhé, con có nghe qua chuyện một người Việt Nam định cư ở nước ngoài đã lâu có lần vào nhà hàng nhỏ, người ta nấu món canh chua Việt Nam, món ăn nấu ngon và đúng khẩu vị đến nỗi làm ông suýt bật khóc vì tự dưng gợi nhớ lại quê hương và những món ăn bình dị của người Việt Nam mà thuở nhỏ ông đã từng nếm qua.

Quân sáng mắt, hãnh diện:

- À, con hiểu rồi. Thì ra ý anh Du muốn khen một cách ví von như vậy. Me ngào của mình ngon đến nỗi anh nhớ đến món ăn vặt trước cổng trường thuở nào?

- Ừ đúng như vậy đó – Bà Hải gật đầu.

Bà Hải lẫn Quân hỉ hả cười hài lòng còn Du thì... hời ời. Khi nãy anh chỉ muốn trêu họ một chút, ai mà có ngờ họ nghĩ anh tốt đến nỗi khen một cách bóng gió, xa xôi như thế.

Cái đầu anh xưa nay đâu có ví von lạ đời như vậy. Chết rồi, khen là phải ăn tận tình. Du nhìn cái chén nhỏ đựng món me trước mắt mà muốn nổi da gà.

Quân đẩy cái đĩa mây đựng bánh tráng về phía anh:

- Ăn tiếp đi anh Du. Anh thích món này thì đừng lo, mai mốt mẹ anh và em sẽ...

Tiếng chuông điện thoại vang lên là cứu tinh của Du, anh nhảy ra khỏi bàn ăn, chạy như bay ra phòng khách. Chỉ một, hai phút sau anh ló đầu vào phòng ăn nói một tràng.

- Mẹ Ơi, con có việc phải đi gấp đây, có lẽ chiều tối con không về ăn cơm được, mẹ đừng chờ cơm con nhe.

Rồi anh quay qua Hạnh Quân:

- Nhỏ có về không Ti Ti? Anh đưa về luôn nhe.

Hạnh Quân chưa kịp lên tiếng thì bà Hải phản đối :

- Không được đâu. Con với ba tối nay lại không về, vậy để Ti Ti ở chơi với mẹ lát nữa đã, chừng nào em nó muốn về, mẹ gọi taxi cho nó.

Du lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi mẹ Ơi, nhỏ Ti phải về ôn bài nữa, mai nhỏ thi mà, bữa khác nhỏ sẽ ở lại, nhe mẹ.

Thế là mặc cho bà Hải buồn thiu. Du cũng kéo được Hạnh Quân ngồi lên xe. Anh chạy ra phố giảm bớt tay ga, vẻ thông dong như dạo chơi vậy.

Hạnh Quân lặng thinh ngồi sau lưng Du, cho đến khi anh tấp xe vào một quán kem vắng khách.

- Vào đây đi em – Du nói.

Anh nắm tay cô dắt vào quán. Không giống như anh trai dắt em gái, bởi vì có tên anh trai nào quan tâm đến đứa em gái ruột mình như thế đâu. Cũng không giống như người yêu dắt tay người yêu, vì có thằng đàn ông nào dìu bạn gái mình gượng nhẹ và che chở đến thế đâu.

Dù biết rõ là trông rất ngộ nghĩnh khi cái tướng cao lớn của anh lại cứ luôn nắm tay một cô gái nhỏ bé, dễ thương đi cạnh không rời, nhưng không hiểu sao đi đâu cũng vậy, anh cũng cứ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô và cùng bước cứ như sợ cô nhỏ hai mươi tuổi đi lạc hay sao ấy.

Kéo ghế cho Quân ngồi, Du ngồi vào chỗ đối diện, đã thấy vẻ nghiêm trang của cô đang đăm đăm nhìn vào anh.

- Gì thế nhỏ ? – Anh hỏi.

- Anh ghét cái món của em – Hạnh Quân nói như định tội – Có phải không ?

- Hơ... anh...

Hạnh Quân xịu mặt, âm ức nói :

- Anh ghét tất cả các món ăn em làm. Anh không hề muốn nếm. Em

và mẹ anh đã tốn công làm cho ngon nhất nhưng anh vẫn chê bai. Phá lẩu, chao nhều, hột vịt lộn lẫn bột chiên rồi món me ngào đường hôm nay nữa, món nào anh cũng ném qua một cái rồi kiếm có đi mất tiêu.

- Anh... anh đâu có...

Du định phân bua nhưng thấy Quân bĩu môi không tin trước những lời anh sắp nói, anh bối rối dịu giọng :

- Thôi mà Ti Ti, cho anh xin lỗi. Ờ thì ... anh có không thích mấy món em làm thật, bởi vì ... vì ... vì mấy món đó... hơ ... kỳ khôi thấy mờ. Đó chỉ là mấy món ăn vặt Anh xin lỗi nhỏ.

Quân háy anh:

- Ăn vặt có gì không tốt? Còn hơn buồn miệng phải hút thuốc suốt ngày như anh vậy. Ăn vặt còn có thêm chất bổ dưỡng, còn hút thuốc có lợi cái gì đâu? Thậm chí còn có hại nữa, như mấy sách báo....

- Ôi thôi được rồi. Được rồi Ti Ti! Tha cho anh với. Bất quá mai mốt đây nhỏ kể bên, anh sẽ không hút thuốc, có được không? Anh tự nhận phạt rồi đó.

Cái kiểu xuống nước của anh trông thật tội. Làm Quân chạnh lòng, cô quên mất ý định bắt lỗi anh đã bịa chuyện cô phải thi thố gì đó với bà Hải để kéo cô ra đây. Cô rộng lượng gạt đầu:

- Thôi được. Nhưng phạt thêm anh dẫn em đi chơi hết ngày chủ nhật này luôn. Ai bảo người ta ở nhà một mình buồn quá, định đến học làm bếp với mẹ anh, anh lại phá đám.

Du nói ngay:

- OK, bị cáo chấp nhận hình phạt.

Câu nói của Du hơi hăng hái quá làm chính anh cũng ngạc nhiên.

Dẫn nhỏ đi chơi thôi mà, có gì đâu mà anh nói giọng phấn khởi quá vậy nhỉ ? Người phục vụ đưa menu, Quân chọn món kem rồi, nhưng thích nhất vẫn là món kem khoai môn, còn Du vẫn ly café đen như mọi khi.

Quân liếng thoảng:

- Em đã ăn ở quán này tất cả các loại kem rồi, nhưng thích nhất vẫn là món kem khoai môn mà lần đầu anh dẫn em tới, đã chọn giùm em. Mai mốt đi bất kỳ quán kem nào khác, em cũng sẽ chỉ ăn món kem này mà thôi.

Du nhướng mắt cười. Anh nhớ như in cái lần đầu tiên mà cô nói đó. Sau buổi biểu diễn hôm ấy, anh đã dặn lòng không nên tìm đến cô nữa, cô gái có tên Hạnh Quân. Anh không muốn đầu óc mình lại lờn vờn câu chuyện của bà cô, không muốn làm tổn thương cô nhỏ mà anh yêu quý ngay từ khi mới quen biết. Nếu không gặp lại cô, mọi

chuyện sẽ tốt đẹp hơn. Anh tự nhủ thế.

Vậy mà, chỉ bằng một cú điện thoại giọng cô reo vui rằng anh thấy cô tài không, điều tra từ ba cô ra được số điện thoại của anh. Cái giọng vui vẻ hồn nhiên của cô làm anh ngăn không nổi lòng mình, nhanh miệng hẹn cô vài phút nữa sẽ đón cô tận nhà đi ăn kem.

Buổi đi chơi đầu tiên đó anh cũng nắm tay cô vào quán, cũng ngồi ngẩn ngơ ngắm cô cười nói luôn miệng, để đến nỗi khi cô hỏi anh món kem nào ngon, anh đã giơ tay trở đại vào hình ly kem màu tím nhạt. Món kem hôm đó cô khen mãi rằng ngon lắm anh cũng cảm thấy cái quán kem vắng tanh, ế ẩm này sao mà bỗng dưng trở nên đẹp và ấm cúng lạ.

Những buổi đón cô, từ trường học sau đó, anh đều đưa cô trở lại nơi này, nơi mà thế giới dường như hẹp lại trong một khoảng không nên thơ đầy màu sắc.

Ngậm một miếng kem cuối cùng, Hạnh Quân chờ cho kem tan ra trong miệng rồi nuốt một cách khoan khoái, cô ngẩng mặt lên, phát giác “ông anh” của cô đang thả hồn đâu đâu, mắt thì cứ lơ đãng nhìn ... miệng cô.

Tằng hắng một cái để hú cái hồn của Du về, cô nói :

- Đây, có muốn dụ em ăn thì phải lên tiếng sớm, chứ nhìn miệng em thế này cho đến hết cả ly kem thì kỳ cục quá nhe.

Du bật cười:

- Anh có muốn dụ nhỏ đâu. Chỉ tai.... Ti Ti ăn ngon quá nên anh nhìn đến quên cả ly café của mình luôn.

Vừa nói, anh vừa kéo cái tách café lại.

Quân có vẻ như tin lời anh nói, cô ngắm anh và nhoẻn miệng cười.

Cái lúm đồng tiền bên má trái làm Du cũng lơ ngơ cười lại với cô một nụ. Máy móc nâng tách café lên, anh hớp một ngụm và suýt trợn mắt phun cả ra.

Quân cười giòn giã, cô thích thú với vẻ mặt nhăn nhó của anh :

- Anh Du nhớ cô nào mà lạc hồn rồi, cái tách café không chịu bỏ đường mà cũng thò muỗng vào khuấy khuấy rồi ực. Em biết trước mà không thèm lên tiếng, cho anh hát bài “café đắng” luôn. Ai biểu đi chơi với em mà nhớ cô nào.

Ngụm café đắng quá làm Du nhăn mặt. Cái “cô nào” đó ác thật, nỡ làm thỉnh để anh phải “ngậm đắng nuốt cay”. Có lẽ tội cho anh, Quân đẩy ly nước lọc đi chung với ly kem mà người ta để lên bàn khi nãy về phía anh.

- Hôm trước em ghé qua phòng tạo mẫu của mẹ, mấy cô người mẫu ở đó nói với nhau rằng em có ông anh kết nghĩa rất đào hoa. Thoạt

đầu, em không tin, nhưng có hai cô Mỹ Thu và Kim Uyên tự thú trước mọi người rằng mấy cô ấy đã từng... bồ bịch với anh Du, rằng anh có ...”trái tim mùa đông” chỉ thích sống kiểu “tình đến rồi đi” chứ không thềm mận nòng với cô nào hết, có phải vậy không ?

Hơi cau mày phiền toái với những chuyện xúm xít của đàn bà, con gái, Du hỏi lại Quân:

- Chứ em thì thấy anh ra sao ?

Quân ngẫm nghĩ rồi nói:

- Em có biết đâu. Thì thấy anh nghiêm túc thấy mờ. Anh có nhiều bồ bịch hay không thì em hông biết, chỉ thấy anh lúc nào cũng rảnh, cũng rủ toàn mình em đi chơi thôi – Ngừng một chút, rồi cô tiếp – Nhưng mà không sao, anh đào hoa hay không cũng mặc, miễn là với nhỏ em này, anh vẫn luôn dễ thương như cũ là được rồi , phải không anh Du ?

Du cười, không trả lời cô.

Trong quán mở một điệu nhạc nhẹ nhàng, một bài hát cũ xưa nào đó mà anh quên mất tên, được chơi bằng cây violon dịu dặt. Nhìn mấy ngón tay dài của anh gõ nhẹ nhàng quơ trên bàn, Quân im lặng một phút rồi lên tiếng:

- Anh Du ơi.

- Hử, gì em ?

- Anh Du đang thềm thuốc phải không? Em không làm khó anh nữa đâu, anh hút đi.

Du ngạc nhiên :

- Ủa, sao không cấm anh nữa à ?

Quân cười:

- Cũng tính đòi anh bỏ thuốc luôn, nhưng mà thấy anh có vẻ nhớ thuốc nên thôi vậy. Em chỉ có mỗi mình anh, khó khăn với anh quá, anh “nghỉ chơi” với em ra thì khổ.

Rút một điếu thuốc gắn lên môi. Du chưa kịp cầm lấy hộp quẹt thì Quân đã nhón tay gỡ que diêm quẹt trong cái vỉ diêm quảng cáo cho quán mà khi nãy người phục vụ để sẵn trên bàn.

Du ngậm điếu thuốc, lặng yên cho Hạnh Quân quẹt que diêm và giữ ngọn lửa nhỏ bằng đôi bàn tay xinh xinh khum lại. Lửa làm đôi bàn tay cô có một màu hồng quyến rũ. Du muốn nín thở để ngăn mình không hôn khế lên đôi bàn tay của cô

Hơi khói đầu làm anh suýt sặc, phải ngửa mặt thở khói lên trần nhà mà vẫn còn húng hắng ho.

- Sao vậy anh Du ? – Quân xuýt xoa.

Lắc đầu cười gượng để cô yên tâm, anh uống thêm một ngụm nước

lộc “thật đáng đời mày chưa, thằng anh bắt hảo với tư tưởng hắc ám”, anh tự nhủ.

Quân vẫn có vẻ lo lắng trông chừng anh, Du cười :

- Anh không sao rồi.

Quân thở phào:

- Làm em hết hồn, còn tưởng anh bị bệnh suyễn nữa chứ.

Du trợn mắt:

- Bệnh suyễn? Sao em lại nghĩ vậy? Tưởng anh mạnh khỏe thể mà

...

Cô cười ngượng ngịu:

- Em đâu biết, chỉ nghe nói bệnh suyễn này cũng ghê lắm. Hồi xưa hình như ông bà gì của em cũng mắc bệnh này, nghe kể lại cũng trợn mắt, ngáp ngáp rồi... chết, nên em...

Du vỗ nhẹ lên trán, cười sặc sụa:

- Ôi trời, anh chỉ bị sặc khói chút xíu, em làm gì mà tả anh đến độ trợn mắt, rồi ngáp ngáp nữa chứ. Cô nương ời, xem chừng em phải coi lại mớ kiến thức y học phổ thông của mình, vậy mà cũng sắp tốt nghiệp đại học.

Quân đỏ mặt :

- Em học ngành Mỹ Thuật, liên can gì đến y học đâu mà tìm hiểu nhiều làm gì ?

Du vẫn còn lắc đầu cười, cho đến khi cô bí xị mới thôi. Ngắm cô yên lặng một lát, bỗng nhiên Du hỏi một câu lạ tai:

- Ti Ti này, em có bạn trai chưa nhỉ ?

Gương mặt mới dịu xuống của Quân giờ lại đỏ lửng lên:

- Anh Du hỏi gì kỳ.

- Thì anh chỉ muốn biết thử, tại vì em học ở Mỹ Thuật, mà mấy tay sinh viên ở đó thì lại là chuyên gia trong việc tìm tòi, khám phá nét đẹp, nên anh...

- Không có – Quân cắt lời anh bằng câu xác định cộc lốc. Ngần ngừ một chút, rồi cô dịu giọng nói – Em chưa từng có bạn trai. Có lẽ tại mình thân thiết nên em trông mắt anh xinh đẹp hơn thôi, chứ lem nhem và cộc lốc như em thì khó có ai thích được. Từ xưa đến nay, vốn dĩ em cũng không thích chuyện bồ bịch chi cho phiền phức và khổ sở. Lâu dần nhìn lại bạn gái thân vài người cũng có cặp, có đôi hết, nên cũng hơi buồn.

Đột nhiên cô đổi giọng làm vui :

- Nhưng mà bây giờ em lại càng thấy có bạn trai là không cần thiết nữa, bởi vì em có anh Du rồi. Em muốn đi phố, có anh Du đi với em, muốn đi chơi, có anh Du cho đi. Anh Du phê bình mấy bức vẽ của

em, góp ý về chuyện ăn mặc, mua sắm cho em. Em buồn, em vui gì cũng có thể kể cho anh nghe. Anh chiều em như vậy có phải là quá đủ rồi không ? Cần chi phải có bạn trai nhỉ.

Lý luận của cô nghe kỹ thì không ổn một chút nào. Nhưng lúc này đây, Du bỏ qua chuyện phân tích cho cô thấy, bởi vì câu cuối của cô đúng ý anh quá, còn bàn cãi nổi gì.

Quân nhoeo miệng cười:

- Anh Du nè, còn nhớ Bích Lan không ?
- Cô người mẫu hút thuốc mỗi ngày hai gói đó hả ?
- Đúng rồi anh Du, Lan khoe với em rằng cô ấy có bạn trai mới, rất tốt. Đó là anh chàng ca sĩ sinh viên mới nổi tiếng đó anh Du. Đạo này Lan yêu đời và trông đẹp hơn hết, Lan còn bật mí với em là sẽ bỏ thuốc từ từ, để nếu có lập gia đình, có con thì sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe đứa bé. Anh Du mà nhìn thấy Bích Lan bây giờ có lẽ sẽ khó mà nhận ra.

- Sao vậy ?

- Vì cô nàng rất rạng rỡ và yêu đời.

Du mỉm cười :

- Tình yêu đã đem lại điều đó. Đây là nét đẹp của tình yêu, một mặt của tình yêu.

Quân hình hình cái mũi trêu :

- Bộ tình yêu có nhiều cái mặt lắm sao ?
- Chứ còn gì nữa nhỏ, tình yêu có nhiều khuôn mặt, nhiều màu sắc. Có khi nó là màu hồng tuyệt đẹp, có khi nó là màu xám u buồn, màu đen tuyệt vọng...

Quân bật kêu lên :

- Ôi, quá đủ rồi anh Du ơi, cái gì mà lắm màu quá vậy? Anh quả là có kinh nghiệm với chuyện tình yêu nhỉ ?

Du cụt hứng, anh lặng thinh rít thuốc. Thấy vẻ mặt của anh hơi khó coi, Quân hối hận với câu châm biếm quá đáng của mình. Dù luôn tránh né và có vẻ khó chịu mỗi khi cô tò mò đề cập đến những chuyện thù địch về tính cách đào hoa của anh.

Quân ngập ngừng:

- Xin lỗi anh Du, em...

Du khoát tay cắt lời cô:

- Không có gì.

Dụi mẩu thuốc vào gạt tàn, anh dụ giọng hỏi :

- Mình đi chưa Ti Ti? Bỏ qua mấy chuyện đó đi. Nhỏ muốn đi đâu anh sẽ cho đi. Hôm nay anh em mình phải đi chơi vui vẻ cho hết một ngày chủ nhật nắng đẹp thế này.

Quân tươi ngay nét mặt :

- Hay quá. Nhưng chỉ có điều hôm nay em chưa nghĩ ra được là đi chơi ở đâu hết. Anh Du nghĩ giúp em đi. Đi đâu em cũng chịu.

Suy nghĩ một lát, Du đưa ra đề nghị :

- Loanh quanh mãi ở thành phố có lẽ hơi chán rồi, nhỏ có thích đi về vùng ngoại ô câu cá không, Ti Ti ?

Quân gật đầu hào hứng :

- À, tập làm Khương Tử Nha hả ? Em chịu liền. Có điều anh hãy cho em ghé vào một tiệm bán nón nào trên đường đi nhé. Em muốn mua cái nón để đội. Nắng đẹp thật nhưng cảm nắng về bị la chết.

Du cười dễ dãi như một ông anh đúng điệu.

Trả tiền xong, ra khỏi quán, anh cho cô tấp vào một tiệm bán nón nhỏ bên đường. Quân sau một hồi sắm soi chọn lựa đã mua hai cái nón lưỡi trai ngoằn như cái mỏ con cò. Một cái màu đen viền đỏ, cô đội ngay lên đầu trông thật ngộ nghĩnh. Cái còn lại màu đen viền xanh, cô nhất định bắt Du đội, cho dù anh đã nói không thích đội nón.

Nhưng gì thì gì, “lệnh” của cô tuy ngang bướng vẫn được thi hành. Suốt quãng đường đi, thế là cô có dịp cười trêu anh mãi vì cái nón mới làm anh hiền khô và cù lần hết biết.

Giọng cười của cô vang lên trong trẻo và hồn nhiên làm buổi sáng chủ nhật như đẹp thêm. Làm Du đâu còn bụng dạ nào khó chịu với cái nón kỳ cục trên đầu nữa.

Gió ngoại ô trong lành, mát mẻ mơn man trên đôi gò má Hạnh Quân. Cô thở một hơi dài khoan khoái. Nếu có ai đó hỏi thử cảm nghĩ của cô hiện thời. Cô xin nói ngay một câu trót quớt rằng “Đời đẹp quá! Đẹp như sáng chủ nhật này vậy”.

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 8

Chuyến đi về vùng ngoại ô câu cá quả là hết sức thú vị.

Du cứ thư giãn hút thuốc, nằm thoải mái trên ghế bố tán chuyện cùng Hạnh Quân, chỉ thỉnh thoảng mới đưa mắt lơ đãng ngó cái cần câu, vậy mà anh lại có cơ hội câu được một con cá to thật to.

Thành tích của anh làm Hạnh Quân càng nóng ruột, cô cứ nhắc lên nhắc xuống thăm chừng. Lần nào cũng thấy mất mồi mà chả có con cá nào cắn câu. Du được thể trêu chọc cô quá xá. Anh nói không

hiểu sao cô theo ngành Mỹ thuật, chứ cứ nhấp nha, nhấp nhồm không chịu ngồi một chỗ như thế thì làm sao mà tạc tượng hay vẽ vờn gì đó.

Chủ vườn đem con cá Du vừa câu được đi chiên xù. Họ bày bàn trong gian nhà lá mà anh và cô ngồi câu cá.

Rau sống tươi xanh, chén nước mắm tỏi ớt pha thật ngon và còn con chiến lợi phẩm của Du làm cho hai người được một bữa ăn dân dã ngon tuyệt giữa khung cảnh đồng quê.

Suốt buổi còn lại, hai người bàn luận sôi nổi về những bài hát, những giọng hát mà mọi người ái mộ riêng.

Khi trời về chiều, họ mới rời đi. Nắng sắp tắt chiếu ánh vàng vọt làm chói cả mắt, Hạnh Quân phải giấu mặt vào vai Du, lòng thầm biết ơn bờ vai rộng của anh, cô có thể tránh nắng và gió lộng đường trường. Một chiếc xe hơi vụt lướt qua bên họ, cũng cùng hướng đường về thành phố, Hạnh Quân kinh ngạc kêu lên.

- Anh Du, xe ba em...

Du đưa mắt nhìn theo chiếc xe. Chiếc xe màu nâu khá quen thuộc với anh, dường như có hai người ngồi trên đó.

- Ba mẹ nhỏ ở trên xe hả ? – Du ngoái lại hỏi to lên với Quân.

Không nghe cô trả lời, anh ngạc nhiên giả vờ bắt tay ga:

- Tì Tì sao vậy ?

Im lặng một lúc rồi có tiếng cô trả lời anh, giọng như run run:

- Anh cũng thấy là có hai người ở trên xe phải không ?

Du chưa kịp hiểu ra thì đột nhiên Quân đập tay lên vai anh :

- Mau anh Du, mau lên, chạy đuổi theo chiếc xe ấy. Mau lên mau lên.

- Để làm gì ? – Du hỏi.

Hạnh Quân hét lên cuống quýt :

- Em muốn biết ai ở trên xe. Mau lên, anh hãy chạy nhanh lên để em nhìn.

Du cau mày. Sự kích động của Hạnh Quân làm anh quyết định nhanh. Thay vì tăng ga theo chiếc xe kia, anh lại tấp xe vào lề xa lộ và tắt máy.

- Anh Du sao vậy – Cô la lên tức giận – Em nói anh đuổi theo chiếc xe đó mà.

Xoay người lại nhìn cô đăm đăm, Du nói giọng cứng rắn :

- Phải cho anh biết chuyện gì đã xảy ra Có chuyện gì mà em lại hốt hoảng như vậy Tì Tì.

Quân tím mặt, cô mím môi làm thinh.

Du để yên quan sát cô hồi lâu, anh kiên nhẫn chờ, không lập lại câu hỏi, cũng không nói gì thêm với cô.

Cuối cùng, Hạnh Quân cũng ngẩng lên, ánh mắt cô ẩn chứa sự hoang mang khác thường.

- Nếu anh cũng thấy rõ là trên xe có hai người, rằng ngồi cạnh người là là một... một cái áo đỏ với mái tóc dài, thì em mới tin chắc là quả thật mắt mình không nhìn lầm.

Ngờ ngợ hiểu ra, Du giả thiết:

- Chắc là mẹ em đấy thôi.

Hạnh Quân lắc đầu khổ sở :

- Mẹ em rất ghét màu đỏ. Chắc anh lấy làm lạ nhưng sự thật là mẹ có may bao nhiêu áo quần màu sắc đưa ra thị trường đi nữa, mẹ cũng không bao giờ có một cái áo đỏ nào cho riêng mình. Vả lại – Cô ngập ngừng – Sáng nay ba bảo có cuộc họp quan trọng hàng năm của ba, buổi họp mặt những người đồng hương Đà Nẵng, nên mẹ đi với mấy cô người mẫu massage mặt và đắp mặt nạ thạch cao gì đó. Mẹ có rủ, nhưng em ngán mấy chuyện đó nên không đi. Bây giờ thì lại gặp....

Vịn lấy vai cô, anh trầm tĩnh nói :

- Thế này nhé, Ti Ti! Trời cũng sắp tắt nắng rồi, có thể em nhìn lầm xe đấy thôi. Chắc đó không phải là xe của ba em đâu, hoặc có thể là xe của ba em, nhưng ông ấy cho ai quá giang hay gì đó. Chuyện chưa rõ ràng, em đừng lo nghĩ sâu xa như vậy.

Giọng nói anh tự tin tạm thời thuyết phục được Quân. Nhưng cô cũng không thể nào rút ra khỏi đầu hình ảnh chiếc xe quá quen thuộc và một bóng áo đỏ tóc dài.

Du nói đúng. Chuyện chưa rõ ràng, Quân sẽ không nói với mẹ, nhưng cô vẫn vương vít một điều gì đó làm cô lo lắng không nguôi.

Vỗ nhẹ nhẹ vào tay cô, anh bảo :

- Thôi đừng lo nghĩ nữa nhé. Ti Ti! anh đưa em về nhà.

Hạnh Quân lơ ngơ gật đầu, cô ngoan ngoãn ngồi sau lưng anh, Du thềm thở dài.

Gió chiều vẫn lộng, Quân nép vào bờ vai Dục Vai anh có thể chắn gió cho cô hôm nay, nhưng nếu với bão tố của ngày mai, liệu cô có còn được nép vào bờ vai che chở của anh nữa không.

Chiều chủ nhật vẫn đẹp, nhưng Quân bỗng dưng mơ hồ buồn.

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 9

Vừa mới ló mặt xuống phòng khách, Quân đã bị Bích Lan kêu lên phản đối:

- Ôi trời, Ti ơi, làm ơn hôm nay vì Lan mà mày để cái quần jean ở nhà giùm với. Lúc nào cũng quần jean thế này?

Hạnh Quân ngơ ngác:

- Thì quần jean áo thun là gọn ghẽ, lịch sự chán...

Ông Đức đang ngồi đối diện với Bích Lan cũng lên tiếng:

- Lan nói đúng đó Ti, xưa nay con thích mặc jean ba mẹ cũng không cấm cản, nhưng lâu lâu ra ngoài đi chơi cũng nên ăn mặc cho con gái một chút.

Bà Hạnh nháy mắt với con gái :

- Nghe lời ba đi Ti ơi, đừng để ba con ê mặt vì con gái cưng của nhà thiết kế thời trang của ông.

Hạnh Quân còn định tìm cách tránh né thì Bích Lan đã nhanh nhẹn lén chộp lấy tay cô đi lên cầu thang. Vừa đẩy Hạnh Quân bước đi, cô vừa ngoái lại nói với ông bà Đức.

- Cô chủ cho phép con lên giúp Ti chút xíu. Lần này phải vừa ép vừa ra tay với cô nàng này mới được.

Ông bà Đức gật đầu cười.

Vào được phòng Hạnh Quân, Bích Lan bắt tay vào kiểm tra tủ áo của cô ngay, miệng cô thì cứ tíu tía lia :

- Ti phải biết, trang phục phù hợp với chỗ mình đến sẽ làm tôn giá trị mình lên đấy. Đi học, hay đi mua sắm mình có thể lè phè được, nhưng vào chỗ lịch sự thì khác

Hạnh Quân ngồi bệch xuống sàn phòng để mặc Bích Lan lục lọi, nghe đến đây cô trề môi :

- Ừ phải, tui thích mặc jean, ngày thường “người ta” cũng đâu nói gì, chỉ tại hôm nay đóng vai phụ đi kè “người ta” đến nghe người yêu hát hò, nên “người ta” mới có lòng đòi hỏi tui ăn mặc thời trang mà thôi.

Bích Lan đã lục ra ba bộ áo đầm cô tạm ưng ý nhất để trên giường nệm, cô quay lại Hạnh Quân hát hăm.

- Phải vậy rồi, Lan thừa nhận mình đang có một tình yêu đích thực, một tình yêu tuyệt vời. Có điều cái tình yêu đó có bền vững hay không cũng còn tùy thuộc nhiều cái, ví dụ như...

- Ví dụ như cách ăn mặc của bạn Lan hôm nay chứ gì? – Hạnh Quân phì cười.

Bích Lan tỉnh bơ :

- Đúng vậy, cho nên chuyện hạnh phúc trăm năm của mình đang nằm trong tay nhỏ Ti đó.

Hạnh Quân giả vờ rùng mình :

- Nghe nổi da gà, thôi được rồi, được rồi, Lan ca bài này thảm thiết quá, vậy thì chiều ý Lan đó.

Khoái chí vỗ tay thắng lợi, Bích Lan cười ra lệnh :

- Vậy nhe, ngồi lên ghế ở bàn phần đi, để Lan “làm việc” nghe chưa.

Hạnh Quân ngoan ngoãn nghe lời. Bích Lan liền lục trong ví xách tay của mình ra bày trên bàn mớ đồ trang điểm xinh xinh. Vén mớ tóc

Hạnh Quân ra sau, cô bắt đầu trang điểm một cách điệu nghệ.

- Làm nhẹ thôi nhe, Lan biết Ti ngán màu mè, đậm lè xưa nay chỉ thỉnh thoảng thấy Ti dặm phấn cho Lan, bây giờ để Lan trở tài thủ nhe.

Vừa làm cô vừa bình phẩm:

- Nhờ có gương mặt nhỏ và thon, má hơi bầu, mũi hơi hỉnh, ưu điểm lớn nhất chỉ là nước da trắng mịn, nhưng mà sao nhìn tổng quát thì rất dễ thương biết không.

Hạnh Quân bĩu môi :

- Không đẹp thì nói đại là không đẹp. Chê cái này, cái nọ rồi bày đặt vuốt lại là dễ thương.

Bích Lan tròn mắt cãi :

- Tui nói đây là sự thật chứ bộ. Khuôn mặt Ti mắt, mũi, miệng thì không xuất sắc, nhưng rất phù hợp với nhau nên nhìn ngắm kỹ thì càng thấy rất xinh. Ti đừng nghĩ là mình không mũi cao, môi mọng chứ gì? Nhưng lắm khi gương mặt đầy đủ tiêu chuẩn mà vẫn thấy tẻ nhạt và chán nhìn.

Thấy Hạnh Quân có vẻ chú ý đến lập luận của mình. Bích Lan càng nhấn mạnh :

- Để Lan phân tích một cách khách quan cho Ti nghe nhé. Ti có hơi... nhỏ con thật đấy, nhưng nên nhớ phụ nữ thiên về mảnh mai, phái yếu mà, cho nên đừng quá lo ngại về chuyện thước tấc. Có mặc cảm đôi chút thì những đôi giày cao gót thiên hạ đóng để làm gì?

Mang giày cao gót đáng đi uyển chuyển hơn, đẹp hơn nữa là khác.

- Vậy sao ? - Hạnh Quân cười.

Bích Lan gật đầu :

- Chứ còn gì nữa, nhỏ Ti cứ lệp xệp mấy đôi sandal giống học trò quá trời, như vậy đâu có được. Nhỏ phải tập chăm chút một tí cho mình đi là vừa, không thôi mai mốt bạn trai của mình ra đường ngó cô gái khác thì tủi thân lắm. Biết không ?

Hạnh Quân cười khì :

- Tui chưa có bạn trai, lo xa làm chi ba cái vụ đó.

Bích Lan chọn trong mớ son một cây có màu hồng tươi, cô đưa cho

Hạnh Quân và nói :

- Tự tô lấy son đi cô nương.

Trong khi nhìn Hạnh Quân thoa son, cô hỏi với vẻ vô tâm :

- A, cái ông kết nghĩa gì của nhỏ sao rồi ?

- Sao là sao ? – Hạnh Quân ngạc nhiên.

Dúi cho cô bộ váy màu vàng chanh, Bích Lan lững lơ :

- Ờ thì, hình như nhỏ kết làm anh em với tay Huy Du đó cũng mấy tháng nay rồi, Lan hơi thắc mắc không biết hai người có tiến triển tới đâu...

Đi ra sau tấm bình phong ở góc phòng thay áo, Hạnh Quân vừa kéo cái áo thun qua đầu vừa trả lời :

- Tụi Ti vui lắm, đi chơi hoài. Lan biết không, anh Du chiều Ti lắm, mẹ anh cũng cưng Ti không thua gì mẹ Ti đâu.

Không thấy Bích Lan góp lời, Hạnh Quân vẫn huyên thuyên kể về lần đi chơi gần đây nhất, cô và Du đã mượn thuyền đi lòng vòng khúc sông Sầu Gòn chơi như thế nào.

Mặc vào cái áo đầm xòe ngắn, cô bước ra chìa lưng cho Bích Lan cài dây kéo. Khi đã xong, cô xoay người lại một vòng trước kiếng.

“Bây giờ thì đã ra dáng một cô tiểu thư hai mươi hai rồi đấy, sẽ chẳng ai chê mình con nít nữa” . Cô tự cười mình.

Quay lại Bích Lan, cô nhoẻn cười :

- Xong rồi đây, mình đi được chưa ?

Đưa mắt nhìn cô, tần ngần một chút rồi Lan nói, giọng ngập ngừng :

- Ti này, khoan đi đã, còn sớm lắm. Có chuyện này không biết có nên hỏi nhỏ không ?

Hạnh Quân ngạc nhiên, cô sà ngay xuống bên bạn :

- Chuyện gì mà ấp úng vậy Lan, nói thử ra xem.

Bích Lan loay hoay với câu hỏi sao cho không bị coi là tọc mạch, lắm điều quá.

- Thật tình mình chỉ muốn hỏi nhỏ Ti về tình cảm của hai người đó thôi. - Hai người? Ai cơ ? – Hạnh Quân ngờ ngác.

- Ờ thì Ti với Huy Du đó.

Hạnh Quân tròn mắt :

- Ti ? Anh Du ? Thì Ti nói rồi mà, tụi Ti thấy hợp nhau nên kết làm anh em.

- Nhưng mà... - Bích Lan cố tìm lời – Thật ra nhỏ có thích tay Du đó không . (trờiiiii tay Du thì thích mà làm gì ... thích tim Du cơ)

Chợt hiểu ra ý bạn, Quân đỏ mặt :

- Lan nói gì mà kỳ vậy, tụi Ti là anh em mà.

- Thì Lan biết bây giờ là anh em nhưng Lan chỉ nghĩ có thể mai này...

- Cũng vẫn là anh em – Quân ngắt lời.

Bích Lan nhìn cô :

- Tự Ti khẳng định như vậy ?

Quân gật đầu đáp gọn :

- Chắc chắn mà, chỉ là anh em.

Bích Lan thở phào :

- Vậy thì tốt.

Thấy ánh mắt dò hỏi của Hạnh Quân, cô cười giải thích :

- Biết không, chỉ vì Lan lo cho nhỏ thôi, nếu chỉ là anh em, bạn bè thì không sao, chứ còn dính vào chuyện yêu đương thì chỉ sợ nhỏ sẽ khổ. Bởi vì tay Huy Du đó nổi tiếng là con bướm đa tình, hán thay đào như thay áo, ngay cả trong đội người mẫu công ty mình cũng có đến vài đứa từng cặp bồ bịch với hán đó.

Hạnh Quân nheo mắt cười :

- Cho nên Lan sợ cho mình? Yên tâm đi, tụi mình hợp tính ý nhau thật đấy, nhưng sẽ mãi mãi là anh em mà thôi. Mặc dù Ti chưa từng yêu, chưa từng nếm trải cảm giác yêu và được yêu như thế nào, nhưng mình vẫn có thể hiểu được tình yêu là rất khác lạ, nó sẽ làm mình thay đổi, làm mình đẹp hơn, yêu đời hơn như cô bạn đang đứng trước mặt mình lúc này đây, chứ đâu còn lè phè thoải mái như ngày thường được, có phải không.

Câu lý luận trẻ con của Quân không làm Bích Lan chú ý lắm, cô cười e thẹn với cái nháy mắt trêu ghẹo của bạn.

Quả thật quen biết Trung Hà không bao lâu, nhưng cô đã thay đổi gần nửa con người mình. Cô không hút thuốc nữa, không la cà mấy quán café nữa, không ăn nói ngang ngạnh, điểm bớt những “biết không”, “biết chưa” đi. Cô dâm ra dịu dàng, lành tính và vì thế rất xứng đôi khi đi bên cạnh anh. Có tình yêu anh, cô trở nên yếu đuối, trẻ trung hơn bao giờ hết ,

- Này sao bây giờ lại ngồi thừ ra đây. Không định đi xem người yêu hát hò gì nữa hả ?

Câu hỏi trêu của Hạnh Quân làm Bích Lan sực tỉnh. Cô giật mình đưa tay liếc vội đồng hồ.

- Thôi chết rồi – Cô la lên – Mau đi Ti ơi. Sắp đến giờ trình diễn rồi.

Chộp lấy ví tay, Bích Lan kéo Hạnh Quân đi xuống dưới nhà. Ngang qua phòng khách hai cô gái chào bà Hạnh đang ngồi trước TV một mình.

Theo bạn ra sân, trong lúc chờ Bích Lan nổ máy xe, Hạnh Quân vẫn vờ một thắc mắc nhỏ trong đầu. Ba cô mới đây là có việc đi đâu rồi nhỉ ? Dạo này dường như ba ít có ở nhà.

Gió đêm mát rượi, ngồi sau xe vịn lấy eo Bích Lan, một tay Hạnh Quân phải giữ lấy mép váy không cho những cơn gió quấy phá. Khí trời trong lành và những ánh đèn màu rực rỡ dọc hai bên đường làm cô quên khuấy mất những thắc mắc vu vơ trong đầu khi nãy .

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 10

Lúc Bích Lan và Hạnh Quân đến thì Hội Quán đã đầy người. Những khán giả trẻ tuổi hào hứng vỗ tay làm nhịp cho một ca sĩ sinh viên hát một bài tự sáng tác, khách quan mà Quân nhận xét thì bài hát ấy hơi có phần không hay. Nhưng sự đồng cảm và ủng hộ của giới trẻ đã bù vào làm cho không khí sôi động khác thường.

Bích Lan kéo tay Hạnh Quân len qua những hàng ghế đầy nghẹt người để đến một góc bên phải. Trung Hà vừa thấy bóng dáng hai cô đã kịp đứng dậy đón.

Bích Lan đặt bàn tay mình vào bàn tay Trung Hà. Chiều cao người mẫu khiến cô muốn vượt cả người yêu. Cả hai cứ tay trong tay cười e ấp đến quên cả Hạnh Quân lóng ngóng đứng cạnh.

Cũng may có người vỗ vai hai người mà hét lên :

- Này, rủ bạn đến đây rồi bỏ mặc, hai người cứ ngồn ngồn ngó nhau hoài lấy no hay sao vậy ta ?

Bích Lan đỏ mặt xấu hổ, còn Trung Hà thì nhanh nhẩu lên tiếng chữa thẹn:

- Xin lỗi Hạnh Quân, mời cô ngồi chung với nhóm bạn tôi nhé.

Anh chàng cứu tinh khi nãy của Hạnh Quân cướp lời:

- Thôi khỏi đi thẳng quỳ. Lo cho người đẹp của mày đi, để cô bạn này tụi tao tiếp đón cho, bảo đảm nồng hậu nhiệt tình hết biết luôn.

Rồi như không kịp để ai nói chen, anh ta quay qua Hạnh Quân chia tay thân mật giới thiệu:

- Cô bạn tên là Hạnh Quân hả ? Cho phép tụi này làm quen nhé Tôi tên Văn.

Trong khi Hạnh Quân bắt tay, anh ta chẳng hiểu vô tình hay hữu ý cứ giữ lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, mắt thì hất về phía nhóm bạn ngồi quanh liếng thoắng:

- Ngoài thằng đang bị tiếng sét ái tình đứng như trời trồng kia là Trung Hà, Quân đã biết rồi, còn đây là Minh Hiếu đánh bass, Đức

trống – chứ không phải mái, thằng bốn mắt đang ngòai ngoác miệng ra cười tán thưởng tôi là Thiên Tứ đánh Organ, đặc biệt là cái thằng này nếu Quân có quên mất tên của nó, cứ nhìn vào đếm đủ bốn mắt thì tên nó đích thị là “Tứ mắt kiếng”.

Anh chàng quay lại cô kết luận:

- Đấy, bộ ngũ của chúng tôi là thế, Hạnh Quân có thắc mắc gì không, tôi đây xin đại diện tụi nó trả lời cho Quân.

Hạnh Quân hơi nhướng mắt trước vẻ tía lia khô hài của anh chàng, cô cười cười lên tiếng :

- Tôi chỉ muốn...

Chưa kịp nói hết câu, cô lại bị Văn chặn đầu:

- À biết rồi. Quân muốn biết xuất xứ của tụi này phải không? Tụi nó là dân đại học mở, đặc biệt chỉ có tôi là công tử năm thứ ba cao đẳng marketing.

Quân hỉnh mũi :

- Đâu có, tôi đâu muốn biết sâu xa như thế làm chi.

- Chứ Hạnh Quân...

- Cái tôi muốn biết là hỏi anh chừng nào thì có thể thả tay tôi ra thôi – Hạnh Quân nói rõ ràng.

Cả nhóm bạn của Trung Hà ôm bụng cười lăn. Thiên Tứ được dịp trả đũa:

- Trong đám tụi này, cô bạn nên đề cao cảnh giác với thằng Văn đi, nó nổi tiếng là tía lia để lợi dụng đấy, tên của nó nếu gọi đúng là “Văn miệng dẹo”.

Hạnh Quân gật đầu đồng tình:

- Quân không lạ đâu, vì như nãy giờ anh ta tự giới thiệu là dân marketing rồi còn gì. Mới năm thứ ba mà cũng khá quá chứ hả, vậy thì đề"n lúc tốt nghiệp chắc còn đáng nể nữa.

Thiên Tứ khoái chí vì có một đồng minh kỳ cựu, anh ta cứ nhe bộ răng mọc rối rắm không đều ra mà cười khùng khục. Trái lại, người bị Hạnh Quân “bình phẩm” móm méo ấy lại cứ tỉnh bơ, cũng vờ cười toe toét như góp thêm vào tràng cười chọc ghẹo của bạn bè một cách vô tư.

Trung Hà lắc đầu với Văn :

- Cho vừa cái tật láu táu của mày

Quay qua đám bạn anh nói

- Để tao giới thiệu lại cho đầy đủ để tụi bây đừng ỷ đồng mà ăn hiếp bạn của Bích Lan, Hạnh Quân thật ra...

Lại cũng giọng của Văn tiếp lời:

- Thật ra không phải là người mẫu.

Trung Hà ngạc nhiên :

- Sao mà biết?

Văn tỉnh queo nheo mắt nhìn vào Quân :

- Thì nhìn cô bé là biết chứ gì.

Hạnh Quân hơi tự ái, tên này thù vặt cô nên dám lòi cái sự “nhỏ con” của cô ra mà đùa. Trong đầu cô ghim một điểm trừ cho hắn, chờ dịp để kê lại cho biết tay.

Trung Hà phát vào vai Văn:

- Cái thằng quỷ, ăn với nói gì mà ... ý tao muốn nói Hạnh Quân cũng còn cặp sách giống như tụi mình, là dân Mỹ Thuật đó.

Có vẻ như Văn hơi giật mình, anh ta quay qua nhìn kỹ vào Quân ngơ ngợ.

- Dân Mỹ Thuật à, cô bé?

Hạnh Quân nghinh mặt phản pháo :

- Đúng vậy. Và cũng không phải là cô bé nữa đâu, em trai ạ Bởi vì “chị” đã và đang học năm cuối, có nghĩa là hơn cậu em ít nhất một tuổi.

- Bao nhiêu rồi ? – Văn hỏi cộc lốc.

Hạnh Quân cười :

- Hai hai thôi, đủ lớn hơn rồi chứ?

- Phải không đó? – Cả bọn nhao nhao lên như phản đối.

Bích Lan góp lời :

- Hạnh Quân không nói ngoa đâu, tại nhỏ đó nhí chứ thật ra nhỏ đó đã hai hai tuổi thật đấy.

Thiên Tứ đảo mắt quanh đám bạn :

- Vậy là ngoài Trung Hà ra, còn lại tụi này rớt xuống hàng tiểu bối hết sao?

Hạnh Quân thần nhiên :

- Chứ còn gì nữa – Cô chép miệng nói trống – Bây giờ biết mình vai lớn rồi, chắc hổng ai cho mình một chỗ ngồi đâu nhỉ?

Văn như sực tỉnh, anh ta mau mắn vệt đám bạn đang đứng ngồi nhón nháo ra, lấy một chỗ trong khá rộng, Hạnh Quân tùm tùm cười, cô nói lời cảm ơn cho đúng phép rồi ngồi xuống. Không phí mất giây nào, Văn cũng ngồi sát bên cô và hỏi ngay.

- Quân uống nước ngọt nhé, hay sữa tươi ?

Hơi ngớ ngàng về ân cần tình rụi của Văn, cô lắc đầu ậm ừ từ chối :

- Tôi chưa khát.

- Vậy để chút nữa nhé.

Chỗ ngồi của cả nhóm là một băng ghế dài trong góc, thêm hai cô gái vào có vẻ hơi chật chội. Đối với Bích Lan, ngồi cạnh Trung Hà thế

này quả thật là thơ mộng và tình tứ, nhưng còn Hạnh Quân cô thật chẳng dễ chịu gì khi sát bên phải cô là một thanh niên mới quen biết. Lỡ mở miệng đòi chỗ, rồi bây giờ chẳng lẽ mới ngồi chưa nóng chỗ lại viện cớ đòi ra ngoài.

Thật là khổ sở cho Hạnh Quân, quay trái thì Bích Lan cứ thản nhiên dựa vào vai Trung Hà như chả còn nhớ có bạn bè trên đời, bên phải thì lại chạm mặt anh chàng Văn mồm miệng dẻo quẹo ấy. Cho nên tư thế bất buộc đối với cô chỉ còn là hai tay khư khư túi xách trong lòng, mắt nhìn thẳng lên sân khấu tròn o giữa khán phòng mà tai thì chẳng nghe được gì ngoài tiếng ồn âm thanh.

Như thấu hiểu nỗi khổ của Hạnh Quân, Văn dúi cho cô mẩu chewing gum :

- Nhai đỡ buồn đi Quân.

Hơi ngần ngừ, cô lầu bầu tiếng cảm ơn trong miệng khi Văn chỉ lên sân khấu nói :

- Ban nhạc đang chơi trên đó là nhóm của trường kinh tế, tụi nó khoái chơi nhạc của Michael Learn to Rock.

- Vậy à? – Hạnh Quân gật gù ra vẻ cũng biết nhạc Michael Learn to Rock là gì.

Như không để ý, Văn tiếp :

- Còn nhóm tụi mình thì khoái chơi mấy bài thiết cũ nhưng hay để đời.

- Ví dụ như những bài gì – Cô hỏi.

Văn cười :

- Hạnh Quân sẽ biết ngay thôi.

Hạnh Quân còn chưa kịp ngạc nhiên thì bài hát trên kia đã dứt. Ban nhạc đang chơi cúi rạp người chào trước những tràng vỗ tay vang trời của khán giả trẻ.

Cả nhóm của Trung Hà lục tục đứng dậy chuẩn bị lên sân diễn.

Văn nói vào tai Hạnh Quân trước khi đi :

- Quân ngồi yên đây nhé, nhớ ủng hộ cho tụi này.

Hạnh Quân cũng nhanh miệng thì thầm lại :

- Yên chí, dù sao cũng là quen biết, có dở đến đâu, Quân cũng ráng chịu đựng được mà.

Thiên Tứ, Đức ở đằng kia réo lại :

- Mau lên, còn thăm thì gì đó mậy ?

Văn cười tỉnh bước theo nhóm bạn, chẳng biết anh ta “tiết lộ” chuyện ba xạo gì mà cả bọn trở mắt nhìn như thán phục, có người còn quay lại nhìn Hạnh Quân một cách lạ lùng.

Hạnh Quân nhìn rõ hết, cô ám ức không thể tả, chắc hẳn tên Văn đặt

điều gì cô đây

Cô hồi tiếc sao hồi nãy không mạnh dạn đổi chỗ cho rồi, ngồi kế bên anh chàng nhiều chuyện ấy phiền thật.

Người giới thiệu chương trình vừa lên tiếng giới thiệu nhóm của Trung Hà, ngay lập tức, tiếng vỗ tay và huýt sáo vang lên cổ vũ thật hào hứng.

Khi nãy Văn đã bỏ sót không nói cho cô biết anh sử dụng nhạc cụ gì, giờ đây Hạnh Quân mới nhận ra tay Lead Guitar của anh ta thật sự là hồn của ban nhạc.

Ngón đàn điều luyện chỉ dạo đầu những nốt nhạc của bài Hotel California. Đến nỗi cả Hạnh Quân lẫn Bích Lan cũng đều vỗ tay theo đến rất cả đôi bàn tay.

Giọng hát của Trung Hà thật tuyệt, khàn khàn mà rõ tiếng, anh đã đoạt giải nhất kỳ thi “tiếng hát sinh viên” vừa qua quả là xứng đáng. Sau tiếng hát đầy ấn tượng đó, những bài sau cũng đều là những bài hát cũ ai cũng biết và ai cũng thích, đó là “Đồng xanh”, “Lãng du” .. Hai cô gái cùng hòa theo không khí sôi động chung quanh, cũng hát theo, vỗ tay, cũng lắc lư theo điệu nhạc dặt dìu.

Dù chỉ hơn một tiếng đồng hồ trên sân khấu, khi chào tạm biệt khán giả, những bạn ái mộ lên tặng hoa cho nhóm không ngớt. Đặc biệt là Trung Hà và Văn – Tay Guitar chính, được mấy cô gái khá đẹp ôm hôn trong tiếng vỗ tay thích thú của mọi người.

Đưa Bích Lan và Hạnh Quân ra ngoài, ban nhạc còn lại vài khán giả theo chận xin chữ ký cản đường đi.

Văn nhanh nhẹn nắm lấy tay Hạnh Quân dùng vai lách người qua đám đông và kéo cô theo. Ra đến ngoài đường, những người còn lại vẫn còn bị vây lấy chưa theo kịp.

Hạnh Quân trở mắt nhìn lại mà lạ lùng. Sự ái mộ của thanh niên thật mạnh mẽ, khó có thể tưởng tượng được.

Văn kéo tay cô vào một quán nước ngay cổng. Chỉ đến lúc đó cô mới giật mình nhớ ra rằng mình có hơi thụ động đi theo cái nhân vật phiền phức này. Cô rút tay và đứng lại.

Văn nhìn cô, ánh mắt thành thật :

- Tôi chỉ muốn mời Quân một ly nước trong khi đợi tụi nó ra thôi.

Quân cho phép chứ.

Hơi ngỡ ngàng trước giọng nói dịu dàng của anh chàng. Quân lẩn cấn một chút rồi cũng gật đầu đồng ý.

Gọi hai ly nước ngọt, sau khi ngồi vào một cái bàn kê sát mé ngoài cho dễ nhìn thấy nhóm bạn, Văn quay sang cô thở phào :

- Chỉ sợ Quân giận không chịu vào đây, chứ nói thật tình tôi khát

muốn chết.

Nhìn chiếc áo sơ mi ẩm mồ hôi của Văn, Hạnh Quân hơi ái ngại :

- Xin lỗi, tôi không để ý là anh mệt đến đến thế.

Cô không để ý rằng mình đã gọi Văn là “anh” trở lại. Không biết tại phong cách chững chạc trên sân khấu hay tại cử chỉ chờ che cần thiết khi nãy của anh làm cô quên mất rằng mới đây cô đã triệt cả nhóm và nhất là anh chàng này xuống hàng “tiểu đệ”.

Cô không để ý, nhưng Văn thì nghe rõ, anh chàng sáng mắt lên giấu vội tiếng cười khi giả vờ loay hoay phụ người phục vụ đặt ly xuống bàn. Chỉ cần tiếng gọi lúc đầu, sau này từ từ cô sẽ quen miệng thôi mà.

Rót nước ngọt vào ly, Văn mời :

- Quân uống nước đi, chắc Quân cũng nóng và khát không kém gì tôi.

Hạnh Quân gật đầu :

- Đúng thật. Không những thế mà Quân còn khan cả tiếng luôn.

Văn nhướn mày giả vờ hỏi :

- Không phải vì là “xuống đi, xuống đi” chứ hả ?

Hạnh Quân cười giòn :

- Đâu có, chỉ là “cà chua đâu” thôi.

Cả hai cùng cười.

Văn làm điệu bộ như ôm đầu né mớ cà chua tưởng tượng của cô chọi lên, làm Hạnh Quân cười sặc sụa.

Nâng ly nước lên hơi chậm trong khi thăm ngắm Hạnh Quân, Văn suýt để bị sặc :

- Sao vậy ? – Hạnh Quân thắc mắc.

Văn cười lắc đầu :

- À không có gì. Chỉ tại khát quá mà lại uống một hơi nước mát lạnh nên thế thôi.

Hạnh Quân lục túi xách chìa cho Văn miếng khăn giấy. Văn cầm lấy, cả hai im lặng.

Hạnh Quân nâng ly uống nước như làm đầy thì giờ trống trải. Cô tự hỏi sao nhóm Bích Lan và Trung Hà mắc kẹt ở trong đó lâu vậy?

Chẳng lẽ cô còn ngồi đối diện với anh chàng mới quen này đến bao giờ.

Văn tăng hăng :

- Quân này.

- Hử ?

- Quân thật sự học Mỹ Thuật.

Hạnh Quân tròn mắt :

- Đúng vậy, có gì không ?

Văn nhún vai :

- Không, tôi chỉ...

Câu nói của anh chợt ngừng giữa chừng vì có tiếng ré lên từ đằng xa của Thiên Tứ :

- Trời đất, trong khi tụi mình đi lòng vòng trong đó kiếm nó, nó lại kéo người đẹp an toàn ra đây hạ cánh uống nước ngọt. Thằng này ngon lành quá ta.

Cả nhóm đủ mặt đã tiến lại gần, xôn xao trêu chọc Văn. Hạnh Quân thoáng thấy ánh mắt ngạc nhiên dò hỏi của Bích Lan, cô đành nhún vai y hệt như Văn khi nãy và cười. Giải thích với Bích Lan sau vậy.

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 11

Du đưa Hạnh Quân đến quầy bán đồ Mỹ Nghệ lưu niệm trong Siêu thị của gia đình anh. Trong lúc cô nghiêng ngó lựa chọn, anh vẫn vờ bên cạnh.

Sáng nay, khi nghe giọng nói của cô qua điện thoại nhờ anh góp ý nên mua quà gì cho sinh nhật lần thứ năm mươi của ông thầy nào đó của cô, anh đã nén tiếng reo vui bảo cô cứ đến siêu thị của anh.

Và giờ đây, bỏ cả công việc trên văn phòng, anh cũng xuống đây quanh quẩn bên cô như chẳng biết mục đích để làm gì.

Tựa vào một góc quầy, anh cảm thấy tay chân hơi thừa thãi. Thèm một liều thuốc cho đỡ buồn miệng nhưng nghe tiếng cô húng hắng ho, anh lại thôi ý nghĩ rút bao thuốc ra.

Rốt lại. Du chỉ còn mỗi việc là ngắm cô em gái dễ thương đang tỉ mỉ lựa chọn hàng hóa đằng kia thôi.

Còn đang lơ đãng ngắm cô thì một cái vỗ thật mạnh làm Du giật mình nhìn sang và không tin vào mắt mình. Một tên nào đó có nét hao hao giống... Tùng. Thằng bạn thân của anh, đang nhe răng cười với anh một nụ cười thật nham nhở.

Huy Du hơi nhúu mày ngờ ngợ:

- Xin lỗi...

Tùng – quả thật đúng là Tùng, tròn mắt :

- Cái gì vậy? Tao chỉ đi mấy tháng thôi mà bây giờ mày không thèm

nhìn mặt tao nữa sao ?

Du ngạc nhiên kêu lên :

- Thật là mày đây hả Tùng ?

- Chứ còn ma nào vào đây.

Du đảo mắt một vòng nhìn thẳng bạn. Tung hất hàm :

- Làm gì nhìn tao dữ vậy ?

Du phì cười khi thấy vẻ ngượng ngùng của Tùng :

- Mày lạ quá trời, ai mà nhìn ra. Vậy chứ cặp kiếng sáu độ rưỡi của mày đâu rồi.

Tùng cười toe chóp chóp mắt :

- Vẫn ở trên mặt tao chứ đâu.

Du nhìn chăm chú bạn :

- Mày xài kính sát trùng?

- Thì đó – Tùng hãnh diện – Mày thấy sao ?

Du cười cười bình phẩm :

- Đỡ ngó hơn hồi trước, và trông cũng sáng sủa, bánh trai ra.

Tùng khoái chí :

- Tao xài thử hơn tháng rồi, cũng đã quen quen.

- Thành phố mình bụi dữ lắm, không thấy cộm à? – Du hỏi.

- Chưa thấy gì, tao sẽ mang thử một thời gian nữa xem.

Du vỗ vai bạn :

- Chút nữa quên rồi, mày về từ bao giờ ? Sao lúc đầu mày bảo đi chỉ ba bốn tháng mà lại kéo tới bây giờ ? Cũng có đến sáu tháng rồi phải không ?

Tùng gật :

- Ừ sáu tháng, từ từ tao sẽ kể mày nghe. Xuống máy bay hồi tối, sáng nay phone cho mày thì má mày nói mày đi làm sớm rồi nên tao tới đây luôn, bây giờ đã rảnh chưa vậy ?

- Chi ? – Du nhướn mày.

- Đi uống cà phê tán gẫu với tao. Sáu tháng trời ở bên đó tao trải qua nhiều chuyện hay ho lắm, sẽ kể cho mày nghe.

- Chà, đi tây về có khác, “nhiều chuyện” thêm ra – Du nheo mắt trêu.

Tùng thui vào hông anh :

- Thằng quỷ, chọc quê tao hoài. Mày đi về cứ câm như hến, còn tao xuất ngoại lần này là lần đầu, tất nhiên là ham thích và học hỏi được nhiều điều rồi. Có muốn tao kể cho nghe không thì nói. Ví dụ như chuyện tao đã la cà các hiệu buôn và siêu thị lớn bên đó xem thử giùm mày thị trường cho hàng hóa Việt Nam...

Du sáng mắt lên, chộp vội tay bạn :

- Vậy sao? Vậy thì đi.

Tùng ngán ngẩm lầu bầu :

- Có như vậy nó mới thèm nghe mình, bạn bè gì chán chưa.

Anh vừa quay lưng bước theo Du thì có tiếng kêu phía sau thật thánh thoát :

- Anh Du, anh nói chờ em mà đi đâu vậy ?

Giọng con gái! Tùng bực bội nhăn mặt.

Cái thằng Du chết tiệt đến chết vẫn không hết cái tật đào hoa. Lại có bồ nào mới nữa đây. Mong sao cô ta đừng nhõng nhẽo đòi theo. Anh còn đang thở dài sườn sượt thì Du đã giật mình quay lại.

- Trời ơi, anh thật đoản vị ...

Hạnh Quân tiến lại bên anh tiếp lời :

- Tại em lựa chọn lâu quá nên anh quên mất tiêu em luôn chứ gì.

Du cười :

- Không phải vậy đâu. Nhưng mà em đã lựa xong chưa ?

- Rồi – Chia ra cái mặt nạ bằng giấy bồi thật xinh xẻo trên tay, cô khoe anh – Anh cho ý kiến đi, em tặng thầy em cái này được không? Em thấy đặc biệt ghê lắm.

Nhìn sơ qua cái mặt nạ, Du gật đầu :

- Được đó, nhưng nói trước với em đây là hàng Việt Nam, anh đặt hàng từ những nghệ nhân làm việc trong đoàn hát bội.

Mắt Hạnh Quân rực sáng :

- Hàng Việt Nam càng tốt chứ sao, cái mặt nạ này anh nhìn xem, rất nghệ thuật.

Du phì cười búng nhẹ mũi cô :

- Ừ thì nghệ thuật, bây giờ đưa đây cho anh để ...

Chợt anh nhăn mặt kêu lên khi nhìn thấy hóa đơn trên tay Hạnh Quân:

- Em làm gì vậy? Đã bảo đừng đi tính tiền mà.

- Em đã trả rồi, cái này là quà mua tặng thầy, tất nhiên anh phải cho em xài tiền của mình thì món quà mới có ý nghĩa chứ – Hạnh Quân phản đối.

- Thôi đưa đây anh...

Hạnh Quân nhét hóa đơn vào túi quần jean bạc phéch của mình ngoan cố lắc đầu :

- Em đã bảo em trả rồi kia mà. Máy đã tính rồi, anh bắt người ta sửa lại phiền phức lắm. Nếu có áy náy vì món hàng này anh lời nhiều quá thì đãi em châu kem khoai môn đi.

Du nắm tay cô dễ dãi :

- Thôi cũng được, đãi em châu kem vậy, theo tụi anh nhé.

Bây giờ Tùng mới có cảm giác an ủi là thằng bạn còn nhớ đến anh,

cô gái đứng cạnh Du quay lại nhìn anh. Nhận xét đầu tiên anh có ở cô là cô còn trẻ quá và rất xinh, đôi mắt cô thật sáng và hồn nhiên. “Tội nghiệp, đôi mắt này rồi sẽ sưng húp híp vì khóc khi bị thằng bạn bay bướm của anh bỏ rơi. Chuyện rồi sẽ xảy ra thôi, không lâu đâu”, anh tự nhủ mà tiếc thẳm.

Phác một cử chỉ về phía Tùng, Du giới thiệu :

- Hấn là Tùng, bạn thân của anh, trước đến nay em chưa gặp hấn vì hấn đi du lịch nước ngoài mới về đến ,

Hạnh Quân tươi cười chìa tay về phía Tùng :

- Tên em là Hạnh Quân, anh Du gọi em là Ti Ti, anh đã là bạn thân của anh Du thì muốn gọi em sao cũng được ,

Tùng máy móc bắt tay cộ Trí óc của anh vừa cho anh một chuyện liên hệ đến cái tên này, làm anh đờ cả người ,

Hạnh Quân hơi ngạc nhiên trước cái nhìn trân trối của bạn anh Du, cô quay lại nhìn ông anh kết nghĩa của mình ,

Không tiên liệu trường hợp này lại xảy ra, Du mím môi đẩy Tùng đi, tay anh không quên nắm lấy tay Hạnh Quân ,

- Thôi ta đi nào, anh cũng khát nước rồi đây. Chúng ta cùng đi.

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 12

Ly kem khoai môn ngon lành đã ở trước mặt Hạnh Quân, cô chưa cầm lấy muỗng. Thái độ sững sờ của Tùng khi nãy và cái vẻ lừng khừng ngơ ngác của anh ta bây giờ khiến cô dè chừng.

Như biết ý cô, Du ân cần bảo :

- Ăn kem đi Ti, kéo lại tan hết.

Đá cho thằng bạn một cái thật mạnh dưới gầm bàn cho nó tỉnh hồn, anh nghiêm khắc nhìn Tùng đến nỗi hấn phải áp úng nói theo :

- Phải rồi, cô ăn trước đi. Tụi này uống cà phê, chút nữa mới có.

Ánh mắt sắc bén của Du chiếu vào mặt làm cho Tùng lẩn tránh.

Không dám chòng chọc nhìn vào Hạnh Quân nữa.

“Chả biết mấy anh này làm cái trò gì?”. Hạnh Quân nhún vai. Thôi mặc kệ, chắc một dây thần kinh nào đó của anh ta bị chạm. Kem sắp tan ra thật. Trời nóng như thế này nếu cô còn ngồi để ý thái độ của anh ta nữa thì kem chảy thành nước mất, uổng phí biết bao.

Nghĩ vậy, Hạnh Quân làm tỉnh cảm chiếc muỗng nhỏ lên bắt đầu múc

kem ăn. Miếng kem tan trong miệng còn hương vị và độ mát lạnh thật tuyệt làm cô thích thú. Chủ tâm thưởng thức ly kem, cô không thèm để ý đến những ánh mắt “nói chuyện” của hai người kia nữa. Xong ly kem, cô vừa đẩy ly ra thì Du đã chìa cho cô bịch khăn giấy.

- Cám ơn anh – Cô nói.

- Hôm nay kem ngon không Ti ? - Anh hỏi.

Cô cười :

- Hết sảy.

- Ly nữa nhé – Du đề nghị.

- Thôi – Cô lắc đầu – Một ly đủ cho em rồi. Sắp đến giờ cơm trưa.

Em mà làm thêm ly nữa thì bỏ cơm bị la chết.

Hai ly cà phê phin đã không còn nhỏ xuống nữa, nhưng Hạnh Quân liếc thấy hai người dường như quên bẵng đi, chẳng ai buồn nhắc phin lên quây đường uống. À mà dường như từ nãy đến giờ hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Lạ nhỉ ? Bận bè lâu ngày gặp mặt mà lặng yên “kênh” nhau thế thì lạ thật. Chẳng lẽ...

Sực nghĩ ra có thể mình là kỳ đà với những câu chuyện của đàn ông các anh, Quân vội vàng kiếm cách rút lui :

- Em... hơi... Chắc em phải về phụ mẹ làm... à... làm bếp. Anh Du và anh Tùng ngồi lại uống nước nhé. Em về trước.

Du xô ghế đứng lên :

- Anh đưa em về.

Hạnh Quân khoát tay :

- Thôi khỏi anh Dụ Em vậy taxi về được rồi. Có lẽ em còn ghé hàng kia lấy đồ cho mẹ . Anh ngồi lại nói chuyện với anh Tùng đi.

Cô cương quyết viện cớ này nọ để Du khỏi phải đưa cô về. Anh đành đưa cô ra taxi, sau khi dặn dò cô rằng chiều anh đến đón.

Vừa quay trở vào, Du gặp ngay bộ mặt hình sự của Tùng :

- Tại sao lạ vậy ? – Tùng gằn giọng.

- Sao là sao?

- Mà đã hứa gì với tao? tại sao bây giờ lại như vậy? Vì câu chuyện kỳ cục của bà cô mà, mà nỡ toan tính chuyện hại cô gái đó – Tùng nổi nóng xổ ra một tràng.

Du lắc đầu :

- Mà đừng nóng chứ, không phải như mà nghĩ đâu.

Tùng hỏi gặng :

- Không phải là sao ? Cô gái đó bộ không phải là cô gái bà cô mà đề cập?

Du bình tĩnh nói :

- Chính là Hạnh Quân, con gái duy nhất của ông Lê Hòa Đức, chỉ có một người thôi.

- Vậy mà...

Lần này thì Tùng giận dữ thật sự. Con giận làm anh ghen cả lời.

Đúng là cô gái đó, đúng là Hạnh Quân, vậy thằng bạn của anh còn chối cãi nữa.

Mặc cho Tùng ngồi bực tức trước mặt, Du nhấc phin quậy một muống đường vào và từ tốn nâng ly uống một hớp. Cà phê đã nguội, mùi vị lạt lẽo khiến anh hơi cau mày.

Đặt ly xuống bàn, anh bắt đầu kể lại câu chuyện một cách vắn tắt. Sự tình cò lạ đã dẫn dắt anh quen biết Ti Ti, cô gái mà có thêm cái tên định mệnh Hạnh Quân.

Móc túi lấy gói thuốc mà từ sáng đến giờ anh phải nén lòng không hút. Rút ra một điếu, anh chép miệng kết luận :

- Lúc hứng chí kết nghĩa anh em với Ti Ti, thật sự là tao không hề biết cô nhỏ lại có cái tên Hạnh Quân.

Nét mặt Tùng vẫn không nhẹ nhõm hơn khi nghe câu chuyện. Trong lòng anh vẫn còn đầy nghi ngờ. Kết nghĩa anh em ư? Chuyện nếu kể cho ai đó cũng rành Du như anh thì họ phá lên cười mất. Bảo thủ, khó tính như Du thì làm gì có ba cái chuyện kết thân vớ vẩn như thế được. Anh nhìn Du xoi mói :

- Cho là lúc đó mày không biết đi, còn bây giờ ?

Du nhún vai :

- Thì mày thấy đó, đành vậy thôi.

Tung mĩa mai :

- Đành vậy hay là mày nhân cơ hội tốt đẹp nên nhảy vào cuộc luôn?

Nói thật nhe, tao cũng còn đang tự hỏi, do tình cò hay mày cố tình sắp đặt kế hoạch để con bé rơi vào bẫy của mình ?

Giọng điệu luận tội của Tùng làm Du nổi nóng, anh quát mắt :

- Đủ rồi Tùng, tại sao mày lại có thể nghĩ ra điều tệ hại đến như vậy cho tao? Mày xem tao là ai?

Âm thanh giận dữ của Du làm mấy người khách trong quán ngoái lại nhìn. Quá biết rõ cái tính cộc lốc cố hữu của Du, anh mà nổi nóng thì ai cũng phải sợ. Tùng đành phải dẹp qua bên những nghi ngại của mình. Anh lầu bầu nói nhỏ.

- Vậy chứ ai bảo mày lại kết thân với một cô gái mới quen như em, đã vậy khi biết cô ta là ai rồi, mày không lảng tránh đi ? Bảo sao tao không nhiều lời.

Du thở ra :

- Chỉ có một lý do duy nhất.

- Lý do gì ?

Du nhìn bạn nói một cách thành thật :

- Chỉ vì con bé thật sự rất dễ thương, tính vô tư và hồn nhiên của Ti Ti làm cho ai ở quanh cũng có cảm giác vui vẻ, dễ chịu. Đến nhà tao một lần, nhưng Ti Ti đã đủ làm mẹ tao yêu mến.

- Thật à? – Tùng kinh ngạc – Bác gái ít nói, ít giao tiếp lắm mà?

- Thì đó, bây giờ có vẻ mẹ thương Ti hơn cả tao.

- Cô ta làm cách nào mà hay vậy nhỉ ? – Tùng lẩm nhảm.

Du nhăn mặt khó chịu :

- Gọi một từ khác để nghe hơn có được không? Có gì mà cô ta này cô ta nọ.

Tùng gãi đầu ngượng ngịu, thẳng bạn của anh hình như đã thay đổi rồi đây. Xưa nay Tùng vẫn thường gọi như vậy khi nói về những cô gái bồ bịch với nó, có bao giờ nó chỉnh anh một cách quyết liệt như vậy đâu.

Điều thuốc trước đã bị Du nổi giận vắt xuống đất khi nãy, giờ anh rút điều khác, bắt quẹt rít một hơi và nhả khói ra, khói thuốc làm Tùng xua tay ho sặc sụa.

Mỉm cười trước nét mặt nhăn nhó khó coi của Tùng, anh chậm rãi tâm sự.

- Chứ còn ai vào đây?

Du lắc đầu :

- Nói ra thật lạ, chứ quạu với ai thì quạu chứ với nhỏ Ti tao hoàn toàn không thể nổi nóng với nhỏ đó.

Tùng trở mặt :

- Không hề nhăn nhó với cô À, với cô bé Ti Ti đó ?

Du xác nhận lần nữa :

- Không hề, chưa lần nào như vậy. Mà có biết như vậy là khó chịu lắm không? Khi mà cái tên Hạnh Quân kia được nhắc đến, cô bé cứ vô tư không biết gì cả, trong khi tao thì.... bực bội và vướng mắc câu chuyện dở hơi đáng ghét ngày đó. Nó như một điều ám muội trước sự ngây thơ của con bé, nó làm vẫn đục óc tao. Mà mà biết đó, tao vốn là đứa cao ngạo, giữ một bí mật đen tối đối với Ti Ti làm tao có cảm giác phạm tội, cho dù tao không hề có ý định thực hiện lời đề nghị của bà cô.

Tùng hiểu ra :

- Vậy rồi đâm ra bực dọc với mọi người chung quanh?

- Ừ, trừ Ti Ti – Du thêm vào.

- Ừ nhỉ , trừ nhân vật chính.

Tùng ngó chăm chăm vào Du mà thầm lo ngại. Có lẽ không ít thì

nhiều, món thừa kế kếch sù kia cũng đã hấp dẫn Du trong tiềm thức mà hắn không biết đó thôi. Cho nên mỗi khi cái tên Hạnh Quân được nhắc bên tai là trong ký ức hắn, hai mặt đối kháng như thiện và ác lại xuất hiện làm cho hắn mất tự chủ, đưa đến việc hắn bức dọc với mọi người.

Tùng chắc chắn là như vậy, nhưng vẫn không dám phân tích cho thẳng bạn thân thấy rõ sự việc. Bởi vì Du vẫn luôn là đứa kiêu hãnh và tự ái hão, làm sao có thể chịu đựng được khi anh bảo nó có tư tưởng đến số tiền thừa kế đó. Vả lại không nói ra vẫn là tốt nhất.

Mong sao sự vô tư, ngây thơ của cô gái nhỏ bé đó có thể làm quên lãng đi khát vọng có số tiền đó của Du.

Vẫn còn đang chiêm nghiệm những suy luận và quyết định của mình, thì Tùng nghe thẳng bạn của anh lầm bầm.

- Không hiểu sao lại đúng là Ti Ti Sao mà tao ghét cái tên Hạnh Quân thế không biết.

Tùng nhìn cái nhú mày khắc nghiệt của Dụ Sự lo ngại của anh còn tăng thêm gấp bội. Tội nghiệp cho nó, thử dò hỏi giùm nó thị trường ở nước ngoài, anh biết dự án của nó sẽ rất tuyệt. Chỉ mỗi một vương mắc là chuyện tài chánh. Mà số tiền thừa kế kia quả là một con số đáng mơ tưởng.

Không được, bây giờ về đây, anh sẽ theo sát nó mới được, mong sao nó đừng bị đồng tiền cám dỗ. Nếu không anh phải tìm báo sự thật cho cô gái nhỏ có tên Hạnh Quân hay Ti Ti đó biết để tránh xa nó, nếu không muốn bị tổn hại.

Lại một điều thuốc khác của Du được châm, và hơi khói đầu của anh lại làm Tùng ho sặc sụa. Nước mắt lèm nhèm làm ướt luôn cái kính sát trùng của Tùng khi anh dụi.

Anh la lên hốt hoảng :

- Chết rồi, kính của tao. Lượm giùm tao với, Du ơi, nó rơi đâu mất rồi.

Du nhường mày cười thần nhiên :

- Ai mà tìm được cái kính bé tí đó. Thôi ráng làm “độc nhãn” đi, chút tao cho mày nắm áo, tao dẫn mày đi về.

Câu đùa đầy hình ảnh của Du làm Tùng dở khóc dở cười. Cận thị thiệt khổ!

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 13

Hạnh Quân mở cửa thò đầu vào phòng làm việc của ba cô, giọng reo vui

- Chào ba, ba ơi...

Câu nói của cô vụt tắt ngang khi cô nhận ra sự vô ý của mình. Trong phòng không chỉ có ông Đức, Mai Tiên cô người mẫu Á hậu kênh kiệu hôm nào đang ngồi đối diện ông Đức, điều thuốc trên tay đang nhả khói

Hơi giật mình, có lẽ vì sự xuất hiện đột ngột của Hạnh Quân, ông Đức quay lại nhìn mặt bực bội

- Cái gì vậy Tỉ Sao lại quên gõ cửa trước khi vào? Ba bảo con bao nhiêu lần rồi...

- Xin lỗi ba – Hạnh Quân xịu mặt

Liếc nhanh về phía Mai Tiên, Hạnh Quân khẽ cau mày. Dáng điệu ngồi và cái cười nhếch nửa miệng của cô nàng làm cô thấy thật chướng mắt. Ba cô thật lạ, chưa bao giờ ông ta lại mắng cô cả tràng như vậy trước mặt người khác, nhất là những chuyện nhỏ nhặt như thế này

Cách Mai Tiên rút thuốc và thả khói thản nhiên như không cũng làm cô khó chịu, cô cup mắt xuống hơi bất mãn ba mình

Khẽ tăng hắng, ông Đức đứng lên

- Thôi được rồi, con có chuyện gì

Niềm vui trong cô đã tan biến từ khi nào, Hạnh Quân ngập ngừng rồi lắc đầu

- Không có gì đâu ạ Con chỉ... tưởng có thể gặp mẹ Ở đây

Dịu giọng một chút, ông Đức nói

- Mẹ con đã đi xuống xưởng may, nếu tới đó, chắc con sẽ gặp mẹ.

- Cám ơn ba, con vô phòng mẹ đợi vậy

Không liếc nhìn lại cô nàng á hậu, Hạnh Quân bước ra cửa. Cô không muốn làm phiền mẹ Ở xưởng may, cô đành trở lại phòng làm việc của mẹ cô

Hạnh Quân không hề biết rằng sau khi cánh cửa đã được đóng lại, ông Đức thở phào

- Cũng may con bé vào lúc em thêm thuốc, đã bảo em đừng mạo hiểm vào đây rồi mà

Mai Tiên nhếch môi nhìn điều thuốc cháy dở trên tay. Đúng vậy, ông Đức dị ứng với mùi thuốc lá của cô. Cũng nhờ cô lạt miệng thêm thuốc, chứ nếu không khi này bước vào, cô nhỏ Hạnh Quân sẽ há hoc^ c mồm chết ngất mất, khi chứng kiến cảnh cô ngồi nũng nịu trong lòng ba của nó

Ông Đức vẫn còn cần nhằn

- Hồi nãy em cũng không chịu sửa dáng lại cho chỉnh tề nữa
Nhấn mặt vì cái mùi bạc hà gắt trong không khí, ông Đức chép miệng

- Em phải giữ ý một tí chứ, nhất là trước mặt Ti Ti

Khẽ nhún vai, Mai Tiên hỏi dừng dừng

- Nó thì sao? Có gì khác biệt đâu

- Thì như khi nãy em thấy đó, ánh mắt nó nhìn em cũng không có
thiện cảm lắm đâu. Vả lại, con gái anh nó tuy vô tư nhưng cũng rất
nhạy cảm

Cười khan một tiếng, Mai Tiên mĩa mai

- Thì đã sao. Em thì chỉ thấy ngoài cái tật sòng sọc vào phòng không
thèm gõ cửa, nó chả có gì ghê gớm mà anh phải lo sợ đến như vậy.

Còn nó ghét em là chuyện dĩ nhiên rồi, ganh ghét sắc đẹp

Càng nói, Mai Tiên càng cao giọng. Cái vẻ có tật giật mình lo lắng
của ông Đức làm cô phát chán. Bảo cô đừng mạo hiểm đến văn
phòng gặp riêng ông nữa ư? Nếu không vì muốn mặc mẫu thiết kế
mùa đông mới nhất và nghe xầm xì rằng sẽ đẹp nhất trong buổi trình
diễn vào tháng tới thì còn khuya cô mới đến đây. Nằm ườn ở căn
nhà riêng ông mượn cho cô hơn tháng nay mà xem phim không
sướng hơn sao

Thấy cô có vẻ nổi giận, ông Đức bước lại bên cô xoa dịu

- Thôi đừng buồn nữa em, con bé còn trẻ con lắm. Đừng giận dỗi
nữa, em muốn mua sắm cho đỡ buồn không?

Dúi vào ví tay của cô để trên bàn một xấp tiền, ông dễ dàng

- Em cứ đi mua sắm cho vui đi, chiều anh sẽ ghé em

Mai Tiên bĩu môi

- Em chỉ muốn lấy mẫu áo mới thôi. Nếu muốn em nguôi giận thì anh
đồng ý cho em vị trí chính đi mới được

Ông Đức bối rối

- Cái này... xưa nay anh chỉ chủ nhiệm phần thiết kế còn dựng
chương trình biểu diễn đều là phần việc của vợ anh. Anh không xen
vào bao giờ - Thì anh nói bả một tiếng. Chẳng lẽ vì em, đề nghị bà
Hạnh một câu cũng không được sao? - Mai Tiên yêu sách - Em
không biết. Anh làm sao thì làm, em nhất định phải mặc áo chính,
nếu không em giận anh luôn (á trời, con gái gì mà dzô dziên quá trời
quá đất luôn)

Ông Đức đành nhân như*ợng gật đầu nói bừa

- Thôi được rồi, anh sẽ ... thử đề nghị giúp em xem sao

Mai Tiên tươi ngay nét mặt

- Vậy mới được chứ, thôi em về trước nha

Cầm ví tay đứng lên, cô hồn tỉnh tứ lên má ông Đức

- Về trước đợi anh đó

Nhìn theo dáng đi khiêu gợi của cô, ông Đức tặc lưỡi. Mai Tiên quả không hổ danh là một cựu Á hậu miền biển, cô thật hấp dẫn, nhất là trong bộ váy ngắn đồ rực này, cặp giò rám nắng thật tuyệt

- Tiếng chuông điện thoại reo làm ông Đức giật nảy cả người, ông quay lại bàn làm việc nhắc máy

- A lô

Trao đổi về lô hàng được đặt từ Hà Nội xong, ông cúp máy, có tiếng gõ cửa phòng

- Mời vào – ông đồng dục

Lương, nhân viên giao nhận bước vào. Trên tay anh là một bìa giấy tờ

- Xin giám đốc ký vào để em đi gấp a.

Lật xem sơ qua, ông Đức hỏi

- Cô thư ký đâu

đạ tại em thấy cô đang bận ghi chép gì đó qua điện thoại, sợ lâu nên em...

- Thôi được rồi, không sao

Ký vào mấy văn bản khai hàng xong, ông Đức chìa cho Lương

- Xong rồi đây

Cúi xuống lại với mớ hồ sơ đang làm dở, chợt ông ngẩng lên ngạc nhiên - Sao anh còn chưa đi Còn chuyện gì nữa

Lương đáp ứng

đạ, xin ...lỗi, trên gò má của chủ có ...

Ông Đức chụp vội tay lên má, chùi nhanh vết son đỏ tươi, ông cười ngượng ngùng

- Con bé Ti Ti thật nghịch quá, thôi được rồi, anh ra ngoài đi

đạ, Lương bước nhanh qua cửa

khi cánh cửa đã đóng lại, ông nhìn xuống mu bàn tay, màu son đỏ chói thật nóng mắt

Ông mở ngăn bàn lục tìm khăn giấy.

Tại sao ông vô ý đến thế, để cho Mai Tiên in dấu trên mặt thế này?

May mà sáng nay vợ Ông phải xuống xưởng may, không vào văn phòng ông. Và cũng may, người khi nãy là Lương chứ không phải là cô thư ký của ông

Nếu không, chuyện sẽ rầy rà to

Lấy khăn giấy chùi thật kỹ lại một bên mặt, màu sắc lem nhem trên khăn giấy trắng tinh làm ông bức dọc. Cô gái này liều lĩnh thật, tánh tình lại giản đơn với những danh vọng hão. Nếu không vì sự hấp dẫn

của cô, ông đã không mạo hiểm trước sự mời gọi đầy ngụ ý cách đây vài tháng.

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 14

Tiếng cửa phòng xích mở khiến Hạnh Quân mở choàng mắt

- Mẹ.

Bà Hạnh nhìn con gái ngạc nhiên

- Ủa, sao con lại ở đây

Hạnh Quân ngồi thẳng người lên phụng phịu

- Con đợi mẹ đó, mẹ đã đi đâu mà lâu dữ vậy, con đợi quá chừng

- Nên mới nằm co ngủ trên ghế luôn phải không – bà Hạnh cười

- Ý trời ơi – Hạnh Quân kêu lên

- Gì vậy con – Mẹ cô hỏi

Chỉ vào cái đồng hồ trên tường, cô trở mắt nói với mẹ.

Đã gần bốn giờ rồi sao mẹ.

Liếc nhìn lên và rồi nhìn thêm xuống chiếc đồng hồ ở cổ tay, bà Hạnh gật đầu

- Ờ, bốn giờ kém hai mươi, đồng hồ đi đúng đó. Sao con? Có chuyện gì vậy

Hạnh Quân ngơ ngác

- Con vào đây từ sáng cơ, từ trường ra con đến đây liền

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện, bà Hạnh hỏi

- Vậy rồi sao

Không nghe tiếng Hạnh Quân trả lời, bà ngạc nhiên nhìn chăm chú vào gương mặt ngái ngủ đến ngớ ngẩn của cô, chợt bà kêu lên

- Này con gái, con đừng nói với mẹ là con đến đây, vô văn phòng mẹ và ngủ một mạch từ sáng đến bây giờ nhé

Đạ chính xác là khoảng mười giờ con vào đây, ngồi chờ mẹ một lúc, conngủ lúc nào chả biết

- Còn cơm nước? – mẹ cô hỏi tiếp

Hạnh Quân gãi tai

- Thì là.... con quên ăn luôn rồi, bây giờ mẹ nhắc con mới nhớ

Bà Hạnh trợn mắt lắc đầu

- Ôi trời, Ti ơi! Cái gì mà ngủ dữ vậy con, ngủ đến quên cả ăn cơm trưa luôn. Nếu mẹ mà không về dám con ngủ luôn ở đây đến tối quá

Bẹo gò má con, bà cười

- Bảo con đã 22 tuổi rồi ai mà tin. Bằng tuổi ấy, mẹ đã có con rồi, chứ có đâu trẻ con và lười biếng đến độ giấc ngủ trưa tốn hơn mấy tiếng đồng hồ

Hạnh Quân cúi hờ nguẩy đi

- Mẹ chọc quê con hoài. Tại con buồn buồn....

Đang soạn giấy tờ trong cặp xách, bà Hạnh ngẩng lên

- Buồn? Con buồn chuyện gì?

Hạnh Quân ngần ngừ

- Giờ nhớ lại thì con thấy chuyện nhỏ thôi, không đáng. Nhưng mà hồi sáng nó cũng làm con bực bực một chút

Kéo ghế lại ngồi cạnh, bà Hạnh ân cần hỏi

- Vậy là vì chuyện buồn đó mà con đến tìm má phải không

Hạnh Quân lắc đầu

đạ, không hẳn là vậy, bắt đầu là một chuyện vui kìa, nhưng rồi cuối cùng thì....

Bà Hạnh hơi sốt ruột

- Cái gì mà chuyện vui chuyện buồn tùm lum vậy con? Sao con không kể cho mẹ nghe thử?

đạ là như vậy, sáng nay, thầy Bình có thông báo chính thức ở lớp là mời con và một anh đã ra trường cộng tác, giúp thầy làm một cuộc triển lãm về tranh thủy mặc

- Thầy Bình của con có phải là ông Đỗ Khắc Bình không? Dường như mẹ thấy báo chí đăng đây là cuộc triển lãm gây quỹ từ thiện

Hạnh Quân hồ hởi

đạ phải đó mẹ Cuộc triển lãm này sẽ lớn lắm, nếu được làm phụ tá cho thầy, thì đây là vinh dự cho con đó mẹ Và con sẽ học hỏi được rất nhiều điều

Bà Hạnh cười

- Mẹ hiểu rồi, quả thật là một tin vui cho con. Rồi sao nữa, Ti Ti?

Hạnh Quân kể tiếp

Con vui quá nè chạy như bay đến đây. Phòng mẹ thì trống, chị Niên trợ lý của mẹ cũng đâu mất tiêu, con bèn chạy qua phòng ba

Cô xịu mặt

- Ai ngờ mới ló mặt vào chưa kịp nói gì thì bị ba mắng cho một trận vì con quên gõ cửa

Bà Hạnh bật cười

đó là nguyên nhân chuyện vui thành chuyện buồn chứ gì? Mẹ hiểu rồi, chuyện bé tí xiu mà con bỏ vô đây rồi đến bỏ cả cơm trưa, con thật trẻ con quá

Hạnh Quân ảm ức

- Nhưng mà con buồn là tại vì bị ba la trước mặt người khác, nhất lại là cái cô nàng chảnh chọe vô duyên đó

- Ai vậy con

Ngập ngừng một giây, rồi cô lắc đầu

- Thôi bỏ đi mẹ à, cũng tại con dễ mất hứng nên chuyện vui mới thành bực mình

Hạnh Quân vốn hiểu rõ cô không thích Mai Tiên và cung cách của cô ta ngay từ buổi đầu tiên, nhưng cô không muốn cảm nhận của cô ảnh hưởng đến tình cảm và công việc của mẹ.

Cô cười với mẹ.

- Mẹ thấy đó, ngủ một giấc thật dài tỉnh dậy là con hầu như quên bẵng đi mất

Bà Hạnh cũng cười

- Vậy thì bây giờ có chịu nhớ ra để mà trả chỗ cho mẹ làm việc không? Sao con không đi kiếm gì ăn đi, ngồi đó cà kê với mẹ hoài, một hồi rồi than vãn

Hạnh Quân sáng mắt, cô vội đứng lên rời khỏi chiếc ghế bành êm ái của mẹ.

- Hay mẹ đi với con luôn đi, gần bốn giờ chiều rồi mà mẹ.

Bà Hạnh vuốt tóc con gái cười

- Mẹ phải sửa lại mấy mẫu áo một chút. Con đi ăn trước đi, có lẽ hôm nay mẹ về muộn một tí đấy

Hạnh Quân dạ một tiếng, đã đi ra đến gần cửa, chợt như sực nhớ điều gì, cô quay lại

- Mẹ ơi, con quên mất, còn một việc nữa, con muốn hỏi ba mẹ cho con mượn mấy bức tranh của ông nội treo triển lãm được không hả mẹ. Bà Hạnh ngạc nhiên

- Khi nãy sao con không hỏi ba

- Con có nói gì được đâu, ba la một hơi làm con cụt hứng luôn

Trầm ngâm một chút, rồi bà Hạnh nói

- Mấy bức tranh đó là của ông nội, mẹ nghĩ con nên hỏi ba thì tốt hơn. Hay là, để mẹ hỏi ba giúp con

Hạnh Quân tươi ngay nét mặt

- Cám ơn mẹ.

Có tiếng gõ cửa, rồi Bích Lan thò đầu vào

- Cô ơi, có nhỏ ...

Hạnh Quân đang đứng một bên cửa, cô bước ra một bước trước mặt Bích Lan

- Nhỏ nè

Bích Lan mừng quỳnh túm lấy tay cô

- A đúng con nhỏ Ti ở đây rồi, nghe chú Đức nói nên Lan chạy trở lên đây

Quân cười

đang tìm Ti ha?

- Ủ, có chuyện gấp

Bà Hạnh nói dễ dãi

đi với Lan đi con, nhớ kiểm cái gì lót dạ đó. Hai cô cứ đứng tíu tít trước cửa phòng tôi hoài thì tôi mai cũng chưa làm xong

Hai cô gái nhìn nhau cười vang. Chào bà Hạnh xong, cả hai đi ra ngoài. Bước xuống mấy bậc thang cuối để đi ra cổng, Bích Lan thắc mắc

- Hồi nãy cô nói cái gì lót dạ?

Hạnh Quân chỉ tay vào bụng của mình

- Thì Ti nè, trưa nay quên ăn cơm nè bây giờ bao tử nó réo. Mẹ nhắc chừng vì sợ mình lại quên nữa

Tự dưng Bích Lan vỗ tay một cái mừng rỡ

- A, hay lắm, có cách rồi

- Gì cỡ – Quân ngạc nhiên

- Lan ... à, Lan biết một chỗ ăn thức ăn nhanh ngon lắm, mình đi đến đó đi

- Máy thứ hamburger với gà chiên đó ha?

Bích Lan gật đầu

- Ủ, nhỏ không thích à? Bảo đảm ngon lắm, ở đó có bán kem nữa, đủ loại hết

Hơi ngần ngừ, rồi Hạnh Quân cũng quyết định được

- Ủ thì đi, hamburger thì hamburger, miễn ngon là được rồi

Thế là hai cô gái nắm tay nhau cùng ra bãi xe. Gió chiều còn hanh chút nắng, ngồi sau yên xe để Bích Lan chở, Hạnh Quân tưởng tượng một cái đùi gà chiên giòn vàng ươm, một miếng ham thật dày thêm nhiều phô mai

Khẽ dụi cô chợt nhớ ra chưa rửa mặt. Chả biết giấc ngủ trưa quá cỡ có làm cô giống mặt mèo không? Thôi kệ vậy, chút nữa vào quán chắc phải kiểm chỗ rửa mặt mới được. Tỉnh táo rồi thì mới hăng hái thưởng thức món ăn được chứ, có phải không?

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 15

Chẳng hiểu vì sao hôm nay Bích Lan khá lạ lùng. Cô như thấp thỏm mong ngóng điều gì đó

Hạnh Quân cũng hơi thắc mắc, nhưng vì đĩa cánh gà chiên tuyệt vời quá, cô tạm thời gác lại tính tò mò của mình mà để hết tâm trí vào việc thưởng thức bữa ăn trưa muộn màng

Giữa lúc đang nhai cái cánh gà cuối cùng, cánh cửa kính của quán xịch mở, và Hạnh Quân liền hiểu ra, cô quay lại Bích Lan trách móc

- Thì ra lý do Lan bồn chồn nãy giờ là đây

Bích Lan cười như biết lỗi

- Xin lỗi nhe nhỏ, mình chỉ vì một lời khấn cầu có vẻ chân thành thôi

- Mưu đồ gì đây? – Hạnh Quân hỏi gã thanh niên vừa ghé người ngồi cạnh cô

Vẫn cười hiền lành

đâu có gì. Tại lâu quá không gặp Hạnh Quân nên hôm nay nhờ

Bích Lan một bữa

Liếc nhìn Bích Lan và Trung Hà đối diện, Hạnh Quân thờ ơ đáp tra?

- Lâu không gặp thì mắc mớ gì ở đây?

- Nhớ

Câu nói gọn của Văn làm Hạnh Quân trở mắt nhìn. Ngay cả TH và Bích Lan cũng ngạc nhiên cho cái tính liều lĩnh của Văn

Mặt Hạnh Quân đỏ lừ, chẳng biết phải ứng đối tiếp như thế nào. Cô sượng sùng, quăng miếng cánh gà đang ăn nửa chừng xuống đĩa

- Hạnh Quân cứ ăn tiếp đi, đừng ngại

Câu nói của Văn cho cô cái có để bộc phát cơn ngượng ngùng của mình

- Ai mà thèm ngại, chỉ có điều có anh, tôi ăn không vô thôi

TH nháy mắt Bích Lan, cả hai chuồn êm ra cửa tránh giông bão bất ngờ

Hai tay đầy dầu mỡ, Hạnh Quân còn đang loay hoay kiếm cách mở túi xách lấy khăn giấy thì Văn đã lên tiếng

- Xin lỗi Hạnh Quân nhe để tôi giúp

Cùng với câu nói, anh thản nhiên cầm lấy tay cô, bằng chiếc khăn kẻ sọc, anh chăm chút lau tay cho cô, từng ngón một, kỹ càng, gượng nhẹ.

Gương mặt Hạnh Quân đã đỏ lại càng đỏ hơn thêm. Trời ơi, ở đâu "mọc" ra anh chàng kỳ quái này không biết, bây giờ thì đã tỉnh bơ tán tỉnh rồi Như sức tỉnh, Hạnh Quân rút vội tay về

- Thôi được rồi, để tự tôi... tôi...

Nhìn vẻ e ngại, lúng túng của cô, Văn nhủ lòng tránh cho cô ngán

ngại, cử chỉ xấu hổ quá trớn của mình. Anh hỏi nhẹ nhàng khi chuyển qua ngồi đối diện cô

- Tôi làm Quân sợ à

- Không có. Đâu có

Quân cúi đầu lau bàn tay kia. Thật ra nói sợ thì quá đáng nhưng Văn có một vẻ gì đó khiến cô phải dè chừng và bối rối. Nhất là ánh mắt anh nhìn đắm đắm vào cô này giờ. Nó làm cho má cô nóng bừng mặt cả tự nhiên

Khi đã lau sạch đôi bàn tay, Hạnh Quân nhìn kinh hãi cái khăn tay của Văn, cô ấp úng

- Xin lỗi, tôi làm dơ khăn của anh rồi

Mắt không rời khỏi cô, Văn cười nhẹ.

- Không sao, chỉ là chiếc khăn tay thôi mà

Hạnh Quân thở ra, phải tìm cách ngăn chặn thái độ lẩn tránh ánh mắt có điện của anh chàng thôi, cô không muốn mình bị động mãi

Lấy sự tự chủ... cô ngẩng lên

- Đây, đừng mãi nhìn tôi như thế chứ? Anh có biết là ánh mắt anh làm gai ốc tôi nổi lên hết rồi không

- Vậy à? – Văn nhướn mày, thâm hài lòng với lời tự thú của Hạnh Quân – Vậy thì tôi sẽ không dám nữa, chỉ thỉnh thoảng thôi, có được không

Hạnh Quân tròn mắt

đã không dám nữa thì sao lại còn chuyện thỉnh thoảng

Văn tỉnh bơ

- Ấy là tôi nói trước, dự phòng trường hợp tôi không thể chế ngự cặp mắt chiêm ngưỡng si mê của mình mỗi khi Quân dễ thương và xinh như lúc này

Trời ơi, khi này là mắt có điện, còn bây giờ lại là những câu nói, đủ làm Hạnh Quân nổi da gà

Anh chàng thật ngoan cố, dám gọi đúng về cái nhìn của mình trước cô Cô ra vẻ bình phẩm lời anh

- Đây, câu nói của anh dường như có phần trơ trẽn quá đấy

Văn cười

- Tôi lại không nghĩ vậy. Tôi cho rằng đó là sự thành thật, gọi đúng tên một sự việc, một cảm giác thì có gì đáng trách đâu. Tôi muốn biết mình đang si tình ai, tôi chỉ muốn em hiểu rõ điều này

Hạnh Quân lại đỏ mặt trước lối tán công chớp nhoáng của anh chàng

- Buồn cười nhỉ! Tôi và anh, cũng chỉ gặp nhau có mỗi một lần, tôi nghĩ anh nói những câu này hơi sớm đấy

- Tôi đang nói thật lòng mình

Hạnh Quân lắc đầu

- Còn tôi thì không hề có chuyện cú sét ái tình
đó là vì Hạnh Quân chưa biết được tâm trạng mong ngóng gặp lại
em của tôi như thế nào, sự chờ đợi, nôn nóng và rồi thất vọng của tôi
ngày hôm qua như thế nào. Cứ tưởng em sẽ đến, tôi cứ ra vào
không yên, tôi đã phải...

- Khoan đã - Hạnh Quân ngạc nhiên – anh đang nói cái gì vậy? Nghe
cứ như tôi có hẹn hò với anh mà lỗi hẹn vậy

Văn chép miệng

- Không hẳn là có hẹn, nhưng tôi đã nghĩ nếu em đến, tôi sẽ gặp
được em

Hạnh Quân cau mày

đừng xưng em với tôi một cách lẩn lút, lậm dụng như thế nếu
không muốn tôi bỏ về ngay lập tức

Văn nhượng bộ lắm bầm

- Thôi cũng được, tôi sẽ gọi thế những khi...

- Không có khi nào cả – Hạnh Quân phát cáu – bây giờ anh có chịu
giải thích rõ ràng cho tôi hiểu không? Tôi vẫn chưa hiểu ra anh đang
nói về cuộc gặp mặt nào

- Thì là buổi tiệc sinh nhật ba tôi ngày hôm qua đó thôi

- Tiệc sinh nhật hôm qua?

Cô nhăn mặt suy nghĩ rồi chợt nhớ ra

- A, sinh nhật của thầy Bình

Cô nhìn kỹ Văn

- Anh là ... con thầy Bình

Văn gật đầu như để trả lời. Anh hỏi

- Tại sao Hạnh Quân không đến

Cô cười

- Nhưng tôi đã chuyển lời xin lỗi đến thầy rồi. Tôi có việc gấp không
thể đến được

- Việc gì mà gấp đến vậy – Văn cố hỏi tiếp

Đã định trả lời, nhưng Hạnh Quân ngừng lại. Chuyện mẹ của Du
uống lộn thuốc cô đến giúp Du đưa bà đi khám không là bị mất gì mà
phải giấu giếm, nhưng có lẽ cần phải tận dụng mọi cách triệt đi cái
kiểu hời dòn một cách gần như trách móc này. Cô bé nói giọng lãnh
đạm

- Chuyện riêng của tôi, anh muốn biết mà làm gì

Văn tiu nghỉu

- Hôm qua, tôi cứ chờ mãi

Thấy Hạnh Quân làm thinh anh chàng bèn chuyển tông

- Khi cô bạn học đem gói quà của cô đến cáo lỗi, ba tôi mới nói ra. Thật ra ba tôi định báo tin mời cô cộng tác ngay trong bữa tiệc đó chứ không phải trong lớp sáng nay đâu. Nếu cô có, tờ báo sáng nay chắc chắn sẽ có ảnh của cô đứng cạnh ba tôi trong trang tin nghệ thuật rồi

Hạnh Quân nhún vai

- Tôi vui vì được tham gia tổ chức buổi triển lãm, tôi không để ý đến việc lên báo hay lên đài đâu

Văn nhìn cô ngạc nhiên

- Hạnh Quân nói thế là chưa đúng đâu. Đã bước vào lãnh vực văn hóa nghệ thuật, nếu cô không tranh thủ chút tiếng tăm thì khó có sự nghiệp vững chắc trong nền văn nghệ đầy vinh quang ấy. Buổi tiệc sinh nhật của ba tôi có khá nhiều nhân vật trong giới thượng lưu và còn nhiều các họa sĩ, điêu khắc gia nổi tiếng, sẽ là một điểm ưu cho sự nghiệp của cô sau này nếu được ba tôi giới thiệu một cách long trọng trước mặt mọi người

Hạnh Quân nhăn mặt

- Tôi vào trường mỹ thuật vốn chỉ vì yêu thích. Vấn đề mà anh nói giống như bao người đã nói với tôi trước đây chỉ có điều... tôi thấy dường như nó làm mất đi sự hứng khởi và sáng tạo nghệ thuật. Văn như chừng lại một chút khi nghe cô nói, làm cô phải hồi

- Tôi không nói đúng ư

Văn lắc đầu

- Không, Hạnh Quân nói đúng chứ, cũng như ba tôi vẫn bảo người làm nghệ thuật chân chính thì không thể tính toán, thực dụng. Tiếc rằng tôi luôn là thằng tỉnh táo và thực tế

Cô nhìn anh chưa hiểu hết ý, anh nhún vai nói thêm

- Cho nên việc không theo đuổi nghề nghiệp của ba tôi cũng làm ông buồn không ít

Hạnh Quân vỗ lể

- Hèn gì lúc Trung Hà bảo tôi học mỹ thuật, anh có thái độ là lạ. Tôi cứ tưởng anh không tin

Văn cười, nói lảng đi

- Sao lại không tin, chuyện tôi không tin chính là số tuổi của Hạnh Quân thôi

- Cái gì? – Cô tròn mắt – Tuổi thật trăm phần trăm đó. Mà nhắc lại tôi mới nhớ hình như anh thua tôi những hai tuổi. Đồi tống gọi bằng chị là vừa rồi đấy chú em

Văn trề môi

- Còn khuya. Cô có nhớ truyện Thúy Kiều, Kim Trọng không? Ông bà

ta vẫn nói “nhất gái lớn hai, nhì trai lớn một” mà

- Sức mấy – Hạnh Quân phùng má tính cãi nữa

Chợt Văn đưa tay lên môi suýt khế

- Gì vậy? – cô tò mò hỏi nhỏ?

Anh vẫn không đáp mà ngó cô tròn tròn. Đợi đến lần hỏi thứ ba, anh mới thắm thì trả lời

- Không có gì, chỉ tại lúc này Hạnh Quân xinh quá

Mặt Hạnh Quân lại đỏ rần lên, cô bối rối cúp mắt xuống

Cho dù chưa xác định lòng mình trước sự tán tỉnh thần tốc của anh chàng, nhưng vẫn cảm thấy thẹn và lằng lằng với cảm giác mới mẻ này. Cô không biết các cô gái lần đầu nhận ánh mắt say đắm si mê của người lạ có cùng cảm giác như cô không. Đó có phải là một bắt đầu của tình yêu?

Hạnh Quân chợt ngưng ngưng với chính mình. Suy nghĩ vơ vẩn quá! Có lẽ chỉ là vài giây phút lãng mạn mà thôi

Ở phía đối diện, Văn vẫn chú mục ngắm nhìn cô. Anh ước gì có thể biết được cô đang suy nghĩ về anh như thế nào trong đầu.

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 16

Du đưa Hạnh Quân về đến cổng thì gặp xe ông Đức vừa chạy ra.

Ông không nhìn thấy anh và cô

Xe ông vừa rẽ ở cuối đường, Du cũng de xe sát cổng nhà

- Vào nhà em chơi không anh? – Hạnh Quân mời – Em sẽ chỉ cho anh hai bức tranh thủy mặc rất đẹp mà ba cho phép em treo tham dự buổi triển lãm từ thiện sắp tới

Nhớ lại vẻ mặt hăm hăm của ông Đức khi nãy, nên Du không muốn vào, anh cũng bảo cô

- Chắc anh theo em vào chào cô một tiếng thôi. Anh có hẹn với Tùng Bà Hạnh ngồi xem mục dạy nấu ăn trong TV. Bà cười khi thấy anh

- Chị bên nhà đỡ chưa?

Du cười

đạ cảm ơn cô, mẹ con chỉ bị lên tăng xông nhẹ thôi. Mấy hôm ấy có Ti Ti ghé đến đưa mẹ con đi bệnh viện kịp. Giờ đã bình thường rồi cô a.

Bà Hạnh gật đầu

- Vậy thì tốt quá. Nhưng bệnh về huyết áp cũng cần theo dõi kỹ mới được đó

Đạ con biết – Du trả lời – chỉ tại thỉnh thoảng con đi công việc vắng mặt một hai ngày. Cũng may là tháng sau ba con về rồi, mẹ con chắc cũng sẽ an tâm hơn. Còn trong thời gian này, chắc mẹ con phải phiền Ti Ti một tí

Bà Hạnh để dài

được rồi không sao. Con nhỏ Ti Ti ngoài việc học hành có làm gì đâu. Nếu con có đi đâu vắng, cứ nhắn nhỏ đến thay con đo huyết áp cho chị bên ấy.

HD lên tiếng cảm ơn bà. Sau vài câu hỏi thăm xã giao, anh chào bà ra về, lòng yên tâm vì nhà cô không có gì. Có lẽ chỉ là chuyện bực mình của riêng ông Đức mà thôi

Nheo mắt với Ti Ti thay câu chào, Du về

Bóng anh chỉ vừa khuất cửa, Hạnh Quân đã sà xuống bên mẹ.

- Mẹ Ơi

- Gì vậy Ti – bà Hạnh lại tiếp tục theo dõi màn ảnh TV

- mẹ – cô thì thăm

Bà Hạnh ngạc nhiên

- Gì vậy nhóc? Không để mẹ xem thử họ dạy làm món bánh táo thế nào à?

- Mẹ xem làm gì, bánh táo mẹ làm đã là ngon nhất rồi mà – cô nũng nịu Mẹ cô cười lắc đầu. Bà bấm tắt TV

- Chỉ giỏi nịnh mẹ Thôi được rồi, bây giờ thì có gì muốn nói, nói mẹ nghe xem

- Khi nãy con gặp ba lái xe ra – cô nói

- Ủ, thì sao hả nhóc?

Hạnh Quân ngần ngừ

- Có chuyện gì à mẹ.

- có chuyện gì là chuyện gì – bà Hạnh ngạc nhiên

Cô lúng túng

- con không biết chỉ tai. con thấy ba như không vui. Con cứ ngỡ ba mẹ có chuyện gì buồn

Bà Hạnh nhú mày

- Có chuyện gì buồn đâu?

Cô vội hỏi

- có lẽ con nhìn lầm. Vậy khi nãy lúc con sắp về, ba mẹ có bàn cãi chuyện gì không? Có phải vì con không? Vì con chưa hỏi ba mà đã vội xin nội triển lãm tranh của nội?

Bà Hạnh lắc đầu

- Không đâu. Ba mẹ đâu có la rầy chuyện của con – bà nhăn trán – chỉ có bàn chuyện công ty thôi
Hạnh Quân thở phào nhẹ nhõm
- vậy mà con tưởng....
Kéo cái gối tựa lưng cho mẹ, cô hỏi
- Có chuyện gì ở công ty hả mẹ.
Khoan khoái dựa vào chiếc gối nệm, bà Hạnh ngáp dài
- Có gì đâu con. Ba con hỏi mẹ vài thay đổi trong biểu diễn sắp tới, và đề nghị mẹ thử dùng Mai Tiên làm người mẫu chính
- Mai Tiên? – Hạnh Quân ngạc nhiên
Cầm lại cái remote, bà Hạnh lơ đãng bấm chọn
- Ba con cho rằng Mai Tiên là một cựu Á hậu tuy chỉ là Á hậu miền biển nhưng cũng có chút tiếng tăm, nếu Mai Tiên đứng vị trí chính sẽ gây ấn tượng cho mọi người hơn.
- Và .. mẹ đồng ý?
- Không đâu
- Ủa sao vậy mẹ – Hạnh Quân hỏi
Bà Hạnh quay lại véo vào mũi cô
- Học mỹ thuật mà không có cặp mắt bình phẩm sao con gái. Thời trang mùa đông đã phần vãi dày hoặc những biến tấu gilê hay áo vest, áo khoác. Thân hình Mai Tiên thì hấp dẫn trong những mục áo tắm hoặc áo ôm mùa hè thôi. Dáng Mai Tiên có hơi tròn trịa quá cho vai trò người mẫu. Con chỉ thử tưởng tượng trông vào hai ba lớp áo dày mùa đông, con nhỏ sẽ mập như bà mẹ mấy con mất
Hạnh Quân nghe mẹ phân tích tỉ mỉ mà thán phục kinh nghiệm nghề nghiệp của mẹ.
- Còn nữa, loạt áo mùa đông công ty thiết kế kỳ này chỉ toàn là màu sậm: đen, nâu đen, xanh đen và xám. Da Mai Tiên rám nắng cũng đẹp, nhưng mặc màu sậm vào sẽ tối lảm, làm sao bắt đèn được
- và vì vậy mẹ không đồng ý với ý kiến của ba – cô hỏi
Bà Hạnh gật đầu
- Ủ, tất nhiên là ba con cũng nghĩ đến sự thành công của buổi biểu diễn mà góp ý với mẹ, nhưng mẹ có kinh nghiệm về mấy vấn đề này hơn ba con. Mai Tiên quả là sáng giá khi ta cho con nhỏ ra mắt dân thành phố bằng vị trí chính trong lần đầu biểu diễn mùa hè vừa rồi. Á hậu miền biển mà mặc áo tắm thì tuyệt vời rồi còn gì. Con nhỏ đã rất thành công hôm đó. Còn kỳ này vai trò của nó sẽ khác đi đôi chút, sẽ là một người mẫu thường thôi
Hạnh Quân tò mò
- Vậy mẹ định chọn ai làm người mẫu chính chưa hả mẹ?

Bà Hạnh có vẻ phân vân

- Có Bích Lan và Kim Uyên. Hai đứa vừa trắng vừa thon dáng. Mẹ chưa quyết định hẳn

- Vậy mẫu chính cả hai người luôn cũng được mà mẹ – Hạnh Quân đề nghị.

- Mẹ cũng tính thế, nên sáng nay đã lên kế hoạch làm mẫu ni của hai đứa đó. Nếu chuyện phụ tá cho thấy con không quá bận bịu thì đến công ty góp ý giúp mẹ đi

đạ – cô cười – chắc chắn là mai con có mặt để giúp mẹ rồi. Việc ở triển lãm chỉ mới bắt đầu tổ chức, thầy chưa sai con làm nhiều đâu Bà Hạnh chợt nhớ ra

- Chút nữa thì quên mất. Ba con cứ dận đi dận lại là tranh của nội cho mượn treo triển lãm thôi đó nghe con. Hồi chiều nội có gọi điện đến, bảo có một bức nào đó không được bán, còn bức kia thì có thể và tiền thì quyền từ thiện luôn, ba con nghe nội tả mà chẳng biết bức nào là bức nào, nên bảo mẹ nhắc chừng con để lỡ bán luôn cả hai bức.

- vậy à mẹ – Cô suy tư một chút – Không biết là bức nào mà nội phải dận đi dận lại như thế nhỉ?

- Mẹ chẳng biết, có lẽ con làm theo ý ba là xong – mẹ cô bảo Hạnh Quân còn đang suy gẫm thì dì bảy đã bước lên

đi dọn cơm rồi, Hạnh với bé Ti vào ăn cơm đi

Theo mẹ vào phòng ăn, trong đầu Hạnh Quân còn lờn vờn một thắc mắc nhỏ. Gần đây ba cứ bỏ cơm chiều hoài. công việc làm ăn xã giao gì mà bận dữ vậy không biết

Thấy mẹ cô có vẻ mệt mỏi, cô dự định sẽ ráng nhín nhiều thời gian để phụ giúp mẹ một tay, chắc là mấy ngày nay mẹ làm việc mệt nhiều lắm - Nè, không gấp đồ ăn, làm gì mà thù người và cơm trắng vậy con gái

Hạnh Quân sực tỉnh cười toe với mẹ.

- Con đâu có làm gì, chỉ nghĩ thôi

- Nghĩ gì vậy

Cô cười liếng khi?

- Nghĩ là mẹ đã có con gái 22 tuổi rồi, vậy mà nhìn mẹ còn đẹp và trẻ quá chừng

Bà Hạnh ngượng ngùng nhưng cũng phải cười

- Nịnh mẹ vừa thôi cô, bông cải xào lòng gà, món mà cô thích nhất nè

Chìa chén đỡ lấy gấp thức ăn của mẹ gấp cho, cô nói

- Cám ơn mẹ Cũng nhờ con nịnh vài câu nên mẹ thưởng cho con

liền. Con sẽ biết ý, nịnh mẹ dài dài luôn nhé, mẹ chịu không
Mẹ cô lắc đầu cười, cô cũng cười theo, cả dì Bảy đang ở cạnh đây
cũng tùm tùm cười góp
Gian phòng ăn vắng bóng đàn ông, chỉ có ba phụ nữ, nhưng không
khí vẫn vui vẻ và đầy tiếng cười đùa

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 17

Lễo đẽo theo Bích Lan vào mấy gian hàng mỹ phẩm, Hạnh Quân
chán ngán
Đối với cô, mỹ phẩm không còn quá xa lạ nữa. Hôm trước mẹ cô đã
chỉ vẽ tỉ mỉ cho cô về cách trang điểm và sử dụng son phấn rồi,
nhưng bây giờ đến đây, cô vẫn thấy tối hoa cả mắt với những hộp,
chai lọ đủ kiểu dáng với đủ kiểu hiệu
- Nè nhỏ, mùi này thơm không
Bích Lan dúi mu bàn tay vừa xịt thử nước hoa cho Hạnh Quân ngửi.
Cô lắc đầu
- Quên là hôm nay Ti sờ mũi rồi
- Ừ hén quên mất...
Bích Lan đành....ngửi một mình. Cô ngửi đến mấy lần cuối cùng là
cám ơn rồi kéo tay Hạnh Quân đi qua gian hàng khác
- Nhỏ bị cảm không đến công ty chơi, vậy có đi học và đi phụ triển
lăm tranh gì đó để lây bệnh cho thiên hạ chơi không
Hạnh Quân phì cười
đi học thì tất nhiên phải đi rồi. Có ai bị lây bệnh không thì chưa biết,
còn việc triển lãm thì chắc phải hoãn lại một thời gian
Bích Lan nhìn cô
- Tại ba của Văn trở bệnh à
- Ừ thầy cứ nghĩ là nhẹ ai ngờ bác sĩ nói phải mổ?
- Vậy thì cho đến bao giờ mới triển lãm
Hạnh Quân lắc đầu
- Không biết, ai cũng muốn đợi thầy mổ xong sẽ tiếp tục. Bây giờ
ngưng lại để thầy yên tâm mà mổ?
Bích Lan huých nhẹ cô
- Này, hỏi nhỏ nghe, nhỏ với tay Văn ra sao rồi
Hạnh Quân lườm bạn

Bích Lan tiếp

- Giả vờ hả thì chuyện của hai người đó. Đừng nói với Lan là nhỏ không đến thăm thầy

- Thì cũng có thăm...

- Ờ thì đó – Lan cướp lời – Có thăm thì sẽ gặp Văn thường xuyên hơn chứ gì

Hạnh Quân cười nhe.

- Gặp thì cũng gặp thường, nhưng chuyện mà Lan muốn đề cập thì...

- Thì sao – Bích Lan tò mò

- Thì không có đâu

BI kéo tay cô vào quây bán nước

- Sao biết vậy bạn – cô hỏi khi gọi nước

Hạnh Quân nhún vai bặc bặc

- Ti không biết nữa, chỉ là cảm giác thôi. Đối với TI, Văn cũng rất tốt. Lãng mạn, và có vẻ thật lòng, đôi lúc anh chàng cũng làm cho Ti cảm động

- Rồi... sao nữa – Bích Lan háo hức hỏi

- Rồi.... Hết – Hạnh Quân cười – chỉ là những rung động thoáng qua, rồi thôi

Bích Lan tròn mắt

- Nhỏ có kết luận sớm quá chẳng? Có thể hai người chỉ là mới bắt đầu

Hạnh Quân hơi phân vân

- TI cũng không biết nữa, nhưng thực tình Ti cảm thấy Văn là một người bạn thì tốt hơn

- Tại sao? – Bích Lan ngạc nhiên

Hạnh Quân giải thích một cách mơ hồ

- Tại vì... cái kiểu cách si tình của Văn đôi khi làm mình choáng ngợp thật đấy, nhưng cũng nhiều lúc thấy... phiền quá chừng

- Trời đất! – Bích Lan kêu lên – Được yêu mà cũng than là phiền nữa sao

- Chứ sao không? Mà khổ nỗi càng ngày cái phiền dường như càng nhiều hơn, nhất là những lúc anh chàng lộ tính sở hữu và thực dụng ra

Bích Lan lắc đầu than thoe?

- Thôi được, vậy là chuyện này mình làm bà mai không được rồi.

Uổng quá

Hạnh Quân cười nói lảng

đừng nói chuyện mình nữa, kể chuyện Lan đi. Sao hôm bữa thấy Lan cãi lầy với Trung Hà vậy? Đã làm lạnh lại chưa

- Rồi, nhưng mà...

- Làm lành lại thì tốt rồi, còn nhưng mà gì nữa

Bích Lan thờ dài

- Uống nước đi rồi Lan nói cho nghe

Hai ly nước ngọt đã ở trước mặt cô từ lúc nào. Hạnh Quân nâng ly uống một hơi thật dài. Đã khát thật. Nãy giờ lang thang với bạn lâu quá, cô đã khô cả cổ. Khi đặt ly xuống, cô phát giác ra Bích Lan chưa đụng vào ly, mắt cô nhìn xa xăm vào những lượt người đi đi lại lại

- Chuyện gì vậy Lan – Cô ý nhị hỏi

Như chỉ chờ cô hỏi, Bích Lan nhìn cô và kê?

- Hôm trước tụi Lan gây gỗ, nhỏ biết vì nguyên nhân gì không

- Gì cơ

- Tại vì Lan phát hiện vết son đỏ trên áo TH

Hạnh Quân trở mắt

- Có chuyện đó thật à? Vậy.... TH giải thích sao

- Ảnh nói vì chen lấn vào cổng, có lẽ một khán giả nữ nào đó vấp ngã vào lưng

Hạnh Quân thờ phào

- Ủ, chuyện đó có thể xảy ra lắm. TH bây giờ cũng có chút tiếng tăm trong giới tre? Bích Lan cười buồn

- Nhưng nhỏ có tin không, cách đây mấy ngày mình lại thấy nữa. Cũng vết son màu đỏ, đỏ tươi, và lại ở trên cái áo vest trắng mình mua tặng anh trong ngày sinh nhật. Vai áo rất trắng, vết son in rõ ràng, như cố ý vậy. Nó làm mình tức điên lên được

- Rồi... TH bảo sao

Bích Lan lắc đầu chua chát

- Mình không hỏi nữa. Vì mình nghi ngờ rằng có hỏi cũng là thừa. Hôm trước khi giải thích, anh đã lúng túng mất một lúc, nhưng vì mình tin tưởng anh nên chấp nhận lời giải thích ấy

- Vậy bây giờ Lan ... - cô nhìn bạn dò hỏi

đúng vậy, bây giờ Lan bắt đầu nghi ngờ, Lan sẽ bắt đầu dò xét anh, nếu anh bắt cá hai tay lừa dối Lan....

- Lan sẽ làm gì? – Hạnh Quân hốt hoảng

Bích Lan nhếch môi cười

- Yên tâm đi nhỏ, mình và hấn bằng tuổi mà mình không cho ai xem thường và trên cơ mình đâu. Lan yêu TH thật đó. Rất yêu, và vì vậy cũng rất ghen, nhưng mình không ngu ngốc mà làm tổn hại đến mình đâu

Hạnh Quân ngần ngừ

- L đã nói thế thì Ti yên tâm rồi, nhưng bỏ phải suy xét cho thật kỹ

mới được. Trước đây, Ti cũng biết Lan từng bồ bịch một, hai người, nhưng chưa lần nào Ti thấy Lan đậm đà như lần này. Cần thận nhé Lan, đừng nóng tính quá, nếu chỉ vì làm lẫn mà nghi oan cho Hà để mất tình yêu này thì sẽ hối hận lắm

Bích Lan gật đầu bình tĩnh trở lại

- Nhỏ nói cũng đúng, Lan sẽ không hồ đồ mà tự làm khổ hai đứa đâu
Rồi cô cười

- Quên mất rủ nhỏ vô đây mua mỹ phẩm mà cứ đi lòng vòng rồi lại kéo nhỏ ra đây kể lể. Thôi quay trở vào trong ấy nhe

Hạnh Quân xua tay rối rít

- Ồi thôi thôi, cho Ti xin. Có đi mua cái gì thì Lan vào mua đi, mình muốn rả cẳng ra rồi đây nè. Cho mình ngồi đây nghỉ mệt chút xíu

- Thôi cũng được, vậy nhỏ tạm thời ngồi đây gọi đồ ăn đi, hình như sáng nay lúc Lan tới rủ đi, nhỏ chưa ăn sáng phải không? Cho nhỏ ăn sáng đó. Lan vào trong đó lựa dầu thơm và kem dưỡng da mới được. Đợi Lan chút xíu nhe

Hạnh Quân gật đầu mừng rỡ

- Ủ, Lan đi mua đi, Ti ngồi đây đợi

Khi Bích Lan đã khuất vào dòng người mua sắm, Hạnh Quân bắt đầu sắm soi gọi món ăn.

Hăng hái ăn hết tô bún chả giò thịt nướng và ly đậu đỗ bánh lọt béo ngậy. Xong, cô ngồi thở và lơ đãng ngó ông đi qua bà đi lại

Thời gian vẫn cứ trôi, Hạnh Quân bắt đầu sốt ruột. Cô chợt nhớ ra khi nãy Bích Lan bảo quay trở vào để mua dầu thơm

Trời ơi, từ sáng đến giờ cô và Lan đã đi hai, ba gian hàng xịt thử dầu thơm rồi. Con người ai cũng có hai cườm tay mà thôi, Bích Lan cũng vậy, cho nên cứ đi mà xịt, mà thử thì cho đến khi, mùi này pha lẫn mùi kia ra một mùi....tổng hợp kỳ cục, chắc là đến tối cũng chưa chọn được

Quân thở dài! Xui cho mình rồi, biết bao giờ cô nàng mới quay trở lại!

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 18

Nhìn theo dáng Hạnh Quân đứng lom khom chụp hình mấy đóa hoa đang xa, Tùng chép miệng

- Phải thú nhận cô em của mày đặc biệt thật

Hạnh Quân nheo mắt

- Sao đây? Câu nói của mày có nhiều ý nghĩa lắm đó. Đừng nói với tao là mới hơn một tháng quen biết Ti Ti mà mày...

Tùng vội vàng ngắt lời

đâu phải, đâu phải vậy, thằng quỳ! Ý tao chỉ là muốn khen cô em mày thôi

Du nheo mắt buông giọng

- Khen gì vậy

Tùng cố giải thích

- Thì là Ti Ti có nhiều ưu điểm về cá tính, cách nói chuyện cởi mở, vui vẻ, cách ăn mặc cũng vậy. Thoải mái, không gò ép cho dù ba của cô nhỏ làm nghề thời trang. Cho nên cũng không lạ khi mày chỉ mới gặp mặt vài ba lần đã nổi hứng nhận làm em gái. Cô bé đặc biệt thật đó

Du cười nhẹ nhõm

- Vậy là hiểu nguyên do rồi phải không

- Ừ

Tùng vỗ vai bạn thông hiểu. Dõi mắt nhìn “cô em” dễ thương, Du máy móc lôi gói thuốc ra. Cắm một điếu trên môi và châm lửa. Du lơ đãng suy nghĩ về những sự tình cờ đã qua

Cứ như là chuyện đùa khi mà anh đã hầu như quên bằng chuyện đi miền Trung, bà cô và cả tám hình một đứa nhóc gái sún răng, xấu ỉnh, thì anh lại tình cờ chạm mặt Hạnh Quân

- Suy nghĩ gì vậy – Tùng hỏi

Du tắc lưỡi kể cho bạn nghe những lan man suy tưởng của mình

- Mày không thể tưởng tượng được tao đã quạu như thế nào khi có người mắt nhắm mắt mở đụng văng bó hoa của mình, một bó hoa hồng thật to

Tùng nháy mắt

- Có thể tưởng tượng được chứ, mày cộc tính cũng có tiếng mà

Du cười

- Vậy đó. Vậy mà kỳ lạ xảy ra khi tao chụp kịp thủ phạm, nếu không có cô ngốc đó lao ra chụp lại bó hoa trên mặt đường. Hôm đó cổ lại mặc cái quần jean rách gối te tua, áo thun tầm thường. Vậy mà gây một ấn tượng khó quên đối với tao

Nhả một búng khói lên trời, anh trầm ngâm

- Và cũng là sự tình cờ khi tao gặp lại cô nhỏ lần thứ hai. Trong khi chung quanh mọi người ai cũng quần là áo lượt, chưng diện hết mình thì Ti Ti vẫn...

- Vẫn cái quần jean cũ mềm và cái áo thun ngắn cũn cỡn hở rún ra

chứ gì

Hạnh Quân vòng qua bên phải Du cắt ngang lời anh, cô dỗi

- Anh xấu ghê, ngồi đây nói xấu người ta

Du cười, vỗ vỗ xuống cạnh anh

- Ngồi xuống đi Ti Ti, chưa chi đã phụng phịu rồi. Anh chỉ kể chuyện quen biết em ngày trước thôi

Hạnh Quân trề môi

- Kể rằng lúc đó cũng y như bây giờ, em ăn mặc lố thời bụi bặm chứ gì

Du ngược nhìn trời thông thả nói

- Thì.... thật sự là vậy mà

Phá lên cười và né những cái cù léc vì ngượng của cô, anh xua tay

- Ê, khoan đã nhỏ ời, anh chưa nói hết mà. Anh còn nói....

Kiểu ngưng ngang khi nói của anh làm cô tò mò ngừng tay

- Anh còn nói gì nữa

Nháy mắt về phía Tùng như ngầm khoe với bạn rằng anh dư biết cách “chỉ huy” cô em, Du rồi rề rà

- Thì anh còn nói thêm với bạn anh là... ờ, tuy ăn mặc có bụi đời thật đấy nhưng nhỏ có một phong cách rất độc đáo, rất dễ thương làm cho anh cảm thấy có ấn tượng thú vị về em

Hạnh Quân ngẩn người nhìn anh miệng lẩm bầm

- Ấn tượng thú vị? Ấn tượng thú vị ư?

Không để ý câu lẩm bầm của cô, anh vuốt hai bím tóc của cô, bảo nhỏ?

- Sao nhỏ ? Anh “quảng cáo” nhỏ như vậy trước thằng bạn “đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi” của anh, có được quá không

Hạnh Quân đỏ mặt thụi vào hông anh, làm anh vừa cười vừa la

- Trời ời, người ta nói đúng lắm mà. Trên đời có bốn cái ngu, làm mai là một. Hèn chi, nhỏ không cảm ơn anh thì thôi lại còn đấm đá anh túi bụi thế này

Hạnh Quân gắt khế

- Ai mượn anh?

Mặt mày bí xị, cô quay đi chỗ khác, đưa lưng lại phía anh. Thấy vậy anh càng buồn cười

Cái kiểu giận dỗi của cô lúc nào cũng trẻ con và dễ thương như vậy, bảo sao anh không trêu già. Mẹ anh đã nhiều lần phải làm trọng tài phân xử, và lần nào anh cũng ngoan ngoãn nhận tội ăn hiếp em gái. Phạt tội anh luôn là phải dẫn cô đi ăn kem và thế là có dịp cho anh ngồi ngắm cô ... thoải mái.

Còn đang lan man suy nghĩ những kỷ ức dễ thương thì Tùng huých

anh một cái và hất mặt về phía Hạnh Quân với vẻ lo ngại. Du sực tỉnh, anh tăng hắng một cái và nghiêng đầu nhìn cô

Góc vai mảnh mai của cô để lộ cho anh thấy cặp môi đang bĩu ra, choan`g tay lên vai cô anh cười dịu dàng

- Này, cho anh xin lỗi đi Ti Ti, đừng có giận anh hoài thế. Anh đùa thôi mà

- Nhưng đừng đem em ra đùa thế chứ

Giọng ầm ức của cô làm anh giật mình

Chồm lên xoay cô lại, đôi mắt cô nhìn anh như trách móc, như hờn dỗi

Du ngẩn ngơ mất mấy giây, cuối cùng anh trầm giọng chân thành nói với cô

- Anh không ngờ mình đã đùa quá trớn làm em giận đến như vậy, anh xin lỗi

Không biết có phải ngượng ngập trước tình cảnh trước mắt mà mình cũng gián tiếp có dính líu mà Tùng lảng tránh đi. Cầm cái máy ảnh mà khi nãy Hạnh Quân mượn của anh, anh đành thơ thẩn đến bên mấy khóm hoa xa xa

Nuốt vội cơn tức vào lòng, Hạnh Quân cúp mắt xuống nhỏ nhẹ.

- Em chỉ...không thích anh đem em ra ghép đôi với ai thôi. Mai mốt anh đừng

Kịp hiểu ra, Du gật đầu lia lịa

được rồi, anh hứa. Sẽ không bao giờ anh đùa vậy nữa đâu

Về hối hả xin lỗi của anh làm cô hả dạ, cô nhõn miệng cười

- Tạm tha lỗi cho anh vậy, nhưng mà anh có chịu nộp phạt không

Du nhượng mắt

- Lại một châu kem ha?

- Thêm một phần bánh táo nướng nữa – cô vùi vỉnh – Tại hôm nay anh đùa ác hơn mọi bữa. Em phải tăng thuế phạt lên cho bỏ ghét

Du giơ tay lên chịu thua

- Vậy sao? Thôi cũng được. Vậy nhỏ định khi nào anh nộp phạt?

Hạnh Quân nghiêng đầu tính toán

- Hôm nay buổi chiều anh đi dự tiệc cưới gì đó của bạn anh rồi nè, chiều mai chắc được. Chiều may vậy

Du ngạc nhiên

- Ủa, Ti Ti nè, Hình như dạo này buổi chiều em rảnh à? Không phụ giúp cho cuộc triển lãm tranh từ thiện sao

Hạnh Quân dựa lưng vào gốc cây phía sau bắt chước anh, cô chép miệng

- Anh Du tệ ghê, em “thất nghiệp” cả tuần nay rồi bây giờ anh mới để

ý

- Thất nghiệp?

Cô cười giải thích

- Thầy Bình dự định tổ chức qui mô hơn nên đã quyết định dời cuộc triển lãm lại mấy tháng nữa, chờ thầy liên lạc với một số hội nghiên cứu hội họa Đông Phương ở nước ngoài và cả những hội từ thiện bên đó. Cho nên công việc ở đây tạm dừng chờ thầy về đã

- À thì ra là vậy

Hạnh Quân nói như tiếc re?

- Em thì đang nóng lòng khoe cho anh hai bức tranh của nội mà em đã xin cho treo triển lãm. Anh mà xem thử thì thấy tuyệt vời lắm

Du cười bẹo má cô

- Khen dữ vậy cô nương. Tranh gia bảo nhà cô, cô khen nức nở là phải quá mà

Hạnh Quân đỏ mặt chùi tay lên gò má lúng túng cãi anh

- Em... không có nói ngoa đâu. Hai bức tranh đẹp thật đó. Em đã chọn rất kỹ trong những bức tranh mà nội quý nhất

Loay hoay rút gói thuốc ra, rồi lại cất vào túi áo, Du lơ đãng hỏi

- Tranh gì vậy? Ai vẽ hả Ti Ti?

- Một bức là họa sĩ Minh Đạo, ông này trước đây có dạy trường em, cách đây cũng hai, ba chục năm rồi. Còn một bức mà em thích nhất là của bà họa sĩ Cúc Duyên. Bà ấy tặng nội em đấy

- Hả Cái gì? – Du giật mình

Câu nói gắt và vẻ hốt hoảng của anh làm cô lo sợ và ngơ ngác.

Chừng như ý thức được thái độ bất ngờ của mình, anh cố gượng dịu giọng hỏi

- Em vừa bảo là tranh của ai nhỉ Hình như.... người ấy nổi tiếng lắm thì phải

đúng rồi, bà ấy ngày xưa cũng nổi tiếng lắm, nổi tiếng ngay từ hơn ba mươi tuổi

Hít một hơi dài, cô nói tiếp

- Nhưng đã lâu rồi không thấy tranh của bà ấy nữa. Người ta bảo chắc bà ấy đã mất hay đi nước ngoài rồi

Du lăm lăm những gì không rõ, Hạnh Quân ngạc nhiên hỏi

- Anh nói gì cơ?

- À không có – anh đánh trống lảng – Tranh của bà ấy đẹp lắm à?

đẹp lắm anh ạ, đơn giản mà đẹp. Một đóa hoa cúc trắng rơi xuống dòng nước đang chảy. Màu sắc phối hợp rất hài hòa nhưng... - Hạnh Quân cố diễn tả – không hiểu sao có một vẻ gì đó rất buồn

- Buồn à

đá, đó là một cái buồn lạ lắm anh Du Và buồn hơn nữa là câu thơ ở một góc bức tranh với lời đề tặng

- Thơ viết như thế nào? – Du hỏi

đó là “Lạc hoa hữu ý
Lưu thủy vô tình”

Du nhíu mày lắm nhảm lập lại

- “Lạc hoa hữu ý
Lưu thủy vô tình”

đúng vậy – Hạnh Quân tiếp – bạn học của em thì nói rằng đó không phải là thơ mà là một câu thành ngữ của Hán Văn. Có nghĩa là hoa rơi có ý nhưng nước chảy vô tình

Cao hứng, cô còn diễn giải thêm

- Có lẽ bà họa sĩ ấy đã mượn ý của thành ngữ Hán Văn để vẽ nên bức tranh. Hoa cúc trắng tượng trưng cho người con gái. Vốn có tình ý nên thả mình xuống dòng nước. Nước tượng trưng cho người đàn ông lại quá vô tình, cứ chảy xuôi cuốn trôi đóa hoa đẹp

Thấy anh cứ thờ người suy nghĩ, cô thắc mắc hỏi

- Anh Du đang nghĩ gì vậy? Em nói không đúng à

Anh lắc đầu

- Không đâu Ti Tị Em nói đúng. Chỉ có điều, anh nghĩ bà ấy không chỉ mượn ý thành ngữ để vẽ minh họa bức tranh, mà mượn cả ý thành ngữ lẫn bức tranh để nói lên tâm tư của mình

Hạnh Quân trở mắt

- Sao anh lại nghĩ vậy

Sực nhớ lại anh lúng túng nói đại

- Thì tại.... khi này em đã bảo đây là tranh bà ấy tặng là gì. Anh ... không biết... thông thường tranh tặng là tranh tác giả gửi gắm tâm tư của mình vào đó

Hạnh Quân gật gù thán phục

- Cũng có lý – cô huých tay anh đùa – anh Du này, có khi nào dòng nước vô tình mà bà Cúc Duyên ám chỉ là ông nội em không nhỉ?

Du cười gượng

- Anh cũng không biết nữa

Cô cười giòn

- Em chỉ đùa thôi, chứ nghe nói ông nội lấy bà nội em khi tuổi còn trẻ lắm, chắc khó có chuyện liên hệ tình cảm và bà Cúc Duyên đó

Chợt cô chỉ về phía trước kêu lên

- Anh Du ơi xem kìa. Anh Tùng cứ cầm máy chạy theo con bướm đến đó kìa, nhìn tướng anh ấy mắc cười không?

Liếc nhìn về vô tư của cô, anh thở dài. Làm sao cô biết được bao

nhiều chuyện về cô mà có thể bắt nguồn từ bức tranh ấy, hay nói đúng hơn là từ mối liên hệ không có đoạn kết giữa bà Cúc Duyên và ông nội của cô. Làm sao cô hiểu được cái tên Hạnh Quân của mình lại được một bà già gần đất xa trời luôn nghĩ đến với sự hân học oán hờn.

Ngày đó anh không hiểu, nhưng bây giờ anh đã mang máng hiểu ra. Bà cô mà anh cho là lú lẫn không hề biết mặt Hạnh Quân, cũng không có liên hệ gì với cô. Có chăng là với ông nội cô, người mà bà đã tặng bức tranh đầy ngụ ý đó.

Phải rồi, chắc là khối tình u uẩn đời thanh xuân xa xưa đã sâu đậm đến nỗi không thể nào bà Cúc Duyên quên được. Nhưng, nếu đã là thời xa xưa, tại sao bà không gặp ông để bày tỏ, hay có những hành động gì khác để bộc lộ tình yêu của mình cho đúng với tính cách nóng nảy của mình. Nếu chỉ tặng một bức tranh với lời đề ngắn gọn trách móc một cách ý nhị như vậy thì sao lại dẫn đến sự thù hận được nuôi dai dẳng đến đời con cháu hôm nay?

Lần quần với những câu hỏi trong đầu, Du nhìn qua Hạnh Quân, cô đang ngấm say sưa mấy ông luống tuổi chơi đá cầu dưới bóng cây bàng kia. Đôi má bầu dễ thương, ánh nắng lẻ loi qua tán cây rậm trên đầu hắt vài đốm sáng lên đôi gò má ấy, Du có thể thấy rõ những ánh tơ trên da thịt mịn và mềm mại. như thế nào.

Một đôi lần nào đó anh đã chạm tay vào đôi gò má ngây thơ ấy, cảm giác tuyệt vời, êm ái làm anh liên tưởng tới lụa mát, tới gió xuân man mát.

Vẫn hứng thú theo dõi trận đá cầu ngoạn mục trước mắt, Hạnh Quân không hề hay biết “ông anh” của cô đang thả hồn đi hoang, thả mắt với những xúc cảm lãng mạn khó ngờ.

Cô vẫn vô tư không nhìn lại, thì Du lại vẫn đắm mình vào cơn mộng du của riêng mình.

Chưa bao giờ cô gần anh đến thế, và cũng chưa bao giờ anh có dịp ngắm cô kỹ càng đến thế. Bím tóc của cô cọ vào cổ anh nhồn nhột, anh cũng chẳng màng nhấc ra.

Nếu như đôi gò má bầu mịn màng và bím tóc thắt gọn làm cô ngây thơ như trẻ con, thì đôi môi hơi bĩu ra của cô lại tròn đầy mang dáng vẻ của một cô thiếu nữ. Đôi môi cô đẹp quá, hồng nhạt mà tươi tắn quá chừng. Ước gì anh có thể....

Như có một luồng điện chạy suốt sống lưng Du làm anh giật mình sợ hãi. Anh đang làm gì thế này? Tại sao lại có giây phút mê đắm như vậy xảy ra.

Và rồi với linh tính bén nhạy vừa trở về tâm trí. Du đưa mắt tìm Tùng.

Hắn đang trước mặt anh. Sững người nhìn anh trân trân như đã quan sát từ nãy đến giờ. Ánh mắt hắn vừa nửa lo sợ, nửa trách móc. Hắn đã kịp phát hiện ra rồi

“Tao không muốn như vậy đâu. Tao không biết tại sao lại có thể buông trôi suy tưởng một cách quái gở như vậy. Tao thực sự không bao giờ muốn làm thương tổn Ti Tị Tao không biết chuyện gì đã xảy ra cho tao nữa. Tao không biết ...” Bao nhiêu điều muốn phân giải với Tùng, với đôi mắt như phân chứng của nó vậy mà Du không thốt được nên lời. Anh quay đi né tránh

“Chuyện gì xảy ra cho mình vậy?” Anh u mê tự hỏi

Không thể nào. Không thể nào đâu. Điều đó Tùng lo ngại và cảnh tỉnh mình không bao giờ là sự thật. Mình chỉ quý mến Ti Ti như một đứa em gái hồn nhiên trẻ nít. Mình chỉ biết Ti Ti không hề muốn gặp cô gái có cái tên Hạnh Quân nào đó. Chuyện thừa kế và điều kiện nghiệt ngã hôm nào mình đã coi là trò đùa, là lối bịch. Không thể nào chuyện ấy như ma ám ảnh tâm trí mình cho đến hôm nay. Không thể!

- Chuyện gì vậy anh Dủ Anh nhức đầu à? – Hạnh Quân kêu lên khi quay lại và phát hiện trạng thái khác lạ của anh

Up mặt vào đôi bàn tay, anh cố trấn tĩnh, Hạnh Quân sờ trán anh lo lắng

- Anh sao vậy? Mồ hôi tuôn ra nhiều quá, anh làm sao vậy nè?

Quay tới quay lui, cô nhìn được Tùng vẫn còn chôn chân đường trước, cô mừng rỡ gọi anh

- Mau anh Tùng, anh Du sao nè. Chắc trúng gió rồi. Anh lại giúp em....

Du kịp ngẩng lên sau khi hít một hơi thật dài cho bình tĩnh lại

- Anh không sao, Ti Tị Anh đâu có bị gì đâu

- Không phải đâu chắc anh bệnh rồi, khi vừa qua em thấy anh gục đầu, mồ hôi tuôn nữa, em sợ...

- Anh không sao rồi. Thật mà Ti Ti

Gỡ đôi tay lo lắng cứ sờ thăm dò lên trán của cô, anh cố tình lẩn tránh luôn ánh mắt Tùng

- Anh Du không sao thật hả – Hạnh Quân còn có vẻ quan tâm hỏi nữa – Thật – anh gay gắt – Sao em cứ rối lên thế?

Mở mắt to nhìn anh. Hạnh Quân hơi ngạc nhiên chuyển sang giận dữ. Cô la lên

- Anh làm gì nạt em ghê vậy? Thấy anh có vẻ bị choáng em lo cho anh. Tại sao tự dưng nạt nộ người tả Anh không thích em lo cho anh chứ gì? Được rồi, vậy thì mặc anh

Cô chưa nói hết ý thì Du đã như nổi khùng. Anh đứng lên quát lớn

- Trời ơi, làm ơn để tôi yên. Có phải cô cũng như bà ấy, cố tình làm tôi mệt mỏi đến phát điên lên không?

Tiếng quát của anh thật dễ sợ, những người rải rác trong công viên rộng lớn đều ngoái lại nhìn họ. Khung cảnh thiên nhiên đẹp đẽ và thanh tịnh đã bị âm thanh của Du khuấy động

Hạnh Quân ngơ ngác, sững sờ nhìn anh, để rồi cuối cùng, cô mím môi đứng dậy, quay người bước đi

Du nhìn theo đôi vai run run, bước chân chệch choạng của cô. Có một tiếng nói nào đó trong tim bảo anh mau chạy theo giữ lấy cô, mau xin lỗi cô, mau dừng lại cơn nóng giận vô lý của mình. Tiếng nói đó mạnh mẽ và cứ thôi thúc mãi. Vậy mà, cuối cùng anh vẫn đứng sững ra đó, trơ mắt ngó cô đến khuất sườn dốc phía xa

Tùng bên cạnh vỗ vai anh khẽ nói

- Vậy cũng được – hần thở dài – cứ như là chưa bao giờ quen biết, gặp gỡ cô gái đó, mày sẽ thấy không còn áp lực nặng nề nữa. Dừng lại kéo muộn. Dõi mắt theo hướng nhìn của anh, Tùng chép miệng

- Tức giận vì tự ái vẫn còn tốt hơn là....

Du rùng mình. Đột nhiên anh nhớ lại những giọt nước mắt van lơn, những kẻ lẻ nuối tiếc của cô gái ngày trước khi anh dừng dừng quay bước

Không! Anh không bao giờ muốn thấy cô phải rơi nước mắt. Tùng nói có đúng không?

Có thật đây là cơ hội để dừng lại?

Không giải thích, không xin lỗi là có thể dừng lại, là có thể để đôi bên đều yên ổn, là có thể quên một cô gái nhỏ để thương có cái tên kép Hạnh Quân – Ti Ti?

Có thật quên được không?

Liệu anh có thể quên được những tình huống kỳ diệu đưa đẩy anh và cô gặp gỡ và kết thân?

Liệu có thể quên được khóe mắt tinh nghịch, nụ cười tươi tắn hồn nhiên mà anh đã xem như thân quen từ độ nào?

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 19

Uống một vài ly với bạn cũ cũng là khách hàng kỳ cựu đối với siêu thị

của gia đình, Du cảm thấy hơi lằng lằng. Đang định tìm cách cáo từ về sớm thì anh thoáng thấy hai bóng dáng quen thuộc đi dọc hành lang hẹp phía trước và rẽ vào một trong những phòng karaoke hai bên

Nhìn theo hướng mắt của anh, người bạn vỗ vai anh cười đáng khá khá chứ, phải không? Nghe nói là Á hậu gì đó. Bộ lọt vào cặp mắt săn lùng người đẹp của anh rồi ha?

Du cười gượng

- Không đâu, chỉ có điều....hơi lạ một chút. Bộ họ là khách quen của anh à? Sao biết cô ta là á hậu

Anh bạn gật đầu

- Ừ, khách quen. Còn biết là Á hậu thì mấy cô nhân viên của tôi xì xào tôi nghe được thôi. Nhưng hình như chỉ là Á hậu miệt tỉnh thôi Huých khế vào tay anh, người bạn nháy mắt

- Chắc cha nội đó có công kéo em lên thành phố nên làm phao cho em luôn. Cặp này cũng hay tới đây, tới là vô phòng luôn cho tới khi về, chả bao giờ chường mặt ra ngoài quầy ngồi chơi. Chẳng biết hát hò gì mà chỉ có hai người, chán chết

Thấy vẻ dăm chiêu của Du, anh bạn chợt dạ hỏi khế

- Sao vậy? Bộ anh có quen với họ à

Du ậm ừ không đáp

Dĩ nhiên Mai Tiên thì anh dư biết, nhưng người đàn ông ôm eo cô thật tình tứ đó, có nằm mơ anh cũng không ngờ là ông Lê Hòa Đức, ba của Hạnh Quân

Cũng là đàn ông, mà lại từng bị xem là bay bướm, đào hoa, nhưng mãi cho đến bây giờ anh mới chán ngán nhận ra rằng đàn ông quả thật rất vô tình vô nghĩa

Ông Đức là người có sự nghiệp đang trên đà thăng tiến, có danh vọng khá tốt trong xã hội, và nhất là có người vợ vừa đẹp vừa tài năng, bao năm sát cánh cùng ông lập dựng sự nghiệp. Bà Hạnh vừa khéo léo vừa giỏi giang vậy mà ông lại gan góc một cách mù quáng, đi lén lút vụng trộm với cô người mẫu mới của công ty. Chắc ông chưa hề nghĩ đến chuyện sẽ như thế nào khi sự việc đổ bể?

Du nhăn mặt thở dài, gia đình Hạnh Quân đang yên ấm, hạnh phúc, lẽ nào đang đứng trước nguy cơ tan nát? Chỉ vì cô nàng Á hậu có cái đầu rỗng tuếch Mai Tiên ư? Thật là không đáng chút nào

- Có tâm sự à? – Người bạn tò mò hỏi

Du lắc đầu cười nhe.

- Không, tại mấy ly Martini của anh đó mà, chắc là... tôi phải về thôi, không thì chút nữa gục trước quầy bar của anh thì xấu hổ chết

Anh bạn cười vang thông cảm. Ra đến bên ngoài, gió đêm mát rượi làm anh tỉnh táo đôi chút, nên chạy lòng vòng phố xá
SG chiều thứ bảy người xe lao xao dày đặc, hàng quán sáng rực ánh đèn. Du không ngắm người, cũng không ngắm phố, lòng anh nặng nề một âm thanh mà anh muốn thoát ra, một tên người mà anh muốn gọi

Phát hiện sự vụng trộm của ông Đức và Mai Tiên chỉ làm anh bất ngờ nhưng từ đó lại nhắc nhở anh một bóng dáng khác mà anh cứ ngỡ gần tuần lễ trôi qua có thể quên được

Chính anh cũng không thể ngờ để quên đi dáng dấp nhỏ bé, nu cười trong trẻo ngây thơ đó là khó khăn đến như vậy. Suốt cả tuần nay, anh vui đầu vào công việc né tránh thắc mắc của mẹ mình khi không thấy cô ghé lại. Và cái khó cho anh nhất vẫn là cố gắng không đến gần điện thoại, để không kiểm được lòng cảm máy lên nhấn số đã thuộc lòng

Nhưng bây giờ anh mới biết thật ngu ngốc. Anh chỉ tự lừa gạt mình thôi. Có thể nào anh quên được cô gái ấy, người mà anh tự lảng tránh phút xao động trong lần quen biết đầu tiên, anh đã tự phỉnh phờ mình rằng xem cô như một cô em gái

“mày ngu ngốc quá Du ời” Nghiến răng tự nguyện rửa mình, anh quyết định thật nhanh như sợ khoảnh khắc muốn sống cho thật với mình sẽ qua đi, để nhường chỗ cho lý trí khô khan với những trách nhiệm và rào chắn vô lý

Đánh tay lái vòng xe quay trở lại, không biết men rượu hay cái quyết định đột ngột này làm anh hưng phấn hẳn ra

Gió bạt tóc anh, xô lệch cà vạt, anh mặc kệ Anh sắp gặp lại Hạnh Quân, mọi việc tầm phào ấy có hề chi đâu

Phúc kiên nhẫn đứng gõ vào cánh cửa phòng Hạnh Quân nài ni?

- Nhỏ Ti ời, nhỏ Ti! Em làm ơn xuống tiếp anh Du đi. Người ta ngồi chờ em này giờ kìa. Chẳng lẽ cứ bắt anh ngồi nói chuyện vãn vơ như mấy lần trước sao

Cửa phòng vẫn đóng im ỉm. Có tiếng cô vọng ra

- Em không xuống dưới đâu, anh Phúc bảo với anh giùm em là em ngủ rồi

- Ngủ rồi? Mới hơn mười giờ mà ngủ cái nỗi gì, có ma mới tin cộ Thôi đi cô nương ời, cô giận cái ông anh kết nghĩa kết tình gì của cô thì xuống dưới đó mà gây gỗ, mà la hét đại đi, chứ cứ đẩy cái thằng anh họ là tui đây đứng mũi chịu sào hoài chán quá chừng. Tui còn chưa lau chùi cái máy săn hình của mình kìa. Hôm nay chụp cảnh làng chài, hơi muối mà lọt vào hư ống kính với máy móc của tui thì khổ

lắm

Còn đang ta thán đông dài thì tiếng của phòng bên cạnh xịch mở làm Phúc im bật

Bà Hạnh bước ra mặt mỗi hỏi anh

- Sao mà đứng đây kể lể vậy con

Phúc lật đặt phân búa với bà dì của mình

- Tại nhỏ Ti nè dì. Anh Du mấy ngày nay rồi cứ ghé tìm nó, mà nhỏ Ti không biết có giận đối gì anh không, cứ đóng cửa trong phòng hoài hông ra tiếp. Nên con đang... thuyết phục nó. Con biết dì đi Nha Trang mới về cũng mệt lắm, con không cố ý làm rộn dì đâu

Bà Hạnh khoát tay cười

- Không sao đâu, dì đâu có la rầy con. Con về phòng nghỉ đi. Chuyện con Ti để dì bảo nó cho

Đợi Phúc đi rồi, bà hắng giọng và gõ nhẹ cửa

- Ti ơi, mẹ đây

Đang ngồi thờ người trên giường. Hạnh Quân nghe tiếng mẹ gọi, cô hốt hoảng bật dậy ra mở cửa

Quan sát cô một lượt, bà cười

đu nó đến nãy giờ kìa, con xuống gặp nó đi

Hạnh Quân lúng túng

- Mẹ Oi, con... con thấy hơi chóng mặt, con muốn nằm một lát, chắc con... không xuống được đâu

- Con bệnh thật à? – Bà Hạnh hỏi

Lỡ nói dối, cô phải theo luôn

đạ thật. Con ... con nhức đầu

- Vậy con uống thuốc chưa

đạ rồi mẹ, con mới uống xong

Bà Hạnh chép miệng

- Mẹ mới đi vắng có mấy hôm mà con lại không chịu cẩn thận để bị bệnh rồi. Chắc tại ra nắng không đội nón nữa đây mà

Hạnh Quân gật đầu lia lịa

đạ phải đó mẹ, con quên

Bà Hạnh cười thản nhiên nói

- Vậy được rồi, con vào nghỉ đi, khỏi xuống dưới

Hạnh Quân chưa kịp mừng vì thoát nạn thì mẹ cô đã nói tiếp

để mẹ bảo Du nó lên thăm con là được rồi

Chưa nói dứt câu, bà đã quay lưng xuống dưới nhà, Hạnh Quân

muốn ngăn mẹ lại, nhưng không có nào để ngăn. Chuyện giận hờn

kia nếu kể ra thế nào cả Phúc lẫn mẹ cũng cười bảo rằng cô trẻ con,

rồi là về phe của Du mất thôi. Cô đâu thể nói thật nguyên do nào cô

giận anh đến độ mấy ngày nay tránh mặt không tiếp
Nếu như hôm trước, khi cô tức giận cơn nóng tính vô lý của anh bỏ về, anh chịu đến tìm cô thì có lẽ sẽ chẳng có gì xảy ra. Cô vốn là đứa con gái lành tính, dễ tha thứ mà

Nhưng chuyện không đơn giản như vậy, anh đã không đến xin lỗi cô, cũng không đến trường đón cô như mọi lần, thậm chí không cả điện thoại cho cô Gần một tuần lễ ra vào ám ức, cơn giận của cô ngày càng tăng

Anh đối với cuộc sống thường nhật của cô đã trở nên quen thuộc và thân thiết quá. Nhớ anh nhiều chừng nào, cô lại càng giận anh nhiều chừng ấy

Nhớ đến nỗi đến ngày thứ năm, cô đã dẹp bỏ tự ái gọi điện đến nhà anh. Mẹ anh nhắc máy vui mừng khi nghe giọng cô, bà bảo anh vẫn ở SG có đi đâu xa xôi đâu, anh vẫn làm việc và cùng Tùng đi suốt chiều tối

Hậu quả của cú điện thoại gọi đi đó làm Hạnh Quân càng tức đến phát khóc lên được. Cô cứ nghĩ, nghĩ mãi. Vẫn vợ trong đầu một câu hỏi mà không có ai có thể trả lời, tại sao anh không đến gặp cô nữa? Chẳng lẽ vì những đôi co một cách lằng xẹt như vậy mà anh không có muốn có cô em gái lạnh chanh như cô nữa?

Chẳng lẽ anh đã phát ngán khi cứ mãi có cô kè kè một bên, không thể phát huy sở trường đào hoa của anh? Hay còn vì nguyên do nào khác

Rồi suy tưởng của cô lại dẫn đến Tùng và sự xuất hiện của anh lúc gần đây

Cô biết họ là bạn thân, nhưng từ khi có Tùng trở về, Du có vẻ gì đó hơi khác lạ, còn anh chàng Tùng thì cứ im thin thít, chẳng nói chẳng rằng như có điều gì đó bí mật ghê gớm lắm vậy. Một đôi lần cô còn bắt chợt phát hiện anh ta lặng lẽ quan sát cô và Du đùa giỡn đầu vớ mồm với nhau

Có phải là anh ta chẳng? Nguyên nhân gây chia rẽ tình cảm thân quen của Du và cô là anh ta?

Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ và cửa phòng vụt mở làm Hạnh Quân giật mình. Du đứng trước cửa phòng cô Vóc dáng quen thuộc có lẽ gây đi một tí trong chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt.

- Anh vào được chứ Ti Ti?

Cô quay đi không trả lời. Giọng anh trầm trầm nhẹ nhàng. Chỉ có anh gọi cô là Ti Ti, nghe êm ái và ngọt ngào như vậy

Không thấy cô trả lời, Du chậm rãi bước vào

- Anh đến để làm gì? – cô hỏi cộc lốc

- Anh muốn gặp em

- Còn em thì không muốn gặp anh Du nữa – cô nghe giọng mình run run

đừng vậy mà Ti Ti, cho anh xin lỗi em. Lỗi ở anh

Cô lắc đầu mím môi nói nhanh

- Em nói thật đấy, Em không muốn gặp anh Du nữa đâu. Anh Du về đi

Ngược với câu nói dối hờn của cô, anh lại bước đến và ngồi xuống giường

- Mẹ em nói em không được khỏe, em bị bệnh à

Tay anh giơ lên định sờ trán cô, bị cô gạt phắt đi

- mặc kệ em, anh Du về đi, để em yên

Du cau mặt

- Anh muốn hỏi thăm em. Sao em cứ một hai tránh mặt, đuổi anh về hoài vậy

Tự dưng Hạnh Quân đâm chương, cô cau gắt

- Phải, em có tính như vậy đó. Em mệt lắm. Em muốn được nghỉ ngơi. Anh Du đừng phiền em nữa. Sao anh cứ....

Du quắc mắt cắt lời cô

- Làm phiền em à? Em bảo rằng anh làm phiền em? Em dám nói như vậy

Còn định ương ngạnh cãi lại anh, thì đôi vai của cô bị anh chụp lấy và xiết mạnh. Giọng anh đầy phần nộ.

- Anh làm phiền em hay em làm phiền anh. Cả tuần rồi anh không yên được. Làm việc gì cũng quên trước quên sau. Anh cố gắng mà rồi cũng đành thua cuộc. Chấp nhận tất cả, anh đã tìm đến đây mong mỗi gặp được em. Vậy mà em cứ lần tránh anh. Tại sao vậy chứ? Em bảo anh làm phiền em ư? Chính em làm phiền anh thì có. Em làm rộn anh khi làm việc, quấy phá anh đến mệt mỏi cả những giấc ngủ trong đêm. Không gặp được em, anh càng muốn điên lên mà vẫn cố kềm lòng. Hành hạ anh như vậy mà em còn chưa vừa ý sao

Đôi vai cô đau nhói trước những cái lắc mạnh của anh, đầu óc cô lùm bùm, nghe mà chẳng hiểu thấu những gì anh nói. Cô chỉ còn biết ngơ ngác, hoảng sợ nhìn anh.

Anh hiện giờ trông kỳ lạ quá, đôi mắt của anh như có lửa nung nấu dữ dội. Giọng anh khàn hẳn đi với những câu nói gấp rút, giận dữ

- Em bảo anh về đi ư? Anh đã chờ mấy hôm rồi. Khó chịu, bức bối lắm. Bây giờ đã gặp được em đây, có điều gì bất được anh rời đi nữa. Anh không ngu ngốc thế đâu, em có biết không

Rồi như nhìn vào đôi mắt nửa sợ hãi, nửa ngây ngô như không hiểu

kip lời của cô, anh vụt im bật

Chỉ khi ngồi thật gần, đối diện với cô như thế này, soi mắt mình vào đôi mắt mở to của cô, anh mới đầu đốn hiểu rằng mình đã thật sự vướng vào tình yêu rồi. Anh yêu cô gái nhỏ nhắn có cái tên Hạnh Quân đầy ám ảnh này tự bao giờ, anh không biết. Chỉ biết rằng mình đã thật sự biết đau khổ, thật sự biết lo sợ nếu không có được cô bên mình. Và còn lo sợ hơn nếu chỉ vì những chuyện vu vơ mà anh mất cô. Cô có hiểu những gì anh nói không? Cô có hiểu những gì anh chưa nói ra, những điều mà chỉ nghe và hiểu thấu khi đồng nhịp đập quả tim?

Cô chưa hiểu. Anh đau buồn nhận ra như vậy. Cô chưa hiểu rằng con người hời hợt với tình yêu như anh mà lại bị đốn ngã vì một tình yêu. Cô chưa hiểu rằng anh không muốn cô là cô gái nhỏ nữa, mà là một vị trí hạnh phúc trọn vẹn khi có cô bên cạnh. Cô chưa hiểu và có thể sẽ không hiểu

Nỗi lo sợ mất cô, nỗi lo sợ tất cả sẽ muộn màng làm anh buột giá.

Anh phải làm gì để cô hiểu anh đây?

Mê muội đưa tay chạm khẽ vào gò má xinh xắn của cô, anh nhẹ lần xuống đôi môi. Rồi như có một lời thúc giục trong tim, anh nâng cằm cô lên và nửa muốn gấp rút, nửa lại cố nhẹ nhàng hôn lên đôi môi ấy. Cái hôn chinh phục thật mê đắm, thật nồng nàn. Nó làm mềm trái tim đang nhức nhối của anh, làm mượt đôi môi non dại của cô. Nó là ngọn lửa nhỏ truyền đi từ sức nóng và nhịp thở của anh qua cô, là một nối kết truyền tin những tín hiệu màu nhiệm từ con tim chai sạn của anh đến con tim còn ngơ ngác của cô.

Cái hôn dài thật dài. Vừa dứt, lại tiếp nối cái hôn khác, ngọt ngào hơn, quyến rũ hơn.

Du dẫn dắt Hạnh Quân đi vào con đường lấp lánh hoa thơm cỏ lạ, để đến khi rời môi nhau, đôi mắt cô chỉ còn biết ngây dại đến mê hồn.

- Hạnh Quân, Quân ơi

Đỡ nhẹ khuôn mặt cô, anh kêu khẽ trong lo lắng.

Như sự tỉnh, cô lóng ngóng gạt tay anh xuống, nhưng anh níu luôn lấy tay cô và cứ giữ gọn trong bàn tay mình.

- Nhìn anh nè Quân – Giọng anh đầy yêu thương.

Làm sao cô nhìn anh được nữa. Mặt cô đỏ như gấc chín, môi cô vẫn còn như tê dại.

- Sao vậy Quân? Em giận anh à?

Cô cứ cúi gầm mặt, lúc lắc đầu phủ nhận một cách khó hiểu.

- Anh... anh xin lỗi Q.... anh...

Tự dưng cô bật cười, chưa bao giờ thấy anh áp úng đến tội nghiệp.

như vậy

Giọng Du nhẹ nhõm hẳn

- Tạ Ôn chúa em đã chịu cười rồi

Cô lườm anh. Anh đáp trả bằng cái cười đầy vẻ si mê Tia sáng trong mắt anh làm cô lại đỏ mặt và quay nhìn chỗ khác. Trông cô ngượng ngập vẫn đáng yêu lạ.

Tằng hắng để lấy giọng, anh dịu dàng hỏi cô

- Sao em lại cười?

Ngắm bàn tay mình thật ngoan hiền trong tay anh, cô ngượng nghịu trả lời

- Em... không biết. Tại... chưa bao giờ thấy anh lúng túng như vậy

Ngẩng lên, vẫn bắt gặp cái nhìn đắm đắm âu yếm của anh, cô đánh trống lảng

- Lạ ghê, sao khi nãy anh lại gọi tên em nhỉ ? chưa bao giờ anh gọi tên thật của em Đến lượt Du sống người, câu hỏi của cô khó mà trả lời được. Bây giờ anh mới nhớ ra, quả thật khi nãy anh mới buột miệng gọi Hạnh Quân. Cái tên Hạnh Quân đã từ lâu lắm anh né tránh. Anh cứ gọi cô là Ti Ti, và cảm thấy vui thích vì sự xứng hợp giữa cái tên ấy và vóc dáng tính cách trẻ con của cô Vậy mà sau cái hôn tỏ tình đầy mê đắm, anh đã lạc hồn gọi cô là Hạnh Quân. Tại sao vậy nhỉ?

Chính anh cũng không rõ nữa. Có lẽ vì lúc ấy anh chợt nhận ra cô như vụt lớn hẳn ra. Không mãi là cô nhỏ Ti Ti xinh xinh nữa, mà thấp thoáng bóng dáng một thiếu nữ trưởng thành đáng yêu

- Tại sao vậy anh? – Khẽ liếc nhìn Du, cô hỏi nho?

Anh cười gượng

- Không biết nữa, nhưng em có thích anh gọi như thế không

Hạnh Quân cười

đạ thích chứ. Tên em vốn là Hạnh Quân mà

Du hỏi thần thờ

- Ừ nhỉ. Tên em ... vẫn là Hạnh Quân

Và một lần nữa nỗi ám ảnh chung quanh cái tên cô làm anh khựng lại. Hạnh Quân như nhận ra điều này, cô ngạc nhiên hỏi anh

- Có chuyện gì vậy anh

- Không, không có gì – ngập ngừng một chút, rồi anh nói tiếp – anh đang nghĩ... anh chỉ biết em thôi, mặc kệ em là Hạnh Quân hay Ti Ti gì cũng vậy

Cô cười

- Hơi khó hiểu cho câu nói của anh đó. Nhưng em cũng không thêm thắc mắc nhiều. Bởi vì anh vừa nói chỉ biết có em, vậy anh Du có

chịu chịu ý em không

Ngẩng lên nhìn cô đăm đăm, anh bảo nhẹ nhàng

- Anh vẫn luôn chịu em đó thôi

Hạnh Quân nhoẻn miệng cười hài lòng, cô hằng giọng

- Vậy bây giờ em muốn....

- Miễn là đừng bắt anh rời khỏi đây – Du chột ngất lời cô

Hạnh Quân phá lên cười, tiếng cười trong veo

- Sao anh hay quá vậy? Thì chính là ý em đang muốn như thế mà

Du hơi cau mày, anh nhỏ giọng

- Sao vậy Quân? Anh chỉ mới gặp em có mười phút mà

Cô khoát tay

- Em còn chưa nói hết. Anh đi ra phố thì cho em xin phép theo cùng

Du ngạc nhiên như sợ mình nghe lầm

- Thật không? Em muốn dạo phố với anh bây giờ ư

- Ngắm phố xá một chút, rồi anh còn phải đưa em đi ăn tối nữa – cô thần thờ – hồi nãy đã định ăn cơm nhưng ai biểu anh tin tin ngoài cổng làm em phải bỏ cả cơm tối trốn trong này luôn đến giờ, bụng đói meo.

Du bật cười

- Thôi được rồi, lỗi của anh phá hỏng giờ cơm của em. Anh sẵn sàng đền em bữa cơm tối khác ngon hơn gấp mấy lần luôn

Anh kéo tay cô đứng lên trong hăng hái

đi em

- Ý đâu được, Du – cô kêu lên

- Sao vậy? – anh ngạc nhiên

- Thì... phải đợi em thay đồ nữa chứ

Du chột nhìn lại Hạnh Quân, cô chỉ mặc quần short và cái áo thun ôm gọn ghẽ

Anh càng ngạc nhiên hơn

- Ủa, em mặc như vậy dễ thương quá rồi, thay đồ làm chi nữa

Cô lúng túng

- Nhưng đi cạnh anh mà em...

Anh nheo mắt cười

- Bây giờ để ý ăn mặc khi đi cạnh anh à? Khỏi đi Quân ơi, anh vẫn thích em xinh trong những bộ quần áo này rồi, vậy là đủ phải không Bước xuống giường, ngó lại mình trong gương, một con nhỏ tóc thắt hai bím mặt mày ngơ ngáo cũng có vẻ nhí nhảnh, với bộ short mát me?

Cô thận trọng hỏi lại anh

- Anh có chắc là không ngại khi ra đường chung với con nhỏ ăn mặc

như em không Anh lại gần bẹo má cô quả quyết

- Em luôn dễ thương, anh chẳng bao giờ ngại ngừng gì chuyện này cả. Vả lại trước đây em cũng thường ăn mặc đơn giản mà gọn ghẽ thế này mà. Có sao đâu

Hạnh Quân tặc lưỡi, anh đã nói không sao thì ... đi vậy. Chỉ có điều anh chẳng hiểu gì hết. Xưa nay cô vẫn thoải mái trong những bộ short hay jean te tua đi chung với anh, bởi vì cô cứ nghĩ mình là cô em gái nhỏ, ăn mặc lom com thế nào chẳng được, nhưng bây giờ lại khác rồi cơ mà

Theo anh xuống thang lầu, Hạnh Quân nhìn bàn tay cô vẫn nắm gọn trong tay anh mà buồn cười. Xuống thang mà anh cũng cẩn thận nắm rịt lấy tay cô chẳng lẽ sợ cô lạc mất hay sao không biết. Đàn ông thật ngộ, khi thì nhay bén và bản lĩnh lắm, khi thì lại lo xa và cẩn trọng một cách dư thừa như thế này đây

Nghĩ vậy chứ cô cũng đâu rút tay ra. Bàn tay anh ấm áp và chớ che quá. Mặc dù trong lòng đang vui vẻ, chỉ muốn nhẩy chân sáo yêu đời, nhưng cô vẫn ngoan hiền nép cạnh anh

Và chợt nhận ra có một thứ hạnh phúc viết hoa, thật tươi đẹp, thật rạng rỡ khác hẳn những niềm vui nhỏ bé cô có được thường ngày .

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 20

Vừa nghe điện thoại của ba mẹ từ Singapore gọi về, Du vừa lơ đãng lùa tay vào mớ tóc mềm mại của Hạnh Quân đang xoa trong lòng mình

Mẹ anh có hỏi thăm về cô. Mẹ thật tài, đã đoán biết có sự thay đổi trong tình cảm của anh và cô, nên nói toàn những câu đầy ẩn ý khuyến khích

Khẽ nhìn xuống cô, anh mỉm cười. Cô đang nằm dài trên salon, gối đầu lên đùi anh, tai thì gắn headphone nghe nhạc. Đĩa nhạc Lê Uyên Phương cô chọn sáng nay có lẽ tuyệt vời lắm, mắt cô lim dim, môi mấp máy hát theo dễ thương quá chừng, anh đâu nỡ phá hỏng giây phút đáng yêu này nên không gọi cô nghe điện của mẹ mình

Chào ba mẹ xong, Du gác máy. Ba anh cứ hỏi han về chuyện quản lý công việc ở nhà hoài. Có tình yêu của Hạnh Quân, anh như có thêm nhiều nhiệt tình và nghị lực làm suông sẽ? mọi việc, mà vẫn còn thời

gian dành cho tình yêu của mình nữa kìa

Búng khẽ vào cái mũi hơi nhếch một cách trẻ con của Hạnh Quân, anh mỉm nguyện

Như bị đánh thức, cô mở mắt nhìn lên anh dò hỏi. Anh nhún vai cười, lây cái tính bốc đồng của anh, cô nhồm lên hôn nhanh vào môi anh. Cái hôn của cô nhanh quá, cứ như trêu ghẹo vậy. Và anh đâu dễ bỏ qua dịp tốt đến như thế. Giữ lấy cô trong vòng tay, anh tìm lại môi cô

Khi cô nằm lại tư thế cũ với đôi má hồng lên vì hạnh phúc và nhắm mắt lại thưởng thức đĩa nhạc tiếp. Du rời mắt khỏi cô và nhìn lên, anh suýt giật mình. Tùng đứng trước cửa phòng khách nhà anh từ bao giờ. Hấn nhìn anh bằng cái nhìn trách móc và buồn rầu. Du nhìn xuống Hạnh Quân vẫn vô tư nằm ngoan trong lòng anh nghe nhạc mắt vẫn khép lại tin tưởng. Khẽ khàng đỡ lấy đầu cô đặt xuống nệm ghế và lách người ra.

Tùng hiểu ý bước ra ngoài sân. Khi đã chắc chắn rằng Hạnh Quân vẫn ru mình vào thế giới âm nhạc của riêng cô, Du cũng bước ra theo

Tùng đứng cạnh cái xích đu chờ đợi anh như dáng vẻ một quan tòa. Du đến gần bạn, lặng thinh tựa lưng vào tường và hút thuốc. Không thấy anh phản trần gì, Tùng càng thêm nóng nảy, anh đành lên tiếng trước

- Mà giải thích sao về chuyện này

Gắn một miếng thuốc trên môi, Du châm lửa. Anh hỏi lại qua làn khói đầu

- Mà muốn nói gì

Thái độ của anh làm cho Tùng điên tiết nhưng phải cố gắng để nói cho rõ

- Mà quá biết tao nói gì mà

Du vẫn im lặng và uể oải rít thuốc. Tùng xua tay đẩy bớt làn khói thuốc kia đi, nói giọng bực bội

- Mà đã hứa rồi còn gì

- Tao hứa gì vậy

- Mà đừng nói là chưa từng hứa với tao rằng sẽ không làm hại Hạnh Quân. Mà đã hứa rằng không ham số tiền thừa kế quá đó mà.

Còn một hai bảo tao rằng chỉ xem cô ấy như đứa em gái

Tùng bấu môi mĩa mai

- Em gái mà như vậy à? Mà nói đi. Tính tự ái, cao ngạo của mày đâu rồi. Tại sao lại cũng vì tiền mà nhúng tay vào những chuyện xấu xa này?

Du vẫn không nói gì, vẫn lặng lẽ rít thuốc. Chỉ có đôi lông mày khẽ cau lại buồn phiền

Tùng vẫn trách móc nặng nề

- Xưa nay mày vẫn thờ ơ đùa giỡn với tình yêu của bao cô gái, nhưng tao không trách mày. Mày có qua lại rồi bỏ rơi cả trăm cô kiểu đó tao cũng mặc kệ. Nhưng ở đây là chuyện khác. Nếu vì tiền, vì ham thực hiện cái hoài bão về sự nghiệp, thực hiện cái tham vọng hão huyền đó mà mày rù quên Hạnh Quân, dùng một cô gái tội nghiệp này làm vật thế thân để đạt được mục đích thì mày thật đã không còn là mày nữa. Bạn bè nghĩ sao khi biết chuyện tệ hại của mày?

Du cười nhạt

- Mắng chửi đã quá nhi?

Thấy Du đã chịu lên tiếng. Tùng nhìn anh chờ đợi, neho mắt nhìn điều thuốc đang âm ỉ cháy trên tay, Du chậm rãi

- Mày hiểu lầm rồi, tao không nghĩ đến số tiền đó. Tao không muốn có nó – Nhìn vào mắt bạn, anh hỏi – Có tin lời tao nói không?

Trước ánh mắt sắc bén của anh, Tùng ngập ngừng gật đầu, và như thấy cái gật đầu ấy có phần dễ dãi quá nên anh lại thắc mắc

- Thì... tao cũng tin mày, nhưng nếu mày không thật tình với Hạnh Quân...

- Sao mày biết tao không thật tình – Du ngắt lời cộc lốc

Tùng chột trợn mắt kinh ngạc. Du đã định nói tiếp, chột phát hiện cái nhìn của hắn không chiếu vào anh mà dường như vào chếch vai anh. Anh lo lắng quay sang

Nỗi lo sợ của anh đã biến thành sự thật, Hạnh Quân đứng đấy. Ánh mắt sững sờ, ngờ ngác của cô lia từ Tùng sang anh trong niềm hoang mang tột cùng

Ném về Tùng cái nhìn tức giận, Du ngập ngừng bước lại gần cô, nhưng cô hiện tại như con thú bị tên, cô lùi lại tránh né

- Quân!

Anh cố gắng gọi cô một cách dịu dàng nhất, nhưng rồi lại nín bặt không biết phải giải thích tiếp cho cô ra sao với những câu chuyện khúc mắc tệ hại này

Nước mắt của Hạnh Quân ngập đầy mi, cô phải cố nén để không phải rơi lệ vì yếu lòng trước vẻ thành khẩn như thật của Du. Cô quay người

Du hốt hoảng chồm tới giữ lấy cô, cuống cuồng hỏi

- Quân, Quân ơi, đừng bỏ đi. Anh thật sự yêu em mà. Hãy tin anh. Anh không hề đùa giỡn với tình yêu của em đâu

Đau đớn nhìn anh, Hạnh Quân không thể phân biệt được đâu là sự thật, lời nói của anh, ánh mắt gần như tuyệt vọng của anh hay những lời dối thoại trần trụi khi nãy giữa anh và Tùng

- Buông em ra đi Du – Cố kềm nước mắt cô nhỏ nhẹ nói

- Không bao giờ – Du vội vã nói – hãy để anh giải thích mọi chuyện với em đã Anh....

Cô im lặng chờ đợi như chờ đợi nghe thêm những lời dối trá khác của anh. Du lặng người đi khi nhận ra điều đó

Hạnh Quân cười nhạt

- Anh bảo cần phải giải thích à. Cứ nói thử ra đi

Anh cay đắng lặng câm. Cô nói chậm rãi

- Nếu không còn gì để nói nữa, thì hãy buông em ra đi thôi, Du a. Em hiểu rõ anh rồi và không hề trách hờn gì. Để em về. Có còn gì đâu mà níu kéo

Câu nói lạnh nhạt của cô như lưỡi dao sắc cứa sâu vào da thịt Du nhãn mặt đau đớn, và rồi bất lực buông xuôi tay

Hạnh Quân đi khuất, không hề ngoảnh lại, anh vẫn tê dại không làm một cử chỉ gì ngăn cản cô nữa

Khi cô đã đi rồi, mãi một lúc sau anh mới quay lại nhìn Tùng và nhếch một nụ cười lạnh nhạt

- Quân đi rồi. Bây giờ thì cô ấy đủ ghê tởm tao rồi, mày vừa ý chứ?

Anh chuệch choạng vào nhà. Tùng hoang mang đứng thờ người ra.

Có tiếng đổ vỡ trong phòng làm Tùng giật mình

Tùng cứ loay hoay ngơ ngác, Du đang điên cuồng đập phá trong phòng khách. Thằng bạn của anh phát điên rồi ư? Chẳng lẽ nó thật sự yêu thương cô gái đó? Chẳng lẽ anh lại sai khi cứ theo dõi cuộc tình này và hôm nay cố tình khơi dậy chuyện cũ? Chẳng lẽ anh đã sai lầm? Du đã thật vướng vào một tình yêu như đùa thế này? Nó thật đang ném trái nổ đau khi yêu bằng một tình yêu chân thật nhất?

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 21

Ban giám đốc công ty Đức Hạnh đang họp thì cửa phòng vụt mở.

Mai Tiên mặc bộ váy áo ngắn đồ chơi nghênh ngang bước vào

Ông Đức bối rối cup mắt xuống, những người còn lại cau mặt khó chịu, duy chỉ có bà Hạnh vẫn thản nhiên một cách mệt mỏi, buồn

phiền

- Tôi muốn nói chuyện với ông bà – Mai Tiên hất mặt nói

Ông Đức liếc nhìn vợ e ngại. Bà cười nhạt rồi gật đầu ra hiệu cho những người khác rời phòng

Khi cánh cửa đã khép lại Mai Tiên chọn ngồi vào một chỗ thích hợp.

Cô bắt chéo chân và ngậm một miếng thuốc trong phòng họp kín khiến ông Đức hơi nhăn nhó. Gương mặt bà Hạnh vẫn kín bưng

- Tôi đến đây để đòi hỏi lẽ phải – Mai Tiên lên tiếng – Tôi muốn ông thu hồi quyết định cắt hợp đồng. Bà Hạnh phải sắp xếp cho tôi làm mẫu chính trong buổi biểu diễn tuần sau. Chương trình quảng cáo cũng phải sửa tên tôi thay vì hai con Bích Lan và Kim Uyên mọi rợ đó Khế nhướng mày, bà Hạnh cười nhe.

- Quyết định cắt hợp đồng làm việc của cô là do tôi chủ trương, và mặc dù chỉ làm chung cô mấy tháng nhưng cô cũng biết tính tôi. Cô thử nói xem điều gì có thể làm cho tôi thay đổi quyết định này?

Mai Tiên có vẻ đắc ý khi được hỏi, cô hươ tay cầm miếng thuốc một cách kiêu cách trả lời

- Bà nhất định phải thay đổi quyết định ấy và phải chấp nhận tôi vào vị trí chính thôi. Bởi vì...

Cô chồm lên mặt bàn gần từng tiếng

- bởi vì tránh tai tiếng cho ông chồng của bà

Cô bấu môi

- Nói huych tẹt ra cho rồi nhé bà Hạnh. Tôi với bà vốn dĩ biết quá rõ lý do vì sao có cái quyết định đột ngột này. Tôi cũng phục là bà tài.

Ông Đức ăn vụng cũng khéo chùi mép lẩm mà cũng bị bà phát hiện nhưng cuối cùng bà cũng dừng hòng đẩy con này đi nếu không chịu làm theo yêu sách của con này

Ông Đức vừa sượng sùng vừa tức giận nhưng không dám phát tiết vào đâu

Mai Tiên cười khẩy

- Nói thật nhe, tôi cũng chả ham gì làm người mẫu cho công ty này, đây chỉ là một cái bàn đạp của tôi thôi. Mong ước của tôi là điện ảnh kìa. Cho nên bà hãy chịu khó chịu ý tôi lần này, lắng xê tôi cho ngon lành để những đạo diễn có dịp để ý tôi. Nếu không... bà đoán được chứ? Nếu không, tôi sẽ rêu rao là chuyện ông Đức dạn dít với tôi coi ai mắt mặt cho biết

Bà H bật cười, bà nhìn Mai Tiên với vẻ tội nghiệp

- Nói đông dài nãy giờ, bây giờ cô mới giờ câu hăm dọa đó ra để uy hiếp tôi?

đúng vậy – Mai Tiên cao giọng – Nếu bà không đáp ứng yêu cầu

của tôi, tôi sẽ lật ngửa những quân bài ra. Mọi người sẽ hiểu rõ, biết rõ chuyện này

Ông Đức hơi tái mặt còn bà H thì vẫn tủm tỉm cười

- Có lẽ cô định làm thế thật đấy

- Chứ còn gì nữa

Bà H gật đầu

- Vậy thì làm đi

Mai Tiên nín bật trợn mắt nhìn bà. Bà thản nhiên nhìn trả với nụ cười nhẹ trên môi

- Bà... bà dám thách tôi à?

- sao lại không nhỉ?

- Như vậy... là ý gì?

Bà Hạnh nhún vai

- Cô quên mất mình là ai rồi. Một cô cựu Á hậu vùng biển có chút tiếng tăm nhưng không tài cán gì và chưa có sự nghiệp gì. Cô hăm dọa tôi rằng sẽ rêu rao khắp thành phố này coi ai mất mặt cho biết ư? Cô có nghĩ đến chuyện chúng tôi mất mặt thì cô cũng bị tai tiếng? Ai sẽ lại mời cô về làm việc khi cô có thành tích vụng trộm với ông chủ của mình? Nếu cô thực hiện lời hăm dọa này, họa chăng một vài ông đạo diễn để ý đến cô thật và mời cô đi đóng phim, lúc ấy đừng buồn vì là phim dơ?

Mai Tiên nghẹn lời

- Bà... bà hăm dọa ngược lại tôi à? Bà không sợ đến chuyện người ta sẽ cười vào mặt bà và ông chồng bà nữa vì chuyện này hay sao?

- Tôi bất cần. Ai sẽ cười tôi khi đàn bà chịu nhiều đau khổ khi chồng mình vui vẻ bên ngoài? Còn ông ấy ư? Ông đã chấp nhận lao theo cuộc phiêu lưu tình ái của cô tức là cũng chấp nhận có ngày bị phát hiện và tai tiếng rồi

Mai Tiên hoang mang, tức tối hết nhìn bà rồi lại nhìn ông Đức, ông xấu hổ lảng đi

Cuối cùng cô cũng nhận thức được rằng mình thua cuộc. Nếu làm lớn chuyện, cô chắc sẽ mất luôn cơ hội trụ tại thành phố này. Cô thua cuộc thật rồi

Chỉ tay vào mặt bà Hạnh, cô gằn giọng

- Bà giỏi lắm, hãy đợi đó. Nếu có dịp tôi thề là phải làm cho bà khóc hận phải van xin tôi vì chuyện này

Quay ngoắt người bỏ đi, Mai Tiên không nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm cả buồn rầu của bà Hạnh sau khi cửa đóng lại

Bà đã cố xem như đây là cuộc thương lượng cố dành phần lợi nhất giống như những cuộc đàm phán hợp hành trong kinh doanh. Bà đã

cổ lạnh lùng phân tích mọi việc cho Mai Tiên phải khuất phục. Những thắng lợi khác trong hợp hành làm ăn bà đều hoan hỉ, vui vẻ, nhưng thắng lợi của trận đấu trí não nề này làm bà căng thẳng đến tận cùng.

Giờ đây, bà mệt mỏi ngồi đó, chán nản với tất cả. Người đàn ông ngồi kế bên bà là người chồng mà hơn hai mươi năm bà luôn tin cậy. Suốt buổi đối thoại với Mai Tiên bà không hề liếc qua ông lấy một lần. Về hèn nhát và nhẩn nhục của ông lúc này làm bà chợt phát hiện ra ở ông một con người xa lạ quá, tầm thường quá.

Bà nhếch nhếch cười buồn. Cuộc hôn nhân này tất nhiên bà vẫn giữ nguyên đây. Bà vốn rất sĩ diện mà. Tội nghiệp Mai Tiên! Cô ta nói bậy mà đúng đó chớ. Bà thậm chí ghét những lời xầm xì, bàn tán, những ánh mắt nửa hả hê nửa thương hại.

Người ta nói vợ chồng lâu năm hết tình thì còn nghĩa. Bà lại đắng cay nhận ra bà cũng chẳng còn nợ Ông món nợ nghĩa tình nào.

Phải! Cuộc hôn nhân này, bà vẫn giữ. Mọi chuyện sẽ êm đẹp, nhưng bà làm vậy chỉ vì bà vì Hạnh Quân, đứa con gái duy nhất của bà mà thôi. Còn ông Đức ư? Giờ đây, ngoài công ty Đức Hạnh và con gái là mối quan tâm chủ yếu. Vai trò "chồng" của ông có lẽ sẽ "hạ bậc" nhiều rồi.

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 22

Thắt lại đôi bím tóc, cầm lấy thỏi son, Hạnh Quân bỗng khựng người khi nhìn trên tay, đây là thỏi son Du tặng cô, Anh bảo đã chọn lâu lắm và đoán chắc rằng màu hồng nhạt này sẽ hợp với cô. Và rồi những lần sau đó đi với anh, cô dùng màu son này, anh cũng hài lòng bảo môi cô ngon quá, anh chỉ muốn hôn mãi thôi.

Ngẩng lên soi bóng vào kiếng, Hạnh Quân hít mũi mấy cái, chùi nhanh nước mắt vừa hoen bờ mi và những kỷ niệm lại ùa về. Cô thầm trách mình yếu lòng và khờ dại, nhưng rồi lại không thể kèm được lòng mình, cô bật dậy khóc.

Cô nhớ anh quá, nhớ từng nụ cười, giọng nói, từng cái chau mày, nhăn mặt của anh. Nhớ anh đã luôn chịu đựng cô ra sao, nâng niu cô ra sao. Và nhớ cả những nụ hôn nồng ấm của anh làm cô hạnh

phúc đường nào

Những giây phút ngọt ngào đã qua sao mà ngắn ngủi, phù du quá.
Cô đã như thăng hoa trong tình yêu của anh để rồi bất chợt trở về
kết cuộc đau lòng

Cô đã xa anh bao lâu rồi, cô không biết nữa. Chỉ hiểu rằng thật khổ
sở khi phải tiếp tục sống mà không có anh. Chỉ nhận ra rằng anh cần
thiết với cô biết chừng nào. Cô đã khóc rất nhiều. Âm thầm mà khóc,
thôn thớt mà khóc khi chỉ có riêng mình trong phòng

Dạo gần đây dường như mọi người trong gia đình cô đều có một tâm
sự riêng không thể bày tỏ với ai, không khí trong nhà càng buồn lặng
lẽ

Mẹ không hỏi cô nhiều về chuyện của Du, nhưng có lẽ linh tính phụ
nữ giúp bà đoán được nỗi buồn của cô Bà khuyên cô đi chung với
bạn bè cho thoải mái hơn

Sờ tay lên viền mắt, cô thở dài. Hậu quả của những lần khóc thầm là
đôi mắt quầng thâm và ưu buồn này đây

Hạnh Quân nghe lời mẹ Có lẽ cô sẽ khuây khỏa hơn là cứ mãi ở
trong phòng xót xa cho mối tình không trọn của mình

Nhìn đồng hồ trên tay, đã bảy giờ rồi. Có lẽ Văn đã đến và chờ cô
dưới nhà. Hạnh Quân khoác cái áo jean ngắn bên ngoài, cô xuống
lầu

Buổi tối đi chơi của nhóm nhạc ăn mừng hợp đồng lưu diễn ở HN và
Đà Nẵng không được sôi nổi lắm. Đã vậy, trên đường về, một cơn
mưa bất chợt khiến cả bọn lạc nhau. Theo sát Hạnh Quân nên Văn
cũng tấp xe vào lề trú mưa với cô

Đứng dưới hiên của một cửa hiệu đã đóng cửa, Văn căn nhắc

- Khi nãy cố thuyết phục Hạnh Quân đi chung xe với Văn đi, mà
không chịu, cứ bướng bỉnh đi xe riêng. Bây giờ Hạnh Quân thấy đó,
mình lạc tại Trung Hà, lại thêm hai chiếc xe công kênh quá trời

Mặc cho Văn nhằn như*, cô chỉ cười và ngắm mưa

Cơn mưa ngớt một chút, rồi lại lớn hơn và có vẻ như sẽ mưa hoài
suốt đêm vậy. Gió đêm thật lạnh

Liếc thấy ánh đèn màu hắt ra hấp dẫn ở gần đấy. Văn đề nghị.

- Hạnh Quân nè, mưa không biết bao giờ mới tạnh, hay mình vào cái
quán bên cạnh uống café trú mưa đi

Hạnh Quân ngần ngừ một chút rồi gật đầu

- Cũng được

Cả hai đẩy xe qua bãi xe có mái che sát đó. Gió thổi hạt mưa bay mờ
trời. Hạnh Quân không để ý đến một chiếc xe mui trần quen thuộc
đang phơi mình trong mưa gió trước cửa quán

Đẩy cửa bước vào trong rồi cả hai mới phát hiện ra đây không phải là quán café. Khung cảnh và vẻ ngoài của khách khứa cho họ biết đây là một quán rượu thì đúng hơn

Quầy bar chưng những chai rượu đủ kiểu đẹp mắt. Có một vài người khách ở quầy. Còn lại là khách rải rác ở các bàn xung quanh. Nam có, nữ có, đa số cầm thuốc lá trên tay Họ ngồi thoải mái, cười giòn, tranh cãi hay nghe nhạc bằng một thái độ hơi kích động

Hạnh Quân và cả Văn hơi ngần ngừ ở ngưỡng cửa. Văn trấn an cô

- Là quán bar, nhưng không sao đâu Hạnh Quân. Nếu không uống rượu, ta cũng có thể gọi món khác đợi mưa ngớt thì về

Cô gật đầu, theo anh vào một cái bàn trống trong góc

Quán có máy lạnh nên những giọt nước mưa thấm chút ít vào tóc khiến cô rung mình thu người lại. Cô mừng vì có mặc thêm áo khoác, nếu không chắc phải run cầm cập lên lúc này

Café sữa nóng cho hai người được mang đến, thì một giọng nói khá quen thuộc vang lên chế giễu

- Coi kìa, café và sữa nóng à tưởng cô con gái cưng của giám đốc công ty DH phải là dân chơi tầm cỡ chứ, ai ngờ còn thêm sữa mẹ thế này

Hạnh Quân ngẩng mặt lên nhìn. Mai Tiên đang đứng trước bàn cô, bộ váy ngắn xanh lá cây thật chỗi vớ với mái tóc đỏ hung và đôi môi màu chì đen

Cách nói của Mai Tiên làm Hạnh Quân ngạc nhiên, cô nhú mày

- Chị...nói như vậy là sao

Mai Tiên đổi tư thế đứng với một vẻ hơi loạng choạng. Ánh mắt lơ đãng nhếch lên

- Giả ngây không hiểu à? Từ đằng kia bà chị mày đã dõi mắt theo mày ngay từ khi mày đẩy cửa vào kìa. Theo trai vào quán rượu gặp người quen thì lại giả đạo đức lắm, ngoan hiền lắm vậy. Dởm!

Hạnh Quân giận tái mặt. Cô ngăn khi Văn đứng dậy định đuổi Mai Tiên đi. Chờ anh hậm hực ngồi xuống, cô bình tĩnh nói

- Không hiểu tại sao chị lại hạ nhục tôi như vậy. Có lẽ chị say rồi, nên đi đi thì hơn

- Cái gì? – Mai Tiên chống một tay xuống bàn, giọng khàn đi – mày cho là tao say à? Hay mày xấu hổ vì bị người quen bắt gặp? Cho mày biết, ở đây không phải chỉ có mình tao biết mày thôi đâu. Còn một người quen nữa của mày đang gục lên gục xuống ở đằng quầy kia kìa. Hắn đã lê la ở đây suốt từ chiều đến giờ rồi. Say bét nhè mà cũng còn kên kiệu làm cao không thêm mở miệng với tao dù chỉ một câu. Mày coi có hách quá không?

Chồm người lại sát gương mặt Hạnh Quân, cô ta cười khẩy nói vung vít tiếp

- Mà có biết không, hần cùng Tùng là bồ của tao, cùng Tùng đưa đón tao như một người tình điệu nghệ. Vậy mà bây giờ, vì cái gì mà hần lại ghẻ lạnh với tao như vậy? chẳng lẽ là vì mày à? Ngày trước anh ta biến mất không nói một lời khi tao quyết định dự thi hoa hậu. Tao còn cho là lúc ấy tao vụng về, và đẩy đưa với những đeo bám tán tỉnh của đàn ông khác. Nhưng còn bây giờ, hần chú ý con nhỏ ngốc nghếch quanh năm bám váy mẹ là mày, thì mày có khác gì tao đâu. Cũng lén lút hẹn hò với kếp khác đó thôi, có phải là gái ngoan nữa đâu mà nói

Mai Tiên cười phá lên nghiêng ngả trên đôi guốc cao gót. Cô ta bỏ đi sau khi buông lại một câu lẽ nhè khác

- Có cần tao nói cho mày biết hần là ai không? Hay để tao tới bảo hần biết, để đánh thức cái đầu mê muội, làm phách của hần?

Văn nhìn theo Mai Tiên với ánh mắt bức bối. Còn Hạnh Quân, cô ngồi lặng đi, lòng quặn thắt. Cô đã biết “người quen” mà Mai Tiên vừa nói là ai rồi? Có thể là anh không? Sao lại say sưa tệ hại vậy? Có thể là anh không khi sự mực thước, tính trầm lặng đã biến mất để thay đổi cho cách sống buông trôi này?

Có tiếng đổ vỡ của ly tách từ quầy. Tiếng chửi của Mai Tiên và bóng vài người đàn ông thấp thoáng như đang can gián một trận cãi cộ hay xô xát

Hạnh Quân mím môi đứng phắt dậy, cô bảo Văn

- Văn về trước đi. Hạnh Quân có việc cần phải làm

Văn hốt hoảng chụp tay cô không kịp, lo lắng chạy theo cô đến đám người lố nhố ở quầy bar

Mai Tiên đang lải nhải những câu chửi rửa người đàn ông say đang bị kèm giữ bởi hai người khác

- Mày không cho tao nhắc đến tên con đó à? Mày quý nó lắm chứ gì? Đồ mù! Mày không mở mắt ra mà nhìn cho rõ nó là hạng người gì? đẹp để gì hơn tao mà mày phải nổi khùng lên như vậy?

Hạnh Quân vệt đám người ấy ra và chen vào. Nâng mặt người đàn ông xốc xếch trong cái áo sơ mi đen nhăn nhúm kia lên, cô hốt hoảng suýt bật tiếng kêu

Đúng là Du đang ở trước mặt cô Máu từ đầu, chảy thành vệt trên mặt anh

- Tại sao lại như thế này?

Một nhân viên đứng trong quầy bar đáp lời cô tức thì

- Thì cái con xấu xa kia kìa. Không biết nó nói cái gì mà ông nổi quạu

thiếu điều muốn đánh nó. Chẳng biết thằng cha nào binh con nhỏ, trong lúc người ta can lại giáng cái chai rượu mới khui để ở trên quầy vô đầu ổng. Chai rượu còn mới nguyên mà đã...

Hạnh Quân gỡ tay hai người đang giữ lấy Dụ Cô nghiêm trang

- Anh ấy là bạn tôi. Tôi sẽ đưa anh ấy về. Các anh thả tay ra đi

Họ đưa mắt nhìn nhau rồi nghe theo lời cô

Dụ hầu như* đổ vật vào người Hạnh Quân. Nếu không kịp dựa vào quầy, có lẽ cô đã ngã lăn ra đất mất trước sức nặng và thân hình to lớn của anh

Văn chen vào nhần nhỏ

- Hạnh Quân, sao lại...

- Hạnh Quân phải giúp anh Du đã....- cô ngắt lời Văn

Mượn bông băng của quán, cô đỡ Du ngồi xuống ghế thấp, băng vội để cầm máu cho anh

Du nhướng cặp mắt lên lè nhè

- Hạnh Quân, có phải là em không

- Em đây. Anh ráng tỉnh táo đi. Em sẽ đưa anh về – Cô nói nhanh và quả quyết trong khi vẫn quấn dây băng

Du cười ngây dại

- Anh tỉnh, anh tỉnh mà, Quân. Em thấy đó, anh uống bao nhiêu cũng không có say đâu. Anh còn đánh nhau được nữa mà

Đỡ anh đứng lên, để anh dựa vào một bên vai mình, cô phớt lờ những ánh mắt to mở xung quanh, cố đưa anh ra cửa

Văn lừng khừng nửa muốn cản cô đừng rước phiền phức vào người như thế này, nửa lại muốn giúp cô một tay, thì một nhân viên của quán đã chặn anh lại

- Xin lỗi anh, ông khách đó chưa thanh toán tiền, và... cả bàn của anh nữa

Văn bực bội móc bóp ra, hóa đơn của bàn Hạnh Quân làm anh trợn mắt kinh sợ. Anh vừa rút tiền trả vừa nghiêng răng rửa thầm

- Thằng cha say khốn kiếp. Uống rượu mạnh nhiều thế này không gục chết luôn cho rồi đi. Hắn đã phá hỏng buổi tối lãng mạn của mình, còn để hoá đơn ở lại nữa chứ. Món nợ này nhất định phải tìm hắn mà đòi mới được

Xếp hóa đơn cất kỹ vào ví, Văn vội vã ra ngoài. Mưa vẫn còn rơi chưa dứt. Hạnh Quân đã lấy xe, cô đang thuyết phục Du để cô chở.

Văn bước lại bên cô can

- Trời vẫn còn đang mưa mà. Hạnh Quân không thể chạy xe gắn máy mà chở một người say đến ngã nghiêng quên cả trời đất như thế này được

Hạnh Quân chưa kịp trả lời thì Du nhăn mặt và hơi đảo người, cô vội đỡ lấy anh. Ai ngờ Du đang cơn buồn nôn, cô lãnh ngay lấy, làm rơi khắp từ vai xuống thân cái áo khoác của cô

Văn kêu lên giận dữ

đó, Hạnh Quân thấy chưa, đã đủ tởm chưa? Cứ bỏ quách ông say sưa này trong quán. Tốt bụng thì điện thoại bảo người nhà họ lên rước về. Chứ tội gì Hạnh Quân phải gánh lấy cái của nợ này cho thêm bức bối, gớm ghiếc

Hạnh Quân quay phắt lại la lên

- Anh nói đủ chưa? Tôi nhất định đưa Du về. Lấy quyền gì anh mắng nhiếc anh ấy và ngăn cấm tôi? Anh về đi, mặc kệ tôi

Không màng đến vết dơ tanh hôi trên vai áo, không nhìn lại nét mặt tức tối của Văn, cô nắm tay Du dịu giọng

- Lên xe đi Du, em sẽ đưa anh về, em sẽ cố đưa anh về nhà. Yên tâm đi

Không biết có phải nôn ra nhẹ người hơn hay nước mưa rơi ướt làm Du tỉnh táo đôi chút, anh có vẻ thực sự nhận ra cô

Khi cô nhoẻn miệng cười khuyến khích, anh im lặng ngồi vào yên sau. Hạnh Quân cho xe chạy đi, để lại Văn đứng như trời trồng giữa bãi xe

Cô phải cố kềm tay lái, chưa bao giờ cô chở ở yên sau một người, lại là đàn ông với sức vóc to cao, mạnh khỏe. Thường ngày tay lái của cô hơi yếu, đi đâu với bạn bè, họ đều giành phần chở. Giờ đây, cô phải cố gồng tay lái vì đường mưa trơn, vì chở nặng, và vì đằng sau cô là một người say, có thể ngật ngưỡng làm cô té ngã lúc nào không chừng

Đang căng mắt ra nhìn đường giữa lúc mưa mờ trời, cô giật thót cả người vì đôi tay anh đột nhiên ôm lấy eo cô, anh áp người vào lưng cô thật âu yếm

Hạnh Quân lúng túng định gỡ tay anh ra, nhưng rồi cô chùn tay. Anh đã kêu tên cô thật tha thiết, thật đau đớn quá

Nước mắt cô lại chọt tuôn ra, nhạt nhòa theo những hạt mưa hắt lên mặt. Anh đang say hay anh đang tỉnh? Anh đang sống thật hay anh dối lừa? Cô xót xa nghe tên mình ngân nga thê thiết với giọng trầm buồn của anh, xót xa vì âm thanh thân quen ấy vẫn đủ sức làm cô tê dại cõi lòng, đủ sức làm cô rơi lệ.

Mặc cho anh đang say hay tỉnh. Hạnh Quân vẫn để yên thân mình trong vòng tay anh. Đôi vai nhỏ bé của cô không còn chốc chốc phải run lên vì lạnh nữa. Hơi ấm từ người anh làm cô tự tin hơn khi chạy

xe trong mưa, trong đêm.

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương 23

Du thức giấc vì một tia nắng rơi vào khung cửa sổ làm chói mắt. Đưa tay che luồng ánh sáng đó, anh định nhồm dậy, nhưng lại ngã xuống, nhắm mắt vì đầu anh như búa bổ?

Nghiêng người tránh tia nắng hắt quái ác, anh lười biếng xuống giường. Hôm qua anh lại say. Những ngày gần đây hầu như thế. Người ta bảo rượu có thể giúp ta quên được. Du muốn tìm quên lãng, nhưng không hiểu sao anh lại càng uống chỉ càng say, mà càng say anh lại càng nhớ nhiều hơn.

Hai tay luồn vào tóc, Du như muốn làm dịu bớt cơn nhức đầu dai dẳng. Anh tắc lưỡi. Hôm qua có lẽ anh uống quá nhiều. Nhiều đến nỗi dường như anh còn nhớ mình đã ảo tưởng rằng có cô bên cạnh, mỉm cười một nụ cười thật xinh với anh và bảo rằng sẽ trở về bên anh mãi mãi.

Du cười chua xót, chỉ là một cơn mộng ảo mà thôi.

Chợt tay anh như vướng một cái gì cộm cộm ở góc trán. Anh sờ lại và nhúm mày ngạc nhiên khi quay người soi vào kiếng.

Một miếng băng gạc ư? Quả thật một miếng băng gạc đã gọn gàng nằm đó, được dính bởi hai miếng băng dán.

Có một tiếng động lớn ở dưới nhà, HDu nín thở trợn mắt nhìn quanh mình. Rồi như kịp với tia suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu, anh tuôn chạy xuống lầu và xông thẳng vào phòng ăn.

Hạnh Quân giật mình trước sự xuất hiện đột ngột của Du. Còn anh, anh cũng sững sờ đứng trơ ra ở giữa phòng.

Đúng là cô rồi. Là cô bằng xương bằng thịt không phải mộng ảo, không phải anh mê sảng.

Chỉ là cô đang đứng trước mặt anh mà. Cô mặc một cái áo sơ mi cũ của anh. Cái sơ mi rộng và dài chấm đầu gối cô, giống như một cái đầm thùng thình, trông rất ngộ nghĩnh.

Anh cứ đứng khờ mặt ra đó ngó cô tròn tròn, như sợ chớp mắt là bóng hình cô sẽ biến mất, như sợ bóng cô tiên nhỏ trước mặt sẽ vụt đi.

Và cô, cô có bình tĩnh gì hơn anh đâu, cô cứ loay hoay mãi để cuối cùng hắng giọng bật ra một câu nói hy hữu

- Cái đĩa to bị ... em làm bể rồi

- Ờ - Du đáp một cách máy móc

Liếc mắt xuống những mảnh vỡ dưới sàn, anh cũng có thể biết rồi, nhưng còn cái giọng nói dễ thương của cô, trời ơi, hàng đêm anh đều mơ ước nghe được âm thanh này. Câu nói của cô bây giờ quý giá với anh biết chừng nào. Có rót bể thêm hết chục cái đĩa Pháp đó mà được nghe thêm đủ chục câu "thông báo" ngọt ngào ấy anh cũng vui lòng

Phút bối rối rồi cũng lắng dịu, Hạnh Quân tự nhắc mình theo đúng lập trường mà đêm qua cô đã cân nhắc. Cô hắng giọng chỉ tay vào đĩa trứng ốp la chiên jambon trên bàn

- Em đã làm điểm tâm cho anh rồi. Anh rửa mặt rồi ra dùng

Du sực tỉnh, anh quay người vào phòng rửa mặt. Nhưng chỉ mới mấy bước, anh đã hấp tấp quay lại

- Với em chứ?

- Hả – Hạnh Quân ngạc nhiên – Anh nói gì?

- Em cũng ăn sáng với anh chứ?

- Thì... dạ...

Mỉm cười hài lòng, Du phóng đi để lại cô ngơ ngác nhìn theo, rồi tùm tùm cười. Gần ba mươi tuổi rồi, vậy mà đôi lúc cô thấy anh như trẻ nít vậy

Vừa thu dọn xong mấy mảnh vỡ, thì cô đã thấy anh tề chỉnh, sáng sửa trước mặt

- Anh ngồi vào bàn trước đi, em rửa tay đã

Anh cười, mắt nhìn cô nòng ắm

- Em rửa tay đi, anh sẽ đợi

Ánh mắt say đắm của anh làm cô muốn rụng cả tim. Thoa xà phòng lên tay bên bồn rửa, cô đến gai người vì biết chắc ánh mắt ấy vẫn dõi theo sau lưng mình

Thầm trách cho cái nghị lực sớm bị anh làm tiêu hao, cô hít một hơi dài, lau khô tay rồi can đảm quay lại

Du kéo ghế ngồi cho cô, hắng hái trong trách nhiệm gallant đàn ông Khẩu phần của Du to đùng với hai cái trứng, mấy thỏi xúc xích, vài miếng jambon mỏng và ly nước cam đầy. Còn Hạnh Quân, cô có cái trứng chiên gọn hơ trong đĩa và cũng có ly cam tươi bằng nửa phần anh

- Sao phần em ít vậy?

Hạnh Quân mừng vì anh đã chịu lia mắt để ý chỗ khác, cô nhoen

miệng cười nói dối

- Khi này đói bụng, em đã vừa làm vừa ăn vụng bánh mì bơ rồi. Giờ chỉ ăn với anh cho vui thôi

Du ăn ngon lành phần ăn của mình, vừa ăn, anh vừa hào hứng nói

- Khi này chạy lên phòng thay đồ, anh có xem lịch, hôm nay là ngày gì em biết không

Hạnh Quân lắc đầu. Du cười, ánh mắt sáng rực

- Ngày 14- 2 em có tin được không? Ngày lễ Tình Nhân. Em có còn nhớ ngày nay năm ngoái, mình đã tình cờ gặp nhau?

Hạnh Quân hơi thẩn thờ

- Một năm, một năm rồi ư?

Du cười vui vẻ?

- Phải rồi đã tròn một năm rồi đó Quân ạ Anh dự định thế này nhé, ăn xong mình đi Thanh Đa câu cá, mượn tàu chạy vòng sông Sài Gòn chơi, chiều anh sẽ đặt bàn ở nhà hàng Mejestic, chúng ta sẽ....

- Xin lỗi anh, em không....

- Hay em thích câu cá thì chúng ta có thể....

- Anh Du – cô kêu to tên anh

Du ngừng nói nhìn cô

- Có việc gì vậy em?

Cô nhỏ nhẹ.

- Em không thể đi chơi với anh được

- Nhưng hôm nay...

- Nhất là hôm nay... - cô ngắt lời

Anh kinh ngạc

- Tại sao

- Em... em nghĩ có lẽ anh hiểu mà

- Em còn giận anh? – Anh nhìn cô dăm dăm

Hạnh Quân cười gượng lắc đầu

- Không, em không giận hay trách cứ gì anh đâu. Chỉ có điều mọi chuyện sẽ không còn như trước nữa

Du cau mày hấp tấp hỏi

- Tại sao không còn được như trước nữa. Em đã yêu anh và cũng hiểu rõ rằng anh yêu em mà. Tại sao chúng ta không thể tiếp tục đến với nhau?

Hạnh Quân cố dịu dàng

- Chúng ta có thể còn là bạn mà, như vậy sẽ tốt hơn. Em nghĩ anh nên...

- Không – anh nói nhanh – Tại sao chỉ còn là bạn khi chúng ta thực sự yêu nhau? Anh có lỗi gì chứ? Em chưa hiểu hết...

- Em đã nghe và hiểu tất cả – cô ngắt lời
 Du khựng lại một lúc

- Em nói gì?

- Từng đến tìm em và đã kể cho em nghe những uẩn khúc kỳ dị quanh thân thể em, kể tất cả những chuyện thật phi lý và khó tin đó, Anh ấy còn bảo...

Mắt Du tóe lửa

- Bảo sao?

- Anh Tùng xin lỗi em và bảo có thể anh ấy đã làm khi nghi ngờ anh. Anh ấy nói dạo này anh bỏ lơ công việc, thu mình lại không chịu gặp ai, chỉ đánh bạn với rượu mà thôi.

- Vì vậy mà em đã đến tìm anh? – Du dụ giọng – anh đã không mợ Chính em đã đưa anh về. Anh không nhớ mình có đánh nhau với ai không, nhưng em đã bằng bó cho anh, anh có thể đoán được Nhìn miếng băng gạc nằm gọn ở góc trán của anh, cô nhớ đêm qua mình đã khó nhọc ra sao khi đỡ được anh lên phòng, thay áo ướt cho anh, thay băng, lau mặt cho anh trong khi anh vẫn lảm nhảm gọi tên cô

Mắt vẫn đăm đăm nhìn cô, anh kết luận

- Em vẫn còn lo lắng cho anh

Hạnh Quân cười tỉnh táo

đĩ nhiên. Cho dù chuyện gì đi nữa, em vẫn muốn có anh là bạn mà

- Anh không cần

Du đứng phắt dậy la lên, cái ghế anh vừa ngồi đổ lăn kênh trên nền đất làm Hạnh Quân giật thót mình

- Em nói vậy là có ý gì? Tôi có lỗi gì chứ? Nếu có chỉ là tình cờ gặp và yêu em sao? Hay vì quên kê/ em nghe mẩu chuyện thừa kế khôi hài và dơ ? tệ đó? Mẩu chuyện vô duyên mà có tên của em là vai chánh mà tôi lại tình cờ bị gán cho cái vai sở khanh?

Đá luôn cái ghế đang vương dưới chân, anh giận dữ tiến lại bên cô

- Tôi đã từng muốn tránh né em, cũng như tránh né cái tên của em. Tôi cũng từng có cảm giác tội lỗi cho dù mình chưa hề có mảy may ý nghĩ thực hiện điều ngu xuẩn tồi tệ đó

Anh đã đến gần bên. Cô lóng ngóng đứng lên, và sợ hãi lùi dần theo từng bước tiến của anh. Giọng anh nửa như say nửa như tỉnh táo, hần học

- Tôi không có lỗi gì cả. Không có. Người có lỗi chính là em thôi

Lưng Hạnh Quân đã chạm cánh cửa tủ lạnh, không còn chỗ nào để lui nữa, cô nghe thấy hơi thở anh thật gần làm gọn những sợi lông măng trên mặt. Anh khẽ vuốt gò má cô thăm thì

- Chính em đó Q. Anh đã muốn né tránh cảm nhận kỳ lạ trong tim khi lần đầu gặp em, đã muốn giữ em an toàn trong vị trí của một đứa em gái, nhưng tại sao? Tại sao em lại dễ thương đến như vậy? Em ngây thơ, vui vẻ bao nhiêu, anh lại như một tội đồ khổ sở bấy nhiêu

Cô mở to mắt như tê dại trước vẻ si mê cuồng ngạo của anh

- Em đã dần đánh gục ý chí giữ gìn khoảng cách của anh, đã làm cho anh yêu em đến đau đớn lòng. Vậy mà bây giờ lại nhất định rời bỏ anh sao?

Hạnh Quân lo sợ khi giọng nói anh ngày càng trở nên kích động

- Tại sao vậy? Anh không cần cái bà cô điên khùng và mớ tài sản quý quái đó, cũng không muốn biết cô gái nào tên Hạnh Quân. Chính em, chính em đã tự va vào anh hôm đó, em đã làm anh yêu trong phạm phòng, lo lắng, yêu đến mù mịt cả trí nhớ, rồi bây giờ có thể cười nhạt bảo anh có thể là một thằng bạn thông thường của em sao? Không ! Anh không cần – Du quát lên – Xưa nay chỉ có tôi rời bỏ đàn bà, chưa hề có chuyện đàn bà rời bỏ tôi

Chụp lấy tay cô, anh gần giọng

- Em muốn rời bỏ tôi chứ gì? Muốn kết cuộc tốt đẹp chứ gì? vậy em phải cho tôi một ấn tượng tốt đẹp, một cảm giác tốt đẹp xem nào. Cô chưa kịp hiểu rõ lời anh, thì đã bị bỗng xốc lên. Cô vùng vẫy, hoảng hốt gọi tên anh, nhưng Du bây giờ như một người điên loạn. Anh xốc cô lên vai, mặc kệ những lời van xin và những nắm tay của cô lên bờ lưng chắc khỏe của mình, anh đi như chạy lên thang lầu. Nước mắt Hạnh Quân tuôn rơi khi cô kịp hiểu những nguy hiểm sẽ xảy đến cho cô, khi cánh cửa phòng đóng lại. Cô muốn kêu lên với Du rằng cô thực sự yêu anh, rằng anh hãy dừng lại. Nhưng giữa sự sợ hãi đến nghẹn ngào, cô không thốt nổi lời nào được nữa.

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 24

Đẩy cửa bước vào quán, Hạnh Quân nhìn sơ một vòng, rồi chọn một bàn bên khung kính. Con đường Đồng Khởi buổi sáng thật bình yên, xe cộ ít, người đi bộ cũng thông dong trên lề

Cô gọi một tách café. Không biết từ bao lâu cô đã bắt đầu quen với vị đắng và những đêm khó ngủ của nó rồi

Ngụm café đầu vừa trôi qua cổ thì Bích Lan cũng vừa đến. Ánh mắt cô vui mừng, cô sà đến bên cạnh Hạnh Quân

đúng là nhỏ Ti Ti rồi. Trời ơi nhận được tin nhắn của nhỏ, Lan cứ tưởng nghe lầm chứ. Đạo này khỏe không?

Hạnh Quân nhoeo cười

- Thì nhìn thử xem, vẫn như cũ chứ?

Đưa mắt ngắm cô kỹ, Bích Lan gật gù cười

- Thời tiết bên Pháp chả biết có tuyết không mà thấy nhỏ mướt da, xinh xắn hơn thế này thì Lan cũng muốn đi một chuyến đó – cô nheo mắt – Và lại còn biết cách trang điểm nữa chứ. Nhỏ đẹp hơn trước nhiều, đâu có “vẫn như cũ” được

Chấp hai tay lại y như phim kiếm hiệp, Hạnh Quân trêu lại bạn

- Không dám, không dám. Vậy cho phép tại hạ hỏi lại cô nương là đạo này thế nào?

Bích Lan phì cười

- Thì nhỏ thấy đó. Hóc hác, ốm o phải không?

Ngắm lại bạn, Hạnh Quân thắc mắc

- Sao ốm đi hả Lan? Và ...hình như thấy Lan có vẻ gì đó hơi buồn buồn?

Bích Lan cười gượng

- Nhỏ nói không sai đâu

- Ở nhà có chuyện à? – cô hỏi

Bích Lan nhìn ra khung kính, giọng ráo hoảnh

- Mình và Trung Hà chia tay rồi

- Tại sao vậy L? – Hạnh Quân ngạc nhiên – Ti vẫn thấy hai người...

Chợt thấy sự buồn phiền của Bích Lan khi kể cho cô nghe về những vết son lạ trên áo Trung Hà ngày nào, Hạnh Quân hơi cau mày nhẹ giọng hỏi

- Có kẻ thứ ba xen vào à

- Ừ – Bích Lan đáp gọn

Mở túi xách lấy ra gói thuốc lá, Bích Lan cắn một điếu trên môi và bật lửa, Hạnh Quân lặng lẽ nhìn bạn. Đã lâu lắm rồi kể từ khi Bích Lan tuyên bố đoạn tuyệt với khói thuốc vì tình yêu, đã có những điều xảy ra, để đến bây giờ Lan lại. hờ hững cầm lại điếu thuốc thế này?

Giọng Bích Lan lạnh tanh

- Còn nhớ Mai Tiên không?

Hạnh Quân gật nhẹ.

- Nhớ chứ, có đôi lần Lan kể cái tính đồng đành kênh kiệu của cô ta nữa mà

Bích Lan cười khẩy

- Có lẽ chính vì vậy đó. Lan không giấu cái ác cảm của mình đối với nó, cho nên việc nó quyến rũ Trung Hà có lẽ là để trả thù cho những

công kích của Lan trước đó

Hạnh Quân mở to mắt kinh ngạc

- Lan vừa bảo là Mai Tiên? Cô ta....

- Phải.... Chính con nhỏ thói tha đó. không chỉ Trung Hà, ở công ty nó còn ...

Bích Lan kịp ngừng lại câu nói, vì giận dữ cô suýt lộ ra những điều liên quan đến gia đình bạn. Hạnh Quân không biết, cô thắc mắc

- Cô ta còn làm gì nữa

- À... không, trong công ty con đó cũng làm mọi người khó chịu và bức mình, nên cô chủ đã cắt hợp đồng sớm hơn thời hạn

Hạnh Quân vỡ lẽ

- Hèn chị Có lần cô ta hăm dọa với Ti, còn móc méo những câu rất khó hiểu

Bích Lan nói lảng đi

- Thật ra Trung Hà có đến xin lỗi mình, nhưng mình vẫn không chấp thuận quay lại

- L giận dai à? Vẫn còn yêu H chứ?

- Tình yêu thì vẫn còn nhưng nếu nói đến trở lại thì... - Bích Lan lắc đầu thờ dãi – Mọi việc không thể trở lại như xưa đâu Ti ạ Cứ nghĩ đến những lần H dối mình để ở bên con nhỏ đó là mình không chịu nổi

Bích Lan nhỏ nhẹ tâm sự làm cô nghe như Lan đang chạm đến nỗi đau của mình. Tình yêu vẫn còn đó. Chuyện giữa Du và cô cũng vậy. Nhưng mọi việc có thể trở lại như xưa đâu

Đã gần một năm nay cô né tránh sự thất vọng và đau buồn bằng chuyến đi Pháp với thầy Bình nhưng lòng vẫn quặn thắt tủi hờn khi nhớ về anh

Sau buổi sáng điên dại đó, khi tỉnh dậy cô chạy về nhà, khóc đến cạn nước mắt cho vơi niềm uất ức. Cô đã yêu anh quá, vậy mà để đáp lại tình yêu ấy, anh đã nở xúc phạm cô như vậy sao

Cô đã ngã bệnh hai ngày. Bên cạnh cô săn sóc có Phúc và dì Tư giúp việc. Ba cô vì công việc nên đi suốt, còn mẹ chỉ thỉnh thoảng ghé vào sờ trán cô rồi thờ dãi mà thôi

Tình yêu vỡ tan trong cay đắng. Gia đình như rời rã, lạnh nhạt. Năm học cuối cùng vì thế trở nên nặng nề với cô Cuối cùng cô nhận lời thầy Bình, tạm xin trường nghỉ học theo thầy sang Pháp giúp đỡ vào việc kêu gọi từ thiện

Hôm qua về Sài Gòn bằng chuyến bay đêm. Ra phi trường đón cô cũng chỉ là anh Phúc. Cô đã chưa xót nhận ra rằng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, bao chuyện buồn phiền đã xảy ra làm rạn vỡ hạnh

phúc gia đình mình. Nhưng dù gì đi chăng nữa, cô cũng đã quyết định đối mặt với tất cả, và những mong sao hiểu rõ để hàn gắn lại không khí đầm ấm cũ của gia đình

- Về ở lại luôn chuyến này chứ hả Tỉ Hay chỉ về ăn tết thôi? – Lan bắt chuyện khác

- Cả hai. Lẽ ra Ti còn một số việc giúp thầy và hội từ thiện bên đó cho tới tháng hai, nhưng thấy Ti nhớ nhà, thầy cho về sớm trước tết

Bích Lan tò mò

- Noel bên ấy vui không nhe?

Hạnh Quân cười

- Họ tổ chức lớn và hầu hết đều vui vẻ, nhưng trong không khí vui tươi, náo nhiệt đó, chẳng hiểu sao mình lại thấy cô độc và nhớ nhung Noel bên nhà

- Cho nên ba của Văn sợ nhỏ khóc nhe lật đặt cho phép nhỏ về cho rồi chứ gì? – Bích Lan nheo mắt trêu

Hạnh Quân như chợt nhớ ra, cô hỏi

- Văn dạo này ra sao

Bích Lan nhún vai

- Từ khi thất tình nhỏ, hấn ngậm tằm cái miệng chóc chách, và may kín lại. rồi. Hấn cũng dễ thương, mình không còn với Trung Hà nhưng Văn thỉnh thoảng điện cho mình hỏi thăm sức khỏe. Vừa rồi xong một đợt lưu diễn miền Trung, hấn về Sài Gòn hẹn gặp mình để tâm sự nữa chứ

- Tâm sự? – Hạnh Quân ngạc nhiên

Bích Lan cười

- Hồi trước thấy Lan và hấn kỵ nhau quá hả Bây giờ hấn ít nói, chính chắn hơn, tụi mình trở thành bạn thân lúc nào không biết. Hấn kể đủ thứ chuyện vui buồn cho mình nghe, mình cũng vậy

Khẽ liếc nhìn cô, Bích Lan nói tiếp

- Hấn kể cả việc nhỏ và HD

Thấy Hạnh Quân lặng thinh, cô dè dặt

- Mình cũng không ngờ nỗi lo của mình lại thành sự thật. Hai người đã yêu nhau...

Hạnh Quân cười gượng

- Chuyện cũ rồi Lan

- Cũ nhưng đối với Văn còn chưa cũ. Hấn bảo mình là đã tìm gặp HD

Hạnh Quân ngẩng lên hốt hoảng

- Bao giờ? để làm gì

- Hình như cách đây một tháng rồi. Hấn bảo không chịu nổi khi thấy nhỏ buồn bã và cô đơn như vậy. Hấn đã tìm và kể cho HD nghe tình

hình hôm Du say sưa trong quán sao đó. Kể việc nhỏ không sợ xô xát, cố chen vào đưa Du ra, tự mình cho hấn về trong mưa, thậm chí còn hứng cả cơn buồn nôn của hấn làm dơ cả áo quần, nghe đâu về bệnh luôn mấy ngày

Hạnh Quân bối rối tự cười ngạo mình

- Ti chỉ muốn giúp... anh Du thôi, lúc đó quên là có thể gọi cho anh một chiếc taxi là được rồi

- Thì đó. Văn tức tối dữ lắm. Sau này biết ra nhờ bệnh nghỉ học mấy ngày liền, hấn cứ đau khổ việc nhỏ vì Du dầm mưa đến cảm lạnh.

Hấn bảo Lan đã nghĩ ra cách trút cơn bực tức đó đi bớt, thế là tìm đến Du chửi rửa không tiếc lời

Hạnh Quân mở to mắt nhìn bạn, Bích Lan lại nhún vai

- Ai mà biết. Có lẽ Văn nghĩ làm như vậy vừa có thể trút bớt cơn giận của mình vừa giúp nhờ chửi con người đào hoa vô tình đó. Văn bảo chỉ tiếc là nhờ yêu làm người chửi nếu hấn là Du, không bao giờ hấn để nhờ phải buồn phải khổ, và ra đi để tìm quên

Hạnh Quân gượng cười lắc đầu

- Xốc nổi dữ vậy. Ti thấy... mình có sao đâu, tại Văn phóng đại đủ thứ.....

Bích Lan nhìn bạn đắm chiêu

- Mình hiểu nhờ nhiều lắm, nhờ không tự hiểu mình đó thôi. Mong sao nhờ quên được, mong sao nhờ đủ tự tin phớt lờ được những khi gặp lại đào hoa lãng tử đó

Hạnh Quân thờ người lắm bầm

- Gặp lại ư?

- Trái đất tròn mà Sài Gòn thì nhỏ lắm Ti ơi. Chuẩn bị một bộ mặt lạnh lùng, một nụ cười lạt lẽo cho sự tình cờ gặp mặt là vừa đó nhe?

Hạnh Quân cảm nhận được sự nặng nề trong lòng. Vẫn biết trái đất tròn, và Sài Gòn thì nhỏ bé, có hay không những giây phút tình cờ chạm mặt nhau? Cô có đủ kiên định mà cười chào thản nhiên? Hay lại ngu ngơ nhận thêm những nỗi đau? Con tim nhỏ dại đã một lần bị hành hạ, có còn chịu đựng được không sự cay đắng đau lòng?

Nước Chảy Hoa Trời

Chương 25

Bích Lan đã đoán sai. Không phải sự tình cờ, mà là cố tình. Chỉ buổi sáng hôm sau, Hạnh Quân đã nghe được giọng anh khi cô nhắc máy

điện thoại

- Là anh đây Quân

Cô ngồi lặng đi hàng mấy giây, mới bật ra một câu vô nghĩa

- Chào anh

Im lặng một chút rồi âm thanh trầm trầm của anh lại vang lên

- Anh nghe rằng em đã trở về

Cô không trả lời, anh đều giọng hỏi tiếp

- EM có khỏe không ?

- Bình thường – cô giữ giọng mình cũng bình thường như câu đáp

- Anh... anh không cố tình làm rộn em, nhưng anh rất muốn được gặp em, em có thể...

- Không – cô mừng là giọng mình lạnh tanh

- Quân ơi!!!! – Du kêu lên

- Xin lỗi anh, nhưng tôi rất bận tôi không thể...

- Đừng làm vậy mà Quân, anh xin lỗi. Anh chỉ mong gặp lại em.

Nếu... nếu em sợ, anh hứa sẽ không làm hại gì em đâu, không nóng nảy, không to tiếng...

- Dừng lại đi Du – cô ngắt lời anh – tôi vừa nói rồi tôi rất bận. Xin lỗi anh vậy

Nước mắt cô tuôn rơi khi vừa cúp máy

Đầu dây bên kia như còn văng vẳng giọng gọi hốt hoảng của anh. Cô ngã mình xuống giường, úp mặt vào gối mà thổn thức khóc.

Trời ơi, sao mà giọng anh vẫn quyến rũ đến chết người vậy? làm sao cô chống đỡ nổi ánh mắt của anh, sức hút của anh khi gặp lại

Điện thoại lại reo. Hạnh Quân bật chặt lấy hai tai. Tiếng reo vẫn như xoáy vào cõi lòng

Cô chồm dậy ngằn ngừ, rồi mím môi gác máy

Vẫn biết mình còn yêu anh quá, nhưng cái đêm nào đã là một nhát chém vô hình vào tình yêu ấy rồi. Cô phải thức tỉnh thôi. Bích Lan nói

đúng. Phải tự trang bị cho một lớp áo lạnh lẽo, vô tình. Cô đã là con thú bị thương rồi, còn chưa sợ tên thợ săn tàn nhẫn nữa sao

Hạnh Quân thông thả bước cạnh ông nội trên lối đi trải sỏi trong vườn hoa. Ông Tôn hỏi cô

- Công việc, học hành sao rồi con?

đạ, cũng bình thường nội à – Hạnh Quân đáp – Con xin lỗi nội vì hai bức tranh mượn nội để triển lãm đến bây giờ vẫn chưa gửi lại được

Ông Tôn khoát tay cười

- Không sao. Con giữ kỷ là được rồi. Khi nào thì lại triển lãm hả con?

- Khoảng hai tháng nữa nội à. Vì thầy con và mấy hội từ thiện của người Việt mình ở nước ngoài muốn vận động cho rộng khắp, nên

phải hoãn lại cả năm trời để liên hệ và lên chương trình cho hoàn thiện hơn

Ông Tôn gật đầu

- Ủ, vậy cũng tốt

Đưa tay đỡ ông bước lên bậc thềm và ngồi xuống chiếc ghế mây đặt ở hành lang, cô cũng kéo ghế ngồi cạnh vui vẻ nói

- Con pha trà cho nội nhe

Ông Tôn cười khà

- Con nhớ cách pha trà ông dạy cho con không? Tưởng con đi Tây một chuyến sẽ thích uống trà gọi Lipton vừa tiện lợi vừa không rườm rà chứ

- Con không bao giờ thay đổi đến chóng mặt như vậy đâu nội. Nội cứ thử để con pha xem “tay nghề” con có bị tuột dốc không?

- Ủ, thì con cứ pha cho nội xem nào

Khẽ cười cho cái tính hiếu thắng con nít của đứa cháu gái duy nhất, ông Tôn đưa mắt ngắm đôi tay cô thuần thục mở chén và soạn bộ trà, lòng chắc mềm sẽ uống được những tách trà thơm lừng, đậm đà của cô

Chợt ông tăng hăng

- Nhắc vụ hai bức tranh ông mới nhớ, cách đây mấy tháng có một cậu thanh niên tìm đến ông xin được xem bức tranh một lần

Vẫn chăm chú pha trà, tráng chén, cô mỉm cười hỏi ông

- Ai mà ngộ vậy hả nội? Sao lại đến đây xin xem tranh?

Quan sát ngầm cô cháu gái, ông Tôn thông thả nói

- À, cậu ta xưng là Huy Du, là cháu họ bà họa sĩ Cúc Duyên, tác giả của bức tranh mà con tấm tắc khen mãi đó Chén trà Hạnh Quân nhắc lên mời nội bị sánh ra một chút khi cô nghe cái tên anh, nụ cười như đóng băng trên môi

- Con quen cậu ta thì phải – Đón lấy chén trà trên tay cô, ông Tôn lửng lơ hỏi

Ngập ngừng một giây, rồi cô đáp

đạ... anh Du ... là bạn cũ của con

Gật gù ông Tôn tiếp

- Khi nghe ông bảo vì buổi triển lãm hoãn lại, ông để ở nhà con cho con tạm giữ, cậu ta hơi thất vọng một chút

- Rồi....anh ấy về ha?

Ông Tôn hớp một ngụm trà, chép miệng khen cô pha trà ngon trong sự tò mò cố nén của cô Để tách trà xuống, ông vuốt râu khề khà

- Con cũng thấy đó. Nội ở đây lâu, quanh năm bầu bạn với mấy cái chậu cây kiểng, mấy con sáo, con nhồng và lão Sự là bàn cờ duy

nhất, thì để gì ông bỏ qua cậu trai mà mới ngó ông đã biết có cả một trời tâm sự.

- Vậy ông nội....

- Nội mời cậu ta ngồi một lúc. Gọi chuyện thêm một lúc nữa. Cuối cùng rồi cũng có kết quả, cậu ta rầu rĩ kể nội nghe từ đầu, nguyên do cậu ấy đến đây

- Nội ! – Cô kêu lên nghèn nghẹn

Ông Tôn vỗ vai cô, trầm ngâm

- Nội cũng không ngờ chuyện cũ xưa của nội lại còn làm vướng mắc cháu gái nội như vậy

- Nội thật sự có quen biết bà Cúc Duyên sao – cô hỏi

Mắt ông Tôn nhìn vào xa xăm

- Ủ. lâu lắm rồi con ạ Thuở chỉ mới mười tám, mười chín

- Nội và bà ấy....

Như khơi dậy ký ức, ông Tôn kê?

- Ngày ấy bà Cúc Duyên rất đẹp, tài năng hội họa sớm phát triển, gia đình xuất thân từ dòng dõi hoàng tộc nên rất nổi tiếng trong giới thượng lưu ở Sài Gòn. Nhiều cậu ấm và những người có danh vị, thành đạt theo đuổi bà ấy - Nhưng bà ấy phải lòng nội

Ông Tôn cười buồn

- Nội biết. Nhưng mãi đến sau này mới biết. Nội lúc ấy chỉ là một thanh niên mười sáu, mười bảy thua Cúc Duyên hai tuổi tròn. Nội tôn sùng và ngưỡng mộ bà ấy nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có được sự chú ý của bà

Dựa người vào lưng ghế mây, ông đều giọng kê?

- Ông cố con ngày xưa là thầy dạy vẽ, nhà mình chỉ thuộc tầng lớp trung lưu, có mơ đến ngàn lần nội cũng không ngờ ba năm trời bà ấy lui tới học vẽ chỉ vì nội

Ông lắc nhẹ đầu

- Tánh bà ấy kiêu ngạo và khó tính lắm, lại thêm kín đáo thâm trầm.

Nội dù cũng để ý đến bà ấy nhưng làm sao hiểu được mà dám thổ lộ tình cảm

Kiêu ngạo và khó tính cũng chính là tính tình của HD rồi. Hạnh Quân nghĩ thầm.

Cô hỏi

- Thế làm sao nội có cơ hội hiểu được tình cảm của bà ấy và bày tỏ?

- Chẳng có dịp nào cả. Nội cứ là thẳng khờ tránh những lần tiếp xúc, nói chuyện với bà ấy vì sợ lộ ra, bà ấy tự kiêu sẽ không đến học nữa. Con thấy ngu không?

- thế rồi...

- Thế rồi năm hai mươi tuổi, nội lấy vợ.

Hạnh Quân mở to mắt

- Là bà của con sao

- À không. Bà ấy không phải là bà nội của con. Lấy nhau chưa được một năm bà ấy bị suyễn nặng nên mất đi

Cô ngạc nhiên

- Thế còn bà nội con ? Còn bà Cúc Duyên?

Ông Tôn chép miệng

- Người vợ đầu mất. Ông trở về giúp bố mình và một số nhà hội họa trong đó có bà Cúc Duyên mở một hội trưng bày giống như buổi triển lãm của con bây giờ. Công việc ấy rất tốt đẹp, nội có dịp gần gũi và thân mật hơn một chút với bà ấy. Nhưng....buồn thay, hai năm sau đó nội lại gặp một cô thợ may tình lẻ, và quyết định cầu hôn chỉ sau vài lần gặp gỡ

- Là... là bà nội của con?

- Ừ... là bà nội của con đó – Ông hăng giọng – hôm cưới, bà ấy cáo bệnh không đến gởi tặng một bức tranh được gói kín. Khi ông mở ra thì nó là bức tranh ấy, bức tranh đau khổ khi bày tỏ nỗi lòng của bà Hạnh Quân thờ dài. Một chuyện tình lẻ ra có thể rất đẹp, tại sao lại có kết thúc lạt lẽo và vô tình đến thế?

Xoa đầu đứa cháu gái, ông Tôn bảo

- Ông không sửa được mọi chuyện đã xảy ra, bà nội con hiền lành, nhu thuận lắm. Ông không làm việc trong ngành nghệ thuật hội họa nữa nhưng vẫn trân trọng bức tranh ấy của bà Cúc Duyên

Thấy vẻ trầm lặng của cô, ông cao giọng

- Ông nội bảo con chuyện này. Dù không hiểu được trái tim bà ấy nhưng ông hiểu được tính nết bà. Bà ấy chẳng bao giờ ác ý đến độ cho cháu trai của mình đến rù quẩn và làm hại con đâu

Hạnh Quân ngạc nhiên

- Nội biết – Ông Tôn cười – Và nội dám chắc đó chỉ vì bà ấy muốn cậu Du có cơ hội gặp gỡ và yêu thương con mà thôi
để làm gì

- Bà ấy muốn nối một mối dây liên hệ giữa hai họ bằng một dây tơ hồng

- nhưng... - Hạnh Quân ngờ ngác kêu lên

đó chỉ là sự suy đoán của nội thôi

Ông Tôn cười lớn

- Suy đoán trúng phóc. Nếu con muốn, ông nội sẽ vì con mà kiểm chứng

Hạnh Quân đỏ mặt trước cái nhìn thấu hiểu của ông nội. Cô ngập

ngừng rồi áp ứng hỏi

- Làm sao nội kiểm chứng được

Ông Tôn lại cười lớn hơn

- Ôi con nhỏ khờ. Ông có số điện thoại đây này. Chỉ cần phone một cái có tài xế tình nguyện chở ông đi thăm hỏi bà ấy ngay. Ông nội để ý rồi. Xe sport mui trần đang hoàng nghen

Mặt Hạnh Quân như gấc chín, giọng cười của ông nội vang lên khoan khoái và vui vẻ quá chừng

Nước Chảy Hoa Trôi

Chương Kết

Tiến một tốp khách tham quan quen biết ra cửa, ông Bình quay lại vỗ vai Hạnh Quân

- thầy thấy con có vẻ mệt rồi, có cần thầy cho phép về nhà sớm không?

Cô lắc đầu

- Dạ khôi thầy ạ Hôm nay là bữa cuối cùng của đợt triển lãm, con muốn phụ thầy tiếp đãi khách khứa cho đến khi đóng cửa luôn. Cũng chút nữa thôi mà

Ông Bình cười

đợt triển lãm quyền tiền từ thiện lần này nhờ có con và một số học trò cũ giúp thầy rất nhiều. Thầy muốn sau khi tạm dọn dẹp xong sẽ mời tất cả “cộng tác viên” của thầy liên hoan một bữa, con thấy thế nào? Không biết ý tụi con ra sao ?

Hạnh Quân mỉm cười

đạ, con nghĩ chắc mấy anh chị khác cũng thích vậy

Ông Bình gật gù

- Vậy được rồi, để chút thầy bảo với tất cả?

Một vài người khách bước vào, ông Bình tiến lại bắt tay vài người quen và tiếp chuyện. Hạnh Quân còn đang đứng đó thì một anh bạn đến gọi cô

- Hạnh Quân ơi, có một cặp vợ chồng người nước ngoài muốn mua bức tranh ở dãy C

Bước theo anh bạn, cô đùa

- Không phải bức “nước chảy hoa trôi” chứ?

Anh ta cười

- Ô không đâu. Mấy bữa trước cứ bị người ta nài nỉ hoài. Hôm qua nhờ cô có sáng kiến đính luôn tám card “đã bán” vào thì yên luôn đến giờ. Bức tranh đó đắt người mua dữ, không biết họ chuộng cái tên họa sĩ Cúc Duyên hay thực sự yêu thích bức tranh ấy

Hạnh Quân nhún vai

- Có lẽ là cả hai

Queo vào dây C, anh bạn tò mò hỏi

- Khi này vừa ra tôi nghe câu được câu mất, thầy nói cái gì mà sẽ thông báo cho tất cả. Hạnh Quân có thể bật mí sớm cho tôi nghe được không

Hạnh Quân cười

- Có gì là bí mật đâu mà bật mí. Thầy chỉ dự định thông báo rằng sau khi tổng kết ngày hôm nay xong, thầy mời tất cả chúng ta liên hoan một chút

- Hả hôm nay – anh bạn ngạc nhiên

- Ờ - cô gạt – hôm nay nè

- Bữa nay sao được Hạnh Quân? Chiều nay làm sao đi được
Còn đang thắc mắc định hỏi anh bạn nguyên do vì sao chiều nay không tổ chức liên hoan được thì cô đã thấy cặp vợ chồng người nước ngoài đang đứng gật gù ngắm bức tranh ở cuối dãy. Một sinh viên trong nhóm phụ việc đứng cạnh đấy lên tiếng giới thiệu Hạnh Quân

Cô mời họ vào phòng làm việc để làm thủ tục mua bán tranh. Công việc này đã thuận thực với số lượng khách mua ủng hộ khá nhiều, nên chỉ chốc lát, cô đã tiễn họ ra về

Quay trở vào dạo bước thêm một lượt các dãy tường treo tranh, cô lâng lâng một ý tưởng hài lòng và tự hào

Những bức tranh đẹp này có thêm sự chú ý thưởng ngoạn cũng nhờ đôi phần vào cách phân bố và trang trí của nhóm Hạnh Quân. Cô và những người bạn, cũng là một số học trò thầy chọn, đã nỗ lực hết mình mới có kết quả này. Từng gam màu trang trí đến từng vị trí của các bức tranh đều được họ bàn cãi hăng say và nhiệt tình, để đạt được mục đích duy nhất là làm nổi bật các bức tranh và hài hòa mắt nhìn của khách tham quan

Một tuần đúng không quá ngắn cho đợt triển lãm, đủ làm cô mệt phờ. Nhưng dù mệt đến đâu Hạnh Quân vẫn vui vẻ lo tròn công việc cho đến cùng. Và mỗi lần cảm thấy quá mệt mỏi, cô lại thông dong dạo bước khắp các hành lang tranh, ngắm nghía những bức tranh, ngắm nghía luôn công trình phụ của nhóm cô

Thế là mệt nhọc như tiêu tan bớt, nhường chỗ cho sự hãnh diện như

một động lực mới mẽ vậy

Lướt qua dãy C một lần nữa, cô thoáng thấy có khách xem bức tranh “bão bồi” của cô Chân vẫn bước đều qua, thế rồi, như có một luồng điện chạy qua đầu, cô khựng bước, rồi ngờ ngợ xoay người lại Đúng là anh. Anh đang đứng đó, trước bức “nước chảy hoa trôi” và đang nhìn cô, chỉ yên lặng nhìn
Và rồi, anh bước đến nhẹ nhàng

- Em... vẫn khỏe chứ

Tránh ánh mắt chăm chú quá gần của anh, cô nhìn lảng chỗ khác
đáp

- Em khỏe, còn anh?

- Thường thôi

Im lặng. Cả hai người đều bối rối im lặng, như không biết sẽ nói gì tiếp theo. Cuối cùng, Du lên tiếng phá vỡ không khí nhợt nhạt đó, anh bật cười vang

- Lạ lùng thật, chúng ta đối diện nhau thế này mà lại chẳng thốt được những câu hay ho gì ngoài câu chào hỏi khách sáo đó

Hạnh Quân vẫn yên lặng, không lộ cảm nghĩ gì. Một vài người đi ngang qua chỗ họ có vẻ hiếu kỳ trước cảnh ấy

Du ngập ngừng hằng giọng

- Anh có thể mời em ăn tối được không Quân

Nhớ ra lời đề nghị của thầy Bình, cô lắc nhẹ đầu

- Tối nay....xin lỗi em bận rồi

- Quân, anh đã đặt bàn

Giọng anh nửa nài nỉ, nửa lại có phần áp đặt, làm cô phát bất mãn. Vừa lúc đầu day, một người bạn đưa tay ngoắc cô, cô lách qua anh bước đi

Du nóng nảy chụp tay cô lại

- Em đừng cố chấp quá vậy Quân, anh đã đặt một bàn ở Majestic...

Gỡ tay Du, cô bước nhanh hơn

- Em không đến được đâu, xin lỗi

Vừa trò tới, người bạn sôi nổi bảo cô

đằng kia có một vị khác đang nặc đòi mua bức tranh đã dán dấu hiệu bán rồi, ông ta đề nghị trả gấp rưỡi giá cu?

- thầy đâu? – cô hỏi

- không thấy, ta làm sao đây, từ chối hay nhận lời bán đại?

Hạnh Quân chưa kịp nghĩ cách giải quyết thì Du lại chen vào trước mặt, anh nói nhanh và quả quyết

- Anh vẫn đợi em ở đó cho đến hết đêm nay. Đây là lần cuối cùng anh quấy rầy em. Câu trả lời của em chính là quyết định. Nếu em không

tha thứ và chấp nhận anh, anh sẽ không dám làm phiền em nữa
Những câu lộn xộn ấy vừa thốt xong, anh quay người bỏ đi, sau khi
buông thêm một câu nhắc nhở?

- Em nhớ đó, anh sẽ đợi cho hết ngày hôm nay

Dáng anh rảo bước qua suốt hành lang chính, cô ngo ngác nhìn theo
Người bạn bên cạnh suýt soa

- trời ơi, bạn trai Hạnh Quân đó hả thôi dẹp tự ái đi, đi gặp anh chàng
đó đi

- Quân....cũng không biết nữa – cô thở dài
người bạn huých eo cô

- Không biết gì nữa. Con gái các cô cứ giận là dai nhách. Nên nhớ
anh chàng đã thất vọng nhiều rồi, mới ra tối hậu thư như vậy

- Tối hậu thư gì? – cô ngạc nhiên

- Không nghe rõ à? Nếu cô không đến chỗ hẹn nào đó hôm nay, kể
như là câu trả lời quyết định dứt khoát rồi, anh ta sẽ không làm phiền
cô nữa đó

Hạnh Quân hơi giật mình, cô lúng túng

- Nhưng... tại sao bất ngờ hôm nay anh ấy xuất hiện nói những câu
như thế...

- Cái gì? Thầy bảo liên hoan tối nay hả ... đâu có được

- tại sao

- Tôi có hẹn và ... hầu hết tụi nó cũng có hẹn đó

Hạnh Quân kinh ngạc

- Sao lạ vậy ??? tại sao....

- không nhìn lịch sáng nay sao cô nương? Lễ Valentine đó

- Valentine?

Hạnh Quân sửng sốt. Hôm nay lại là ngày valentine sao? Sao cô
không nhớ ra khi thoáng thấy cô bạn làm nhiệm vụ kế toán e lệ nhận
bó hoa từ tay người bạn trai cùng lớp? công việc căng khiến cô quên
coi lịch ư?

- Này, có chịu giúp tụi này giải quyết chuyện nâng giá bán tranh đó
không?

Hạnh Quân bưng tỉnh nói

- Không được đâu anh. Ta nhận cọc rồi, không thể bán làm hai lần
đâu. Để Hạnh Quân giúp anh từ chối người khách đó

Theo người bạn đến cáo lỗi với khách xong. Mọi việc suông sẻ, còn
lại một mình, Quân loay hoay với những rối rắm trong đầu

Làm sao đây, một “tối hậu thư” của Dự Nếu cô vẫn bướng bỉnh và
giận dữ không đến, có thể.... có thể sẽ không bao giờ còn cơ hội
gặp lại anh nữa ư? Cô nhẹ nhõm hơn hay đau khổ hơn?

Bước chân hoang mang đưa cô đến bức tranh ấy. Cô đưa mắt lướt nhìn – nước chảy hoa trôi – cô lẩm bẩm.

Kiều ngạo và kín đáo quá, bà Cúc Duyên đã mất hai lần cơ hội tình yêu. Còn cô ? Tự ái bị tổn thương hay sự ương bướng hão sẽ làm cô mất tình yêu nồng cháy của Du?

Một luồng gió lạnh chạy buốt sống lưng, cô xoay người hấp tấp đi nhanh dọc theo các hành lang, và chợt nhớ ra cô nhìn xuống đồng hồ.... đã gần 5 giờ rồi ư?

Đi như chạy, cô tìm thầy Bình, mong thầy dễ dãi cho phép như lời gợi ý lúc nãy.

Du ngồi ở một bàn riêng biệt ở lầu năm Majestic. Đó là một bàn tốt nhất với một bên là khung kính với cảnh tráng lệ của nhà hàng, và bên kia là cánh mở rộng của bến Bạch Đằng với những quán, những du thuyền đen` màu đẹp mắt.

Trước mặt anh, trên bàn là lọ hoa trắng với vồn vện một cành, một cây đèn nhỏ và một tách café.

Đồng hồ trên tay anh cũng như đồng hồ treo tường bên trong nhà hàng đã điểm đúng bảy giờ ba mươi. Anh đã đến đây từ rất sớm và cứ chờ, chờ đến khi các bàn bên trong đã lần lượt đầy kín với từng đôi từng lứa. Nhạc êm dịu, những nụ cười đầy yêu thương, những ánh mắt nồng nàn trao nhau xung quanh mỗi lúc càng làm anh nặng nề.

Người bồi đã đến thay tách café mới, tách thứ ba rồi.... Du vẫn ngồi yên lặng.

Nỗi cô đơn thật dễ sợ, nhất là cô đơn khi mình đang áp ủ một bóng hình trong tim, Hạnh Quân sẽ đến hay dứt khoát không muốn gặp lại anh nữa? Hai tiếng đồng hồ ngồi chờ, thoát đầu anh còn nháp nhòm ngó nhìn mỗi khi thấp thoáng bóng dáng một áo dài bước vào... nhưng bây giờ...

Du cười buồn, chỉ tại anh thôi. Sai lầm nhỏ lại. dẫn đến sai lầm lớn hơn, nghiêm trọng hơn. Anh không hiểu sao mình yêu cô như vậy, sợ mất cô như vậy mà lại có thể nhẫn tâm xúc phạm cô Làm sao cô chịu tha thứ cho anh đây.

Anh đã đưa ông Tôn gặp mặt bà cô lần cuối, dở khóc dở cười hiểu ra nguyên nhân bà ép anh một cách ác ý khó hiểu như thế chỉ vì muốn anh chú ý đến cái tên cô, và nếu như có duyên phận sẽ yêu thương cô Anh đã tức tối cố cãi tạt lăm lăm của cả “lão tiên bối” biết bao.

Nhúng tay vào chuyện con cháu, các cụ chỉ làm nó thêm rối rắm phức tạp hơn thôi.

Trời đột nhiên lất phát mưa. Các bàn “đặc biệt” ngoài hành lang lầu

năm của anh vụt biến thành... lảng nhách trong cơn mưa
 Mấy cặp tình nhân cùng ngồi bàn ngoài trời như anh đều dời vào
 trong tránh mưa, anh vẫn ngồi lại
 Mưa bắt đầu làm ướt tóc anh, ướt vai áo sơ mi của anh và chẳng
 biết sẽ ướt thêm gì nữa.... Một bóng người lặng lẽ tiến ra cạnh bàn
 Du ngẩng lên....là Hạnh Quân
 Ngẩn người ra một giây, anh mỉm cười sung sướng. Nụ cười ấy lây
 qua cô trở nên tươi tắn hơn nữa
 Anh vụng về đứng dậy, lóng ngóng làm rớt bó hoa hồng thật to vẫn
 đặt ghéch trên đùi.
 Hấp tấp lượm lên, anh nhìn cô, rồi gương ngừng trao ra
 - Anh... anh xin lỗi
 Ôm lấy bó hoa hồng thật đẹp nhận lần đầu tiên cho ngày lễ Tình
 Nhân, cô cười
 - cảm ơn anh
 Khi Du đứng dậy định kéo ghế cho cô ngồi, cô lại bật cười
 - Mưa càng lớn hơn kia anh
 Du khựng lại một chút
 - a, hay ... mình dời vào trong
 - Trong bộ đồ ướt mềm này à? – cô hỏi
 đu nhìn lại anh và cô Anh đã ướt hầu như nửa người, và cô có kém
 gì đâu. Tóc tai cô bết vào và rũ lướt thướt trước ngực. Cô ngượng
 ngừng nói
 - Em phải tốn cả tiếng đồng hồ để có một cái đầu tóc khá đẹp, vậy
 mà.... cơn mưa làm cho em trông càng tệ hơn
 - Tệ sao được mà tệ – Du trấn an – Em lúc nào cũng xinh trong mắt
 anh.
 Lườm anh một phát, cô hằng giọng đề nghị.
 - Em chả thích ngồi ở đây dầm mưa tí nào. Anh có muốn mời em về
 nhà và tự tay làm món gì cho em ăn không?
 Du sáng mắt lên
 - Sao lại không? Mình đi bây giờ chứ?
 ẹa.... và ... để thử xem tài nghệ nấu ăn của anh ra sao
 Kéo cô đi ngang qua anh bồi, dúm vào tay anh ta xấp tiền, anh đưa cô
 vào thang máy, dặn dĩ hơn cô vờ nói trêu
 - chắc chắn là ngon hơn món me ngào của em
 Đáp lại cái véo anh chỉ cười vang hạnh phúc
 Ngồi vào xe, họ cũng chẳng thèm kéo mui. Mưa như tưới cho thêm
 tươi những đóa hồng, những nụ hôn, và lẫn trong tiếng mưa rơi, hai
 giọng cười trẻ trung vẫn vang vang

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: tomy

Thời gian: 29/06/2004 1:46:26 SA